Sabine Dardenne
RĂPITĂ LA 12 ANI
J'AVAIS 12 ANS, J'Al PRIS MON VELO ET JE SUIŞ PARTIE A L'ECOLE...
Sabine Dardenne în colaborare cu Marie-Therese Cuny
RĂPITĂ LA 12 ANI
Traducere: Andreea Vlădescu
EDITURA ALLFA

Tuturor victimelor

Aveam doisprezece ani, mi-am luat bicicleta şi am plecat la şcoală… Mă numesc Sabine, locuiam într-un sătuc din Belgia şi am dispărut pe drumul spre şcoală. Jandarmii s-au gândit mai întâi la o fugă, iar părinţii mei chiar au sperat mult timp acest lucru. Mama lăsa noaptea o lumină aprinsă în casă şi un oblon deschis, în caz că mă hotărâm să mă întorc la cuibuşorul meu. Bunica lăsa descuiată una dintre intrări, cu aceeaşi speranţă.

Eram o fetiţă cam rebelă – în orice caz, foarte independentă – şi nu mă lăsam călcată pe bătături. Mă certam adeseori cu mama şi cu surorile mele. În ziua aceea, îmi duceam la şcoală carnetul de note semnat de mama, dar în care figura un eşec la matematică. Era logic să te gândeşti la o fugă, este primul reflex al anchetatorului într-un asemenea caz. Iar apoi, încep să aştepte cu sufletul la gură o cerere de răscumpărare: telefonul familiei este pus sub supraveghere şi părinţii tresar la cel mai neînsemnat apel. L-au bănuit până şi pe tata! Între timp, ziarele anunţau cu litere îngroşate rezultatele anchetei: „Sabine, de negăsit”; „Căutări la Rumillies”; „Un elicopter pentru găsirea Sabinei”; „Căutări zadarnice”… Jandarmeria a înfiinţat o celulă de criză, având un număr de telefon special pentru martori, s-au tipărit fluturaşii care se lipesc pe ziduri, pe vitrinele magazinelor sau se distribuie pe stradă. A fost dragat râul Escaut, jandarmii au desfăşurat obişnuita anchetă prin împrejurimi, a fost trimis un elicopter să survoleze câmpia din preajmă, până şi copiii de la gimnaziu au participat la căutări, bătând de-a lungul şi de-a latul hăţişurile şi terenurile virane. Sute de şoferi şi-au lipit pe autovehicule anunţurile dispariţiei mele. O sută cincizeci de civili şi şaisprezece militari au participat la căutări, care s-au dovedit zadarnice.

M-au căutat timp de optzeci de zile. Fotografia mea de şcolăriţă era afişată pe toate zidurile din ţară şi chiar şi în

străinătate.

„Dispariția unei minore”

Înălțime: 1,45. Conformație: slăbuță; ochi albaştri, părul blond până pe umeri, purtând în momentul dispariției! bascheți negri cu talpă de sfoară; jeanşi bleu, un pulover lung, roşu, iar pe dedesubt o flanelă albă şi un tricou bleu. Sabine are la ea cartea de identitate şi ghiozdanul de şcolăriță, MARCA KIPLING. DeȚINEA ÎN jur de 100 de FRANCI BELGIENI.

Ea şi-a părăsit domiciliul cu bicicleta (tip vrr; marca dun-Lop; de culoare verde metalizat), care avea o sacoşă roşie agățată de portbagaj.

A fost zărită pentru ultima oară pe la 7 şi 25, în dimineața zilei DE 28 mai 1996, PE ŞOSEAUA d aUDENARDE, în apropierea podului de pe autostradă, în direcția tocmai.

Dacă ați văzut-o pe sabine sau dacă deținеți informații care să permită localizarea ei, adresați-vă jandarmeriei din tocmai sau comisariatului de poliție”.

Aparțineam de acum încolo tristei serii de fetițe şi de adolescente dispărute în Belgia.

Julie Lejeune şi Melissa Rousso. Dispărute împreună pe 25 iunie 1995, la vârsta de opt ani.

An Marchal şi Eefje Lambrecks. Dispărute împreună pe 23 august 1995, la vârsta de şaptesprezece şi, respectiv, nouăsprezece ani.

Sabine Dardenne. Dispărută singură, pe data de 28 mai 1996. La vârsta de doisprezece ani şi jumătate.

Laetitia Delhaez. Dispărută singură, pe 9 august 1996. La vârsta de paisprezece ani şi jumătate

Acestea sunt cele şase victime ale afacerii, care avea să-mi cutremure țara, ca un seism popular, mediatic şi politic. Ziariştii din întreaga lume încă îl mai numesc „afacerea Dutroux” sau „monstrul din Belgia”.

Eu l-am trăit „dinăuntru” şi am tăcut ani întregi în privința

„afacerii mele” personale, în proasta companie a psihopatului cel mai urât de belgieni.

Sunt una dintre puținele supraviețuitoare care au avut norocul să scape de acest soi de asasin. Această povestire îmi era necesară, pentru ca oamenii să înceteze să mă privească într-un mod „ciudat” şi pentru ca nimeni să nu-mi mai pună vreodată întrebări. Şi dacă am avut curajul să reconstitui acest calvar a fost în primul rând. Pentru ca niciun judecător să nu-i mai elibereze vreodată pe pedofili la jumătatea pedepsei, pe motiv de „bună purtare” şi fără vreo altă măsură de siguranță. Unii dintre pedofili sunt declarați responsabili pentru faptele lor şi inteligenți. Sunt considerați apți pentru a fi judecați şi deci pentru asistență psihologică. Această atitudine față de ei este de o înfiorătoare înțelegere creştinească.

La urma urmelor, este deci vorba de închisoare pentru câtva timp sau pe viață, în caz de recidivă Or numai recidiva este ceea ce mă scoate din minți.

Pentru că există tehnici moderne şi sofisticate care permit controlarea deplasărilor unui „prădător izolat”, începând chiar din momentul în care a fost reperat Justiția îşi poate permite mijloacele şi le revine guvernelor sarcina să decidă în această privință.

Le rog să nu mai uite pe viitor. Să nu o mai facă niciodată.

Voi împlini douăzeci şi unu de ani pe 28 octombrie 2004. Viitorul mă aşteaptă şi sper că va fi, în sfârşit, tihnit, chiar dacă: „Nu poți uita de neuitatul”.

Sabine Dardenne August. 2004

PE BICICLETA

Aveam doisprezece ani. Bicicleta aceea nu o cerusem eu. Naşul meu mi-o oferise cu prilejul comuniunii solemne, fusese cel mai frumos cadou dintre toate cele primite. Provenea de la un magazin din Mons şi făcea parte dintr-o serie limitată – purta un număr –, un Viking Duniop; nu mai existau alte câteva mii la fel. Era o frumoasă bicicletă verde. Tata îi schimbase farul, care mergea prost, folosindu-l pe cel de la vechea mea bicicletă. Era deci uşor de recunoscut. O foloseam doar de câteva săptămâni, ca să mă duc la colegiu. Aveam ghiozdanul pe spinare şi un săculeț roşu pentru piscină, agățat pe cadrul din spatele bicicletei. Pedalam liniştit, pe când se crăpa de ziuă. Într-o zi de marți, pe 28 mai 1996.

Mergând spre şcoală, nu te gândeşti chiar în fiecare dimineață că vei fi înşfăcată, din mers, de un prădător, pitit într-o camionetă.

De fiecare dată când a trebuit să povestesc acest lucru, anchetatorilor, apoi curții de justiție sau vreuneia dintre prietenele mele de pe atunci, mă revedeam pe acest traseu, smulsă de pe bicicleta mea, târâtă de-a lungul marelui gard viu, la cincizeci de metri de grădina colegei mele. Sunt în stare să refac acest traseu pe jos, cu maşina sau pe bicicletă. Dar exact acest moment şi acest loc mi s-au fixat, insuportabile, în minte.

Deoarece, chiar în acel moment, un monstru mi-a ucis copilăria.

În dimineața aceea, tatăl meu m-a văzut plecând şi m-a urmărit cu privirea până la intrarea pe pod. Eu i-am tot făcut semn cu mâna şi apoi am cotit spre colegiu, iar el s-a dus la ale lui… în acel loc, drumul se bifurcă şi trebuia să fiu atentă să întorc la stânga, în direcția stadionului şi a piscinei, apoi spre colegiu.

În mod normal, îmi lua zece sau cincisprezece minute ca să ajung la colegiu. Trebuie să fie în total doi kilometri, doi kilometri şi jumătate, nu mai mult. Parcursesem deja trei sferturi din drum, când am ajuns pe strada stadionului.

Era o stradă pustie, la ora aceea nu trecea pe acolo nici măcar un câine. Era şapte şi jumătate; plecasem de acasă cam pe la şapte şi douăzeci şi cinci. Adeseori, prietena mea Davina mă aştepta în faţa casei sale, garajul ei dădea pe această stradă. Din grădină, ea mă vedea sosind, iar după aceea făceam restul drumului împreună, sau chiar în trei, pentru că ea îşi însoţea şi frăţiorul.

Dacă nu o zăream când ajungeam în dreptul casei ei, îmi continuam drumul singură şi ne întâlneam la colegiu. Atunci îmi spuneam: „Mama ei s-a hotărât s-o ducă astăzi cu maşina, sau poate că ea a şi plecat, ori poate că nici nu a ieşit din casă...” Dar cum eu trebuia să-mi las bicicleta şi cum asta îmi lua ceva timp, îmi continuam drumul fără să o mai aştept, era o înţelegere tacită între noi.

În ziua aceea, am văzut de departe că ea nu este acolo, deci m-am hotărât să-mi continuu drumul pe strada pustie, de-a lungul gardului viu, stufos şi destul de înalt. Drumul lateral fiind îngust în acel loc, circulam pe mijlocul carosabilului, iar dacă auzeam vreun motor de maşină, făceam dreapta.

Îmi plăcea să ajung devreme la şcoală şi să-mi parchez în linişte bicicleta. Se apropia sfârşitul anului şcolar, primul meu an de gimnaziu. Mă descurcasem binişor, dar eram clei la matematică şi mama îmi reproşa mereu: „Iar ai dat-o în bară!”

De cele mai multe ori, o ştergeam să mă joc în căbănuţa mea de lângă grădină sau pe la prietene, ridicând din umeri. Eram categorisită drept „un caracter infect”, dar, în măsura în care îmi păstram independenţa, nici că-mi păsa. De fapt, „caracterul infect” îmi era, şi mi-a şi rămas, cel mai bun

prieten.

Nu mă gândeam chiar la toate acestea, în acea dimineață de marți, 28 mai 1996. Nici măcar nu mai ştiu dacă mă gândeam la ceva anume. Circulam încet; strada stadionului era mică, liniştită, dar întunecoasă în spatele stadionului de fotbal.

Am auzit un motor şi am făcut iarăşi dreapta. Eram la cinci metri de garajul prietenei mele, foarte aproape de gard. În spatele acestui gard se află o casă. Dacă ar fi fost cineva la fereastră sau în grădină, ar fi putut să vadă totul. Dar nu era nimeni, era foarte devreme şi încă era cam întuneric. Dacă Davina ar fi fost acolo în ziua aceea, să mă aştepte, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic… Dacă ar fi trecut, ca de atâtea alte ori, grupul de elevi care o lua pe această stradă a stadionului, ca scurtătură pentru a ajunge la colegiu, ar fi fost mulți martori.

Dar eu nu aveam, într-adevăr, pe nimeni prin preajmă, cât vedeam cu ochii. Ajunsesem mai devreme.

Era o furgonetă rablagită de tot, genul de camionetă-casă pe roți improvizată, trei locuri în față, iar în spate, o banchetă pe post de pat. Perdele oribile cu galben şi cafeniu şi sute de autocolante îi ascundeau geamurile. Când mă plimbam cu mama pe stradă şi vedeam aşa ceva îi spuneam râzând: „Ia te uită ce ruină se bălăbăne, cu țeava de eşapament gata să-i cadă şi cu motorul care zornăie rău de tot”.

Am apucat să simt că înfiorătoarea camionetă ajunsese în dreptul meu şi abia apoi să o văd cu adevărat. Uşa laterală era deschisă. Un bărbat era aplecat în afară şi un altul conducea. Nu am înțeles prea bine ce se întâmpla, pentru că am închis instinctiv ochii, chiar înainte să-mi fie frică. M-am simțit smulsă de pe bicicletă într-o secundă, într-adevăr prinsă din zbor, cu o mână pusă la gură şi cu o alta peste ochi. Piciorul chiar mi s-a încurcat o clipă în şea. Dar bicicleta mi-a căzut, de la sine, pe jos. Într-o fracțiune de

secundă eram îmbarcată în camionetă şi bărbatul îmi smulgea ghiozdanul din spate.

Aşa ceva nu se vede decât prin filme: imaginile se înlănțuie cu o asemenea repeziciune, încât „hop" şi gata, s-a şi întâmplat totul.

Când i-am povestit toate acestea Davinei, mult mai târziu, ea m-a întrebat: „Dar tu n-ai putut să faci chiar nimic? N-ai putut să te zbați?"

Pedalam şi dintr-odată, gata, iată-mă urcată în camionetă! De fapt, îmi luaseră urma de o săptămână, ca vânătorii. Sigur că am încercat să mă zbat, dar nu le-am făcut față. Doisprezece ani, păream de zece, un metru patruzeci şi cinci şi treizeci şi trei de kilograme... Eram atât de scundă, de mărunțică, încât adeseori, cei mai mari din colegiu mă întrebau: „Ei bine, eşti sigură că eşti în primul an de gimnaziu?"

Imobilizată imediat într-o cuvertură, am văzut o mână care încerca să-mi îndese cu forța în gură câteva casete, am scos pe loc un urlet şi bărbatul aplecat spre mine a bombănit:

— Tacă-ți gura, n-o să ți se întâmple nimic!

II şi împroşcam cu vorbe pe ticălosul ăla.

— Şi dumneavoastră, cine sunteți? Ce vreți de la mine? Ce caut eu aici? Şi unde-mi este bicicleta? Eu trebuie să merg *pe bicicletă* la şcoală... Cine sunteți dumneavoastră? Dați-mi drumul! Mă duc la şcoală! Ce doriți?...

Cred că l-am „amețit" cu întrebările încă de la bun început, nu pot suferi să nu mi se răspundă. Până şi în ziua de azi, dacă nu obțin răspunsuri, mă încăpățânez până când le primesc. Bănuiesc că urlam din reflex, pe când frica începea să mă înăbuşe. Acest moment a fost poate cel mai violent din tot ceea ce am trăit eu vreodată, atât de brusc şi atât de înspăimântător, încât eram uluită. Tocmai dispărusem pentru lumea exterioară într-o clipită, iar chiar dacă nu percepeam încă acest lucru, fiind prea şocată de repeziciunea

acțiunii, spaima mă gâtuia în fața ochilor negri ai acestui necunoscut şi a mâinii care voia să mă facă să tac. Totul era îngrozitor, zgomotul motorului, accentul neobişnuit al bărbatului, cuvertura care mă ținea captivă şi duhnea.

Am simțit că şoferul coboară vreo câteva secunde, după ce oprise maşina.

— Hai, du-te! la bicicleta! Să nu uiți sacoşa! Mişcă!

Bicicleta a fost azvârlită în spate, lângă mine, ca şi săculețul pentru piscină.

Totul – răpire, urlete, timpul pentru recuperarea lucrurilor mele – a durat cu siguranță mai puțin de un minut.

Eram deja agresivă cu acest bărbat ciudat; nu părea un om deschis, avea ochi care te băgau în sperieți, părul gras, năclăit, unsuros, genul „ulei pentru cartofi prăjiți", o mustață ridicolă. Care a fost prima mea impresie despre el? Mi-am spus: „Cine o mai fi şi nasolul ăsta mare, ca un barbar? Este dubios".

Încercam incontinuu să mă zbat, urlam de frică şi de furie şi asta nu-i plăcea deloc.

— Tacă-ți fleanca!

De fapt, nu puteam să fac nimic. Eram imobilizată de acea cuvertură, pe o saltea veche, în mijlocul camionetei; îl zăream din spate pe şofer, pe deasupra scaunului şi a tetierei. Tăcea. Față de celălalt, mi se părea cam pirpiriu. Mi-am spus: „Este un sfrijit, micul viezure, care ascultă de cel mare". Tânăr, cu părul închis la culoare. Tricou negru, şapcă jerpelită cu o insignă, mai curând tipul „băiat rău". Totul se potrivea: şoferul împuțit, camioneta rablagită, barbarul unsuros. Chiar mă întrebam ce voiau de la mine. Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că este vorba despre o răpire de către un sadic. Dacă acest tip m-ar fi aşteptat la ieşirea din colegiu cu un pumn de bomboane, poate... În acea clipă, singura idee care îmi trecea prin minte era că aceşti doi „împuțiți" voiau să-mi facă rău. Asta mi-era clar, doar de aceea m-au smuls atât de

violent de pe bicicletă. Dar ce anume urmau să-mi facă, habar n-aveam. Era de neînțeles pentru mine.

Prima oară am scuipat casetele pe care mi le vârâse în gură, patru sau cinci... Le-am pitit sub salteaua tocită, apoi mi-a dat să miros ceva pe o batistă, un fel de eter, de fapt, alcool lichid, şi cum eu încă mai urlam, m-a amenințat:

— Dacă nu încetezi...

Am priceput, din gestul şi după privirea încrâncenată, că o să mă plesnească şi mi-am spus: „Gândeşte-te şi tu puțin... Dacă mai continui să urli, o să-ți ardă un pumn şi o să fie şi mai rău. Trebuie să te liniştești, să-i arăți că eşti cuminte. Dacă stai cuminte, poate că o să-ți spună ce vrea de la tine şi de ce nu te lasă să te duci la şcoală". Oricum, eram amețită şi cred că am ațipit câteva minute, dar nu destul, după gustul lui.

De data asta m-a obligat să înghit două medicamente cu Coca-Cola, pe care mi le-a băgat pe gât, şi cum tabletele nu alunecau, iar eu sughițam, am mai cerut Cola.

— Nu. «Celălalt» a băut-o pe toată!

Îi zicea „celălalt", pentru că nu voia să-i pronunțe numele. Nu reuşeam să înțeleg. Plângeam de furie, încăpățânându-mă.

— Cine sunteți dumneavoastră? Ce vreți de la mine? Vreau să mă întorc acasă. Părinții mei au să se întrebe pe unde am umblat. Ce o să le spuneți?

Dar ei nu-mi răspundeau, iar eu nu încetam să le pun mereu aceleaşi întrebări. N-aveam decât să plâng incontinuu, să mă înec de spaimă, nimic. Iar camioneta se deplasa, fără să pot ghici în ce direcție. În schimb, am simțit, după zgomotul roților, că ea o luase mai întâi pe un drum de țară, apoi pe autostradă. Dintr-odată, am făcut-o pe adormita şi m-am întors spre caroserie, cu barbarul jegos la dreapta mea, şi am închis ochii, ca să creadă că dorm dusă, în timp ce ascultam, cum puteam, ce vorbeau ei. Nimic interesant

pentru mine, doar câteva informații despre drum:

Acolo este. Întoarce…

— Trebuie să-i fi dat „celuilalt” câteva indicații, ca să iasă din cartier, apoi mi s-a părut că ei ştiau foarte bine încotro se îndreptau.

„Unsurosul” era cel care îl conducea întru totul pe şofer. Am încercat să zăresc drumul sau nişte panouri: vedeam defilând unele care nu-mi spuneau nimic. Mi se pusese un ghem în stomac de frică, mai rău decât la examene, era adevărata spaimă, cea care te face să te scapi pe tine, în aşa hal tremuram din toate încheieturile. Nu ştiu dacă ei şi-au dat seama – de altfel, probabil că prea puțin le păsa –, iar în ceea ce mă priveşte, mi se părea că sunt înțepenită, că sunt de sticlă, cât pe ce să mă sparg în două. Mă durea burta, mi se pusese un nod în gât, respiram greu, şi, din când în când, gâfâiam ca un câine. Acea cuvertură oribilă de pe mine, salteaua care putea cumplit, zgomotul camionetei dezarticulate şi cei doi care nu vorbeau despre nimic interesant pentru mine, cu accentul lor ciudat, şi mai ales jegosul, care nu ştiu de unde venea… La doisprezece ani, nu prea ştii să localizezi accentele, dacă sunt din Namur, de la Liège sau dacă vin de departe. La o adică, dacă ar fi fost mai râr âit, aş fi spus că este flamand.

Nimic din toate acestea nu aducea nici pe departe cu ceva cunoscut. Ei erau pentru mine nişte străini, barbari împuțiți, iar eu nu încetam să mă întreb: „Cine or fi tipii ăştia? Unde m-or duce? De ce?”

Nu am putut născoci niciun plan ca să scap din camionetă, în primul rând, ea se deplasa. De ieşit pe vreunul dintre geamuri, nici pomeneală; pentru că erau acoperite cu acele perdele oribile şi cu atât de multe autocolante, încât nu puteam zări lumina zilei decât prin parbriz şi privind în sus. Eventual, singura soluție ar fi fost uşa din spate. Dar atunci ar fi trebuit să mă răsucesc, să mă ridic în picioare şi, în

acelaşi timp, să-mi strivesc faţa de tabla ferecată... Dacă m-aş fi mişcat, ei m-ar fi prins imediat, din zbor. Oricum – chiar dacă nu mi-aş fi rupt nimic – nu aş fi putut ajunge prea departe pe drum, nici măcar fugind. Deci nu aveam nicio scăpare. La un moment dat, mi-am tras special cuvertura peste cap, ca să pot deschide ochii din când în când, fără ca ei să se prindă. Musai să-i fac să creadă că eram pe ceea lume. Dar mi-era cald sub cuvertura care îmi zgâria faţa. Cum dimineţile de mai erau răcoroase, îmi pusesem deci pentru şcoală o flanelă, un pulover şi tricoul vârât binişor pe dedesubt. Asudam mai ales de frică şi de spaima că nu pricepeam nimic.

Eram blocată acolo, dar asta nu mă împiedica să gândesc.

Ce aş fi putut face? Aş fi putut să mai pedalez o dată? Aş fi putut să mă arunc la pământ, înainte să mă înhaţe ei? Pe stradă era un drumeag: ar fi trebuit să-mi azvârl bicicleta, să o iau la goană şi să sun la uşa oricărei maghernițe. Dar gardul viu este atât de lung... Şi dacă nu mi-aş fi luat bicicleta ca să mă duc la şcoală? Eu oi fi de vină? Oi fi pedepsită? Au făcut-o atât de repede, încât nici nu am avut timp să pun piciorul pe pământ, m-au înşfăcat din zbor! Eu n-am văzut nimic. Camioneta era oare deja în spatele meu? Nu cumva ei mă urmăreau? Motorul s-a oprit. Jegosul credea că dorm, a spus:

— Trebuie să te trezeşti! Când îţi spun eu, ai să intri în acest cufăr!

Văzând dimensiunile cufărului cu pricina, făcut din fier albastru şi ruginit de-a binelea, ceva mai mare decât o cutie de scule, mi-am regăsit caracterul infect.

— Nu pot să intru acolo!

— Ai să intri acolo!

— Nu, este prea mic!

Mă înăbuş cu uşurinţă, mă sufoc repede. Am, din copilărie, o problemă cu bronhiile. Eram deja vlăguită sub

acea cuvertură, în camioneta închisă şi murdară. Frica nu-mi dădea pace, iar la vederea acelui cufăr, ea se înteţise. Mi-era teamă că mă sufoc realmente, că nu o să văd unde anume mă duc.

Atunci, am continuat să bombăn.

— Nu, este prea mic, nu o să am aer, este scârbos, o să mă murdăresc din cap până-n picioare.

Cum eu ezitam, el l-a chemat pe „celălalt" în ajutor.

— O să o ghemuim ca să intre înăuntru.

Nu eram eu voluminoasă, totuşi… Le-a fost greu să încuie cufărul. Mă chircisem şi ei au aşteptat până în ultima clipă, ca să mă închidă acolo. Nu ştiam unde mă duceau, dar aveam impresia că parcurgeau kilometri, atât de mult mi s-a părut. Mai întâi au deschis uşa camionetei şi au pus cufărul pe jos, din câte auzeam eu. Apoi, un zgomot de uşă care se deschide, am fost ridicată şi lăsată iarăşi pe sol şi, în sfârşit, după vreo două minute, care mi s-au părut nesfârşite, au deschis capacul.

— Ieşi afară!

Iar mi-era frică. Mă obişnuisem cu ideea de a sta în acea cutie, acolo, cel puţin eram singură, la adăpost, fie şi închisă. Nu mă mişcăm câtuşi de puţin.

Barbarul „jegos" era singur în faţa mea. Bănuiesc că şoferul cu şapcă îl ajutase până acolo şi că se cărase. Probabil ca să se descotorosească pe undeva de biata mea bicicletă, care nu a mai fost găsită niciodată. Trebuie că a furat-o cineva. Este o tâmpenie, dar mai târziu m-am gândit că acea bicicletă avea amprentele lor, ei nu purtaseră mănuşi atunci când au transportat-o. Dacă ar fi găsit-o cineva…

Cum eram într-adevăr ghemuită, „jegosul" a trebuit să mă scoată el de acolo. Oricum, nu l-am ajutat deloc. Am continuat să o fac pe ameţita. Chiar am supralicitat, spunându-i pe un ton leşinat:

— Dar ce se întâmplă?

Nu ştiu dacă m-am prefăcut aşa în mod conştient sau nu. Mi-am tot pus întrebarea, pe măsură ce a trecut timpul. A fost fără îndoială instinctul, ideea încă nedesluşită să-i fac să fie mai puțin bănuitori şi de a pândi un moment de neatenție. Nu cred că am premeditat-o cu adevărat. Poate că au mai fost şi vaporii inhalați, dar şi cele două tablete pe care nu le-am putut scuipa... Dar eram destul de lucidă, ca să văd lucrurile din jurul meu. Ghiozdanul meu era aici.

Mă aflam acum singură, față în față cu acest individ fără nume, într-o încăpere de la parterul unei case fără nume. Cred că în clipa aceea nu am dat atenție cu adevărat decorului, mobilei. Ansamblul mi s-a părut nasol. Am văzut uşa de la intrare, închisă. Alături, pe acelaşi perete, o fereastră cu oblonul lăsat, în plină zi, şi m-am întrebat de ce oare.

Ceea ce pot descrie din încăperea în care mă aflam, am observat mai târziu. Poate printr-a treia zi...

Într-un colț, jucării de copii, un leagăn. Încăperea era pătrată. De-a lungul unui perete, dulapuri cu etajere, pline cu diferite lucruri. O sobă într-un colț, în fund, un cuptor cu microunde. O uşă care părea să dea spre o altă odaie. Pe jos, cărămizi, saci de ciment, scule. În mod evident, tocmai înjgheba un şemineu încă neterminat. În această harababură de pe sol, un mic culoar de trecere, gol, ducea spre o uşă, şi ea în construcție, blocată cu scânduri puse cruciş şi cu plastic. N-am aflat niciodată unde ducea. Pe un alt perete, tot dulapuri albe de bucătărie, dar goale. Rampa unei scări spre un etaj, iar în imediata apropiere, un frigider, destul de înalt, pe care era instalat un telefon. Inaccesibil. L-am detectat destul de repede, în acea adunătură de lucruri în mare dezordine mai era şi o masă cu scaune. Nu mai ştiu dacă am văzut chiar din acea zi scara ale cărei trepte coborau spre o pivniță.

Prima mea impresie asupra locului unde mă aflam a fost

că nu mă găseam într-o casă normală, unde trăiau oameni normali.

Mi-era sete. Am cerut de băut. El mi-a dat lapte şi am luat câteva înghiţituri. Apoi m-am trezit la etaj, într-o cameră cu obloanele închise. Nu ştiu dacă am ajuns singură, sau dacă m-a dus el acolo. Îmi amintesc că m-am supus ordinelor, că am făcut pur şi simplu ceea ce îmi spunea.

Mi-a arătat paturi suprapuse şi mi-a poruncit să mă dezbrac ca să mă vâr în pat, ceea ce am şi făcut. Pusesem prea multe întrebări pe drum, cerusem să fiu dusă la părinţi şi atâta plânsesem, încât acum nu mai puteam face altceva decât să mă supun. Probabil înţepenită de spaimă şi având capul greu. Bănuiesc că mi s-a părut ciudat să mă culc goală, numai cu o cuvertură pe mine, în această neobişnuită cameră întunecoasă. Imediat mi-a petrecut un lanţ în jurul gâtului şi m-a legat de scara patului cu un lacăt. A pus alături o găleată să-mi fac nevoite. Lanţul nu-mi oferea decât aproximativ un metru, cât să ating găleata.

Preferam să stau acolo nemişcată, pitită sub acea cuvertură, şi să mă uit în tavan. Era o ferestruică, destul de înaltă, care lăsa să se strecoare o geană de lumină. Nu mai ştiu dacă mi-a adus sau nu de mâncare, oricum, nu am înghiţit nimic. Probabil că am dormit, vlăguită de cât plânsesem. Dar încă mă mai aud zicând:

— De ce mă aflu aici? Lanţul îmi face rău. Nu am aer. Nu sunt o fiară.

Perdelele erau întotdeauna trase. Nu era nimic aprins în acea cameră. Când am ajuns, mă uitasem totuşi la ceas, ca să mă orientez în timp. Era 10 şi 30. Mă aflam deci la mai puţin de două ore de drum faţă de casa mea, dar unde? Departe, în orice caz.

Pe un perete se afla un poster, reprezentând un dinozaur. L-am şi uitat, pe acel dinozaur… şi totuşi, el m-a scos mult timp din sărite, până într-atât încât nici măcar nu mai

puteam să-l privesc. Eram legată de acel pat de copil, văzusem un leagăn şi jucării, mă aflam deci într-o casă unde fuseseră copii. Reflectam, singură, în întuneric, la ciudatul mediu înconjurător. Ce făceam eu aici? Ce avea să mi se întâmple acum?

A doua zi, el a intrat în cameră, s-a aşezat pe vine lângă pat şi a început o poveste înfricoşătoare.

— Nu te îngrijora, eu îți vreau binele. Ți-am salvat viața. Avem un şef al dracului, care îți vrea răul, vrea lovele de la părinții tăi…

Şi ca să-şi întărească spusele, l-a adus într-a treia zi pe „celălalt", cel cu şapcă, sfrijitul, care îl aproba monosilabic. El doar zicea din când în când:

— Da, într-adevăr, da, aşa este.

Şi jegosul cu mustață îmi tot repeta:

— Vezi, nu numai eu, ci şi el ți-o spune…

El mi-a povestit apoi că acel şef îmi voia răul, pentru că tatăl meu fusese jandarm şi i-ar fi făcut ceva pe atunci. Deci, acest şef voia să se răzbune pe unul dintre copiii lui şi mă nimerise pe mine. El cerea bani, o răscumpărare. La început, mi s-a părut că desluşesc că ar fi vorba de unul sau de trei milioane, dar cum mă revăd făcând „hm!", cred că era vorba de trei. Şi apoi, la doisprezece ani, nu prea ai idee despre valoarea banilor. La rigoare, poate cu un milion, părinții mei s-ar fi descurcat, împrumutând de peste tot, dar trei… Chiar dacă ar fi vândut casă, maşina şi tot ceea ce aveau… eram sigură că nu ar fi putut.

Cum de ştia el că tatăl meu fusese jandarm, înainte să-şi schimbe meseria? Oare îi destăinuisem chiar eu acest lucru, de pildă, ca un soi de apărare copilărească: „Bagă de seamă, tata a fost jandarm…". Se prea poate. În orice caz, povestea lui se bizuia tocmai pe asta. În capul meu nu era prea clar „răul" de care era vinovat tata. Îl pedepsise oare pe acel om, băgându-l la puşcărie? îi datora cumva bani? Eu eram

prizonieră din cauza asta, şi tatăl meu trebuia să plătească o răscumpărare. Mi-era clar încă din prima zi. Şi atunci am încercat să-mi apăr părinții.

— Dar ei nu or să aibă niciodată atâția bani, ei nu sunt milionari…

El mi-a dat de înțeles că ei erau „interesați” să se descurce ca să-i aibă, altfel, eram un om mort.

Era greu de ținut socoteala timpului, dar eu sunt sigură că el m-a supus încă de pe atunci la pipăieli. A doua zi, aveam mintea ceva mai limpede, când el m-a dezlegat şi m-a condus într-o încăpere alăturată, părea să fie camera lui, cu un pat mare. Ceva mai târziu, am botezat-o „odaia calvarului”. Acolo am îndurat primele atingeri.

Mai ştiu şi că el a făcut poze Polaroid-înainte sau după, greu de spus, dar eu mi-am dat seama abia după a doua sau a treia fotografie. Era ciudat, eu nu înțelegeam ce-i trebuia să mă pozeze goală în camera lui. Îmi aduc aminte cum am reacționat.

— Nu ți-e bine?

Plângeam neîncetat şi asta îl enerva în mod vădit. Chestia aia ar fi trebuit să-mi placă…

După toate acestea, m-a dus în cealaltă cameră, cea cu paturile suprapuse, ca să mă lege, spunându-mi să mă culc. Era greu de priceput pentru mine ceea ce trebuia să îndur de la acest bărbat, urât, care putea şi care era bătrân, în ochii mei de copil. Eu eram sechestrată pentru o răscumpărare, dar… el pretindea că îmi salvase viața, dar… în acelaşi timp mă maltrata! Până atunci nu mai fusesem supusă nici la lovituri, nici la viol, dar comportamentul lui fusese într-atât de josnic, încât am încercat din toate puterile să mai gândesc. Nici măcar să nu mă mai gândesc la josnicie. Mă trezeam legată, cu privirea ațintită spre celălalt pat, de deasupra capului meu, încă înțepenită de frică şi având o singură idee în minte: şi apoi? Ce o să mi se mai întâmple

după asta? Tocmai acest *şi apoi* mă înspăimânta cu anticipaţie, mă îngrozea cumplit. Plângeam, uneori dormeam, mă durea capul, eram în stare de şoc, disperată, singură. Groaznic.

Capcana se închidea în spatele meu, manipularea continua, fără ca eu să bănuiesc ceva. Bărbatul spunea că părinţii mei au refuzat să plătească răscumpărarea, până şi jandarmeria ar fi refuzat din cauza tatălui meu fost jandarm? Eram deci în primejdie de moarte, pentru că „şeful" hotărâse să mă lichideze. Atunci, monstrul pomădat şi-a pus iar masca de salvator.

— Eu te-am luat la ordinele şefului, dar cum părinţii tăi nu vor să plătească, tu nu mai poţi să stai aici. Vrei să trăieşti sau vrei să mori?

Nu garantez că a spus chiar aşa, oricum fraza era întoarsă din condei, ca să-mi dea de ales să trăiesc sau să mor. Bineînţeles că am ales să trăiesc.

— Atunci am să te ascund. Am să spun că ai murit, dar tu rămâi în viaţă, iar eu am să mă ocup de tine. Numai că nu pot să te las aici, în această încăpere, şeful nu trebuie să te vadă. Aici este un cartier general, el poate să vină din clipă în clipă. Şi chiar dacă ai încerca să scapi, te-ar prinde foarte repede, ca să te omoare. Toate casele de aici aparţin cartierului general. Am să-ţi arăt o ascunzătoare!

Un cartier general era ceva cu totul şi cu totul deosebit, în mintea mea de copil de doisprezece ani. Aceşti oameni erau gangsteri? Erau cumva poliţişti? Militari? Extratereştri? Mă gândeam la toate acestea şi la orice altceva în acelaşi timp. Iar întrebarea fundamentală nu-mi dădea deloc pace: „Cine o fi tipul ăsta?" Un „dobitoc" dubios, care mă smulge de pe bicicletă, mă face să îndur chestii nesănătoase pentru o puştoaică de vârsta mea şi care nu-mi place deloc. Degeaba îl resping eu, că el continuă… Mai întâi el cere bani, a doua zi face poze cu mine goală. Mă leagă, mă dezleagă.

Să mor? Nu puteam alege să mor! în capul meu era că trebuia să îndur totul zi de zi, cu speranța că voi continua să trăiesc.

După acele trei zile, el m-a pus să cobor în „tainița” lui.

SCENARIUL

Eu nu reuşeam nici măcar să-mi spun că eram de-a dreptul răpită. Cuvântul nici măcar nu-mi trecea prin cap. Am fost mult prea bine adusă în această situație, rapid, chiar din prima zi, pe când încă mai tremuram de frică, cu mintea înceţoşată de medicamente. Am crezut totul.

Acest om era „salvatorul meu”. Reuşise să mă facă să cred un scenariu diabolic, conform căruia el mă scosese „la timp” din ghearele unui alt monstru decât el însuşi. Un „şef de nu ştiu ce anume, dar care voia să mă omoare. Ca să nu mor, trebuia să ascult de acest necunoscut, să fac tot ceea ce voia el, să accept ca el să mă „atingă” după pofta inimii. Neîntârziat, el s-a şi apucat să o facă; acum trebuia să trăiesc ascunsă de către el şi cu el. Până când?

Uneori, prin filme, ticăloşii răpesc copiii polițiştilor şi le cer răscumpărări. Şi nimeni nu crede asta, fiecare gândeşte că este ceva ce li se întâmplă numai altora, că nu este decât un film şi că aşa ceva nu se întâmplă în realitate. Şi totuşi eu mă găseam într-un asemenea film. Chiar eu. Sabine, elevă de gimnaziu din Kain, mă aflam legată de un pat, undeva în mijlocul unui cartier general, al cărui şef mă putea omorî la cea mai neînsemnată răzvrătire sau încercare de fugă. El spunea:

— Ai avut noroc că ai dat peste mine, pentru că pentru şef tu nu faci nici cât o ceapă degerată.

„Norocul” de a fi dat peste „el”! Dar cine era „el”? Nu-şi spunea numele, iar „celălalt” dispăruse. Nu l-am mai văzut pe „sfrijitul” cu şapcă, după ce şi-a jucat rolul.

Odată, l-am întrebat:

— Cum vă numiți?

Mi-a spus că e la alegerea mea, între Alain şi Marc... Instinctiv, am menținut o formulă de adresare mai curând neutră, îl foloseam pe *dumneavoastră...* „Dați-mi înapoi hainele”, de exemplu. Mă săturasem să stau goală, nu voiam să cobor aşa, ca să mănânc cu el în încăperea de jos. Mi-e groază să umblu goală. Mi-era frig, nu vedeam ce rost avea să mă lase să stau singură în acea stare, deci i-am cerut, pe un ton hotărât, lenjeria mea şi toate celelalte lucruri. Mi le-a înapoiat pe cele dintâi, apoi jeanşii, nu mai ştiu în ce ordine, nici în ce zi, dar a trebuit să mă fâțâi săptămâni întregi în aceiaşi chiloți şi numai în chiloți.

Ştiam că fusesem răpită într-o marți, pe 28 mai. În primele trei zile, înainte să cobor în ascunzătoare şi când începusem să mă dezmeticesc, după câte îmi băgase pe gât, eram încă destul de buimacă, eram lipsită de orice reper. Într-atât îmi împuia creierii cu istoriile lui despre şef. Se petreceau atâtea lucruri ciudate într-o singură zi! Am coborât să mănânc, m-a făcut să urc iarăşi în camera lui ca să facem pozele şi „restul”, ceea ce eu numeam „circul” lui, pentru că nu ştiam cum să categorisesc acele pipăieli dezgustătoare. Îmi puneam o mulțime de întrebări şi totul se desfăşura cu o asemenea repeziciune, încât atunci când m-am uitat la ceas, am avut sentimentul că mă aflam în acea „şandrama putredă” de câteva cincinale şi că nu înțelesesem nimic.

La sfârşitul celei de-a treia zile, el m-a coborât în ascunzătoare. O scară spre un beci şi un raft, care ieşea dintr-un perete, ca prin minune. Eram năucă de-a binelea. Pe rafturile metalice se aflau cutii de apă, de bere, sticle de toate felurile. Mai întâi, el a dat totul la o parte, apoi a apucat de jos raftul, l-a tras spre el şi a ridicat acea parte de zid. Apoi, a închis acea uşă invizibilă, de două sute de kilograme, cu un bloc de beton, nelăsând decât un unghi mititel, cât să ne strecurăm în spatele ei. Atunci când raftul era la locul lui, nu se distingea mai nimic! Mi-a arătat asta cu o oarecare

mândrie. Prima zonă a ascunzătorii, cea din spatele uşii false, era năpădită de o grămadă de cartoane, hârtii şi diferite fiare, pe care mi-a interzis să le ating. Dar prin care, bineînțeles, am scotocit, ceva mai târziu. Date fiind dimensiunile locului, trebuia să te laşi uşurel spre stânga, dacă se poate spune aşa, ca să dai peste o altă uşă, zăbrelită, care era mereu deschisă. Apoi era o încropeală de somieră din scânduri de lemn şi, peste ea, o saltea într-o totală descompunere. Un soi de cavou de nouăzeci şi opt de centimetri lățime pe doi metri treizeci şi patru lungime. Nu l-am măsurat eu, am aflat toate acestea mai târziu, dar mi-a fost de ajuns o singură privire ca să-mi spun că o să mă sufoc în locul ăla umed şi murdar.

Pe perete se afla o mică etajeră de lemn, cu două becuri şi cu un soi de planşetă, pe care nu puteam să-mi pun mare lucru, în afară de creioanele mele şi de ochelari. Pe peretele din fund, la capul patului – dacă acela putea fi numit pat o altă etajeră, pe lungime, cu un televizor vechi, care era probabil folosit ca ecran video, şi o consolă de joc Sega. Pe perete la dreapta, o băncuță şi o măsuță rabatabile. Dacă stăteam pe băncuță, picioarele îmi ajungeau pe saltea. De pe marginea saltelei, aveam ca perspectivă uşa zăbrelită şi pe cea a ascunzătorii. La picioare aveam numai bine spațiul cât să-mi pun ghiozdanul şi găleata pentru nevoi.

Televizorul funcționa de la un buton. Nu avea telecomandă. Un aparat dat la reformă, cum nu mai vezi pe nicăieri, cu părțile laterale de lemn. Bineînțeles că el nu permitea accesul la niciun program, aparatul nu folosea decât pentru jocuri.

El m-a făcut să cred că acest loc scârbos fusese aranjat special pentru mine. Totuşi, se aflau acolo acea somieră de scânduri, acel ecran… Ar fi trebuit să mă prind că locul mai fusese deja ocupat, dar el precizase că l-a înjghebat în grabă pentru mine. Era într-atât de mizerabil, încât l-am şi crezut.

Acea parte din ascunzătoare, care îmi fusese destinată, fusese prost spoită în galben, un galben groaznic, țipător, cu prelingeri de vopsea care arătau că acela care o făcuse nu-şi dăduse osteneala. Pereții erau de beton, fusese un vechi rezervor de apă.

Aveam să fiu închisă în acest cavou îngrozitor. Îmi amintesc că am spus, cu o mutră de genul „nu mă băgați în seamă…"

— Eu, am să mă sufoc aici!

El mi-a arătat atunci „superventilatorul" lui. Un mic ventilator de computer, fixat în tavan.

— Cu ăsta nu e niciun fel de problemă, o să ai mereu aer.

Uşa falsă, de două sute de kilograme, s-a închis în urma lui. Şi încă nu primisem răspunsuri la toate întrebările pe care mi le puneam. De ce eu, de ce aici, de ce părinții m-au lăsat de izbelişte, de ce îmi făcea el acel „circ"… Atâta am plâns, încât nu mai puteam respira. Îmi trebuiau nişte repere: cum să mă spăl, cum să golesc găleata „de toaletă", cu ce să-mi ocup timpul, cum să rămân cantonată în realitate. Aveam ceasul, caietul de notițe, temele la franceză, cărțile de şcoală, pixurile şi creioanele mele, foi de clasor şi un joc video stupid. Era un omuleț care trebuia să sară pe nişte pietre ca să obțină monede. El dădea de o ciupercă şi creştea, nimerea peste o minge de foc şi trăgea cu gloanțe de foc. Aveam o problemă cu jocul ăsta atunci când îl jucam la o prietenă. Nu treceam niciodată de primul nivel; nivelul doi se desfăşura în apă şi îl ratam întotdeauna. Atunci nu-mi rămânea decât să reiau mereu primul nivel… era nul şi asta mă scotea din sărite.

Înainte de a mă lăsa singură în această gaură mizeră, el mi-a spus că se duce după ceva provizii, în caz că ar trebui să mai lipsească. Nişte cutii de lapte, canistre cu apă de la robinet, pâine şi conserve.

Nu-mi puteam închipui că o să-mi petrec restul vieții în

acea gaură de şobolan, încă mai speram că părinții mei aveau să facă ceva, să adune suma, din moment ce aceasta era singura condiție. Cu toate că nu ştiam cum ar putea ei să facă rost de o asemenea grămadă de bani. Nu-mi închipuiam nici că mă căutau ca nebunii prin toată Belgia, din moment ce el pretinsese că ei sunt la curent cu situația şi că nu pot sau nu vor să plătească. Monstrul acela reuşise, treptat, să-mi bage în cap ideea că eu eram cumva abandonată acolo, sub supravegherea lui binevoitoare, şi că părinții mei fuseseră înştiințați de situație, ei trebuiau să hotărască! încet, dar sigur, el a trecut de la „nu vor putea să plătească" la formula „nu pot să o facă", mai apoi la „ei refuză"... şi, în cele din urmă, la dezamăgitorul: „Părinții tăi şi-au făcut o socoteală. În orice caz, ei nu au plătit, deci... poate că se gândesc că eşti moartă".

De atunci încolo, existența mea în acea ascunzătoare avea să se desfăşoare regulat după cum urmează: mai întâi nu trebuia să țip şi nici să fac zgomot. Şeful sau cine ştie cine altcineva ar mai putea să aibă oricând acces la casă. Parola era linişte. Aveam consola Sega, ghiozdanul cu lucrurile mele, trebuia să-mi văd de ele. De fiecare dată când venea să mă caute, ca să mă ducă la etaj, fie să mănânc, fie pentru „altceva" – şi, din păcate, chiar aşa era cazul –, el dădea de ştire, de dincolo de uşă, spunând: „Eu sunt". Dacă nu-i auzeam vocea, eu nu trebuia să mă urnesc câtuşi de puțin, nici să scot vreun cuvin-țel. Siguranța mea depindea de asta. Poate chiar viața mea. Fiindcă de îndată ce dădeam dovadă de rea voință, şi o făceam regulat, respingându-l, pica şi amenințarea: „Şeful ți-ar face şi mai rău!" Răul mergând până la tortură, căci şeful ştia să se folosească şi de altceva decât de propriu-i corp, ca să-l forțeze pe al meu. Şeful putea să mă omoare! Aşa încât umbra morții a intrat împreună cu mine în acel cavou sinistru şi nu m-a mai părăsit. Mi-era frică tot timpul, chiar şi când eram singură în ascunzătoare.

Moartea mă fugărea. Reflectam, nu aveam nimic altceva de făcut. Îmi spuneam: „De data asta, a plecat să-şi caute camarazii, iar când se va întoarce, aceştia or să mă omoare". Dacă spuneam nu la ceva, mă temeam că va sfârşi prin a mă pocni sau prin a mă omorî chiar el. După câtva timp, am văzut că el nu dădea în mine, că doar mă amenința, cu o privire rea, întunecată. Chiar fără să mi-o spună, înțelegeam că, la un semn de-al lui, şeful sau banda acestuia s-ar fi ocupat de mine. Rezistența mea se oprea aici. Pe moment, mă resemnasem cu gândul că el voia să mă rețină aici după bunul lui plac, dar că, dacă într-o bună zi s-ar fi săturat de mine şi de caracterul meu infect, ar trece la cea mai bună soluție pentru el: să se descotorosească de mine. Această amenințare mă urmărea tot timpul. De fiecare dată când mă plângeam de părinții mei care „nu făceau nimic" ca să mă scoată de acolo, el răspundea că ar trebui să mă socotesc fericită că sunt încă în viață. Sau că atunci şeful ar recurge la unelte sadice şi nu mă scutea de detaliile de folosire a lor. Ar fi putut să fie vorba despre orice, de la simplul ciomag la sticlă, trecând prin mijloacele cele mai abjecte.

„Tu nici nu-ți poți închipui! Şefului prea puțin îi pasă de tine! Dacă ar şti că mai eşti în viață, ți-ar face chestii de care n-ai avut parte niciodată aici!"

Aveam însă uneori un aer autoritar, chiar dacă ştiam că nu o să iasă niciodată pe-a mea. Uneori, atunci când el îmi poruncea să fac vreo chestie, îi spuneam: „Nu, asta nu...", ştiind prea bine că în clipa următoare voi fi silită să o fac. Încercam să opun mai întâi rezistență, iar dacă vedeam că nu mai e de glumă, îmi spuneam că e mai sănătos să fac ceea ce voia el, de frica loviturilor sau a şefului. De frica de toți şi de toate, în general.

Am început să țin un calendar, mai întâi pe caietul de şcoală, apoi pe o foaie volantă, începând cu 13 iunie, din moment ce atunci se încheia anul şcolar. Astfel, eram sigură

că acest 13 iunie pica într-o joi. Mă aflam în mâinile acestui monstru din marțea de 28 mai. Socotisem trei zile, sus la etaj; vineri, pe 31 mai, eram deja în această ascunzătoare. Pentru perioada dintre 31 mai şi 13 iunie, dată când mi-am notat în calendarul meu „scrisoarea", amintirile îmi sunt şi astăzi, după opt ani, destul de vagi. El venea după mine ca să mănânc, mă târa în camera lui, mă cobora în pivniță şi tot aşa, iar şi iar. În fiecare zi. Păcat de mine că am îndurat aşa ceva: acea cameră blestemată, calvarul, televizorul lui, la care vedea filme pornografice, codificate, de pe Canal +, limbajul său: „Io-te, mişto!"

Nu mă uitam la nimic, răspundeam doar „da, mişto", râzându-i în nas. În gând, îl făceam dobitoc. Aşteptam să termine „să-şi facă mendrele", o formulă proprie, prin care traduceam ceea ce nu se poate spune. Uneori, mă simțeam uşurată să cobor iarăşi în pivniță, alteori, uşurată să urc din nou la etaj, chiar dacă mă aşteptam ca el „să-şi facă mendrele". Cel puțin nu mai eram în acel cavou mizer, unde de abia aveam loc să mă mişc între găleata şi ghiozdanul meu. Mi se părea că respir ceva mai bine. Observam cu atenție cât mai multe lucruri cu putință. Se aflau acolo cuiere uriaşe, pline de haine de damă şi de copii. Dar când l-am întrebat dacă este căsătorit, mi-a răspuns că nu; dacă are copii, nu.

I-am cerut haine, mi-a strecurat, generos, un şort scurt şi un tricou minuscul, i-am cerut să mă spăl, şi o altă năpastă a dat peste mine; doar o dată pe săptămână, şi atunci el era cel care avea să mă săpunească. Pentru o aşa-zisă împrospătare, trebuia să îndur metoda lui proprie de curățenie intimă.

Mă orientam, dacă este zi sau noapte, atunci când eram sus, după licăririle de lumină, care se strecurau prin perdele sau prin ferestruica din acoperiş. Ceea ce-mi dădea să mănânc era scârbos. Lapte, în timp ce el bea Coca-Cola,

diferite feluri de mâncăruri semipreparate, pe care le încălzea la microunde, pe când el înfuleca în nasul meu steakuri sau chiar ciocolată. Aveam un cuțit şi o furculiță, cu care să mănânc, dar nu înghi-țeam mai nimic. De câte ori nu mi-a trecut prin cap să-i înfig furculița undeva!... De câte ori nu mi-am ațintit privirile asupra uşii închise pe dinafară – uneori chiar era cu cheia în broască. Dar întotdeauna el stătea între mine şi uşă: dacă aş fi încercat să țâşnesc afară, el m-ar fi înhățat imediat. Ca să nu mai pun la socoteală amenințarea de afară. Mă aflam în cartierul general al şefului, toate casele din împrejurimi erau ale şefului.

Probabil că el s-a prins de ceva, oricum, a hotărât ca masa să aibă loc în cea de-a doua încăpere. S-a întâmplat, cred că de vreo două-trei ori, să bată la uşă cineva, dar eu nu am văzut niciodată cui îi deschidea, şi nici ce făcea. El întredeschidea uşa dintre camere şi ieşea, ceea ce nu dura prea mult.

„Este cineva din bandă, să nu te sperii..."

Eu trebuia să nu pun întrebări şi mai ales să nu fac zgomot, din cauza faimosului şef. Şi de când mâncam în a doua odaie, el închidea uşa dintre ele, „ca să nu fiu văzută".

Într-o bună zi, i-am zărit stocul de medicamente. Dintr-o pungă de plastic, a scos nişte cutii pe care le-a stivuit pe categorii. A spus că este mica lui farmacie personală. Se prezenta ca medic, inteligent, atoateştiutor. M-a pus să-i admir şemineul, care i se părea frumos. Care vasăzică, era arhitect! Dar şi desene, făcute de mâna lui, de care însă nu-mi aduc prea bine aminte, pentru că le-am tratat cu indiferență. Un fel de plan de clădire. Eu nu ştiam ce să socotesc c-ar fi, şi nici cine era cu adevărat. Pretindea că are treizeci de ani, dar de fapt era mult mai în vârstă, că posedă şapte case, păzite de câini, dar că nu are grădină, că nu are soție, pentru că nu voia şeful, şi că se afla în bandă de foarte mult timp. Mă îmbrobodea cu povestea lui despre şef, despre

banda misterioasă şi periculoasă. Spaima mă ţintuia în acest scenariu ameninţător. Dar şi eu îl ameţeam cu întrebările („Când o să ies de aici? Când îmi voi vedea părinţii?") şi cu cererile: „Vreau o pernă de dormit, vreau un deşteptător, vreau altceva de mâncare, m-am săturat de lapte, vreau să-mi spăl lucrurile, vreau hârtie, ca să desenez! Vreau o periuţă de dinţi..." A făcut o mutră atât de mirată când cu periuţa de dinţi, încât cred că probabil el nu şi-i prea spăla...

Într-un asemenea hal, că îl enervam: „Tacă-ţi gura!" Bătea cu pumnul în masă şi înţelegeam, numai din privirea lui, că era, cu toate astea, în stare de tot ce putea fi mai rău. Era ciudat.

Uneori vorbea frumos, alteori se enerva din senin. De exemplu, dacă refuzam să mănânc pâine mucegăită sau să beau lapte prins, îşi ieşea din pepeni, pentru că el îl cumpărase, iar eu îl lăsam să se acrească...

Nu puteam să-i sufăr accentul, aerul de atoateştiutor, şi eram total nedumerită în privinţa lui: salvatorul care îmi făcea rău... Era aici o contradicţie. Inconştient, simţeam că nimic nu se potrivea deloc, dar nu reuşeam să pun cap la cap bucăţile acestui puzzle, prea complicat pentru cei doisprezece ani ai mei.

De exemplu, nu ar fi putut să mă lase să le telefonez părinţilor mei? De ce mi-a povestit că a recurs la un mesager, ca să comunice cu ei? Dar telefonul de pe frigider era un aparat particular, în legătură directă cu şeful! Un şef, care era mai bogat decât un ministru, şi care avea copii. Trebuia să-mi intre în cap că tot ceea ce se afla acolo era al lui.

Dacă ţineam morţiş să telefonez, aş fi dat atunci peste el sau peste altcineva, care ar fi aflat că sunt încă în viaţă. Sigur că mi-a trecut prin cap să formez 112, să cer ajutorul, dar din moment ce linia telefonică îi era rezervată şefului, numărul 112 fireşte că nu ar fi funcţionat. În plus, eram prea scundă, ca să ajung la telefon... Iar telefonul îmi sfredelea

creierii, ca şi cheia din uşă. Şi ca şi furculița.

Şi singura mea apărare era să-i împuiez capul de cereri, pentru că atunci când vreau ceva, nu mă las nici să mă pici cu ceară. Şi îi ceream pe un ton care nu admitea refuzul.

O făceam pe şmechera, numindu-l în sinea mea, dobitoc.

Plictiseala şi singurătatea începuseră să mă macine. Îmi obținusem radioul cu deşteptător, ascultam muzică, dar nu aveam canal de ştiri. L-am meşterit în toate felurile, în speranța să-mi ciulesc urechile spre lumea exterioară, dar în zadar. Salteaua mea de burete se descompunea, peste tot mişunau insectele.

Uneori, aş fi vrut să trec prin zid. Bălăngăneam maneta jocului şi apoi mă uitam la ceas ca o apucată. Chiar am făcut o listă. Fiecare cifră a minutelor îmi amintea de câte ceva: orele 13 şi 23 de minute – 23 este numărul casei mele; 29 – este cel al Mamei-Bune; 17 este data de naştere a mamei, 22 este cea a tatii; ora 1... Nu ştiu de ce mă uitam... Minutele mă obsedau, le asociam cu tot ceea ce îmi trecea prin minte, până şi cu numărul de la pantofi. Mă agățăm şi eu de ce puteam.

Neputând vorbi decât cu mine însămi, îmi făceam curaj, cu voce tare: „Bine, am să beau un pahar cu apă..." „O să-mi pregătesc ora de olandeză...", îmi iau caietul şi fac „cutare" lucru"...Cutare" însemna o oră de matematică, de franceză, de latină sau de ştiințe. Îmi priveam carnetul de note, pe care ar fi trebuit să-l prezint la control, era semnat. Aveam, ca de obicei, note jalnice la matematică. Dacă m-aş fi „înhămat" serios la treabă, aş fi putut să trec clasa. La celelalte, eram cam pe la jumătatea clasamentului. Oricum, la sfârşitul anului, toată lumea trecea din oficiu, în clasa superioară. Conform unei noi legi. Nu era nevoie să mai trag în plus la matematică... Am încercat să înțeleg singură exercițiile şi nu am reuşit. Dar asta mi-a dat ceva de făcut.

De altfel, nici nu munceam de-adevăratelea. Aveam o carte

de olandeză – vocabular şi conjugări – şi, prin urmare, îmi recopiam traducerile, acordurile verbului, fără să încerc să înțeleg cumva ceva. Copiam ca un automat. Am copiat şi citate din franceză. Să copiez, să copiez, umpleam foi întregi din clasor. Şi îi ceream „lui" hârtie pentru desenele mele, nici vorbă să folosesc ce-mi mai rămăsese din frumoasele mele foi…

Sigur că totul îmi lipsea. La mine acasă, mâncarea era bună, aveam patul meu, perna pe care Mama-Buna mi-o făcuse pentru somn şi de care nu mă lipseam niciodată. Cearşafuri curate, haine, toate lucruşoarele mele. Îi aveam pe Sam, câinele, pe Tifi, canarul meu, căbănuța din grădină, prietenele, care probabil că se întrebau ce mi s-o fi întâmplat. Cum explicaseră părinții la şcoală dispariția mea?

Nu mai ştiu dacă eu sunt cea care a cerut să le scriu părinților mei sau dacă el a sugerat acest lucru, plictisit, dar pe 13 iunie am început redactarea primei scrisori. Voiam ca părinții mei să ştie în ce situație mă aflam.

Din păcate, această scrisoare a dispărut, în timp ce el le-a păstrat, evident, fără ca eu să ştiu, pe ultimele trei, care au fost regăsite.

Vineri, pe 21 iunie, el m-a anunțat: Plec în misiune.

„Misiunile", fireşte, nu mă priveau pe mine. Mi-a povestit că „şeful" îl trimitea prin țările din Estul Europei.

Aveam deci avantajul că nu mai eram silită „să urc la etaj", dar şi stresul singurătății, fiind închisă în acel cavou. Nu puteam suferi să stau pe întuneric, lăsam deci lampa cea mare aprinsă zi şi noapte, străduindu-mă să nu-mi pierd reperele de orientare. Dar uneori dormeam ziua, uneori nu dormeam deloc noaptea, şi urmăream radioul cu deşteptător, ca un om bolnav. Nu înghițeam cine ştie ce din proviziile suplimentare, pe care mi le coborâse cu generozitate. Cutii de conserve, pe care trebuia să le mănânc reci şi din care „să beau zeama", după cum îmi recomandase el. Pâine care se

mucegăia. Mă răzbunam pe „Nic-Nac”, nişte biscuiţi mici, în formă de litere. Aproape că nu mâncam nimic altceva.

Probabil că în acel moment am demontat radioul-deşteptător, în speranţa de a auzi un jurnal, ştiri din lumea exterioară, orice, numai să mă pună în legătură cu viaţa mea dinainte. Nu speram câtuşi de puţin ca ele să spună ceva despre mine. Eu nu dispărusem, nu eram căutată, nu mă aflam pe lista copiilor căutaţi în Belgia. Şi totuşi... Văzusem cândva, la o prietenă, un afiş cu chipurile Juliei şi al Mehssei, două puştoaice dispărute pe 24 iunie 1995 şi despre care nimeni nu mai avea nicio veste, deja de un an! îl văzusem şi atât. Nu am făcut nicio legătură cu cazul meu. Şi totuşi... Groaznica vopsea galbenă ascundea poate urmele şederii lor aici, înainte de mine. Nu ştiam nimic despre tevatura de afară, de faptul că părinţii mei îşi ieşiseră din minţi de grijă, despre căutări, nici despre afişele care, de atunci încolo, mă desemnau drept „dispărută”, ca şi pe celelalte fetiţe, şi care îmi înregistrau semnalmentele, înălţimea, ochii albaştri, talia şi chiar fotografia unei biciclete identice cu a mea, cu săculeţul pentru piscină agăţat la spate. Mă căutau încă de la început. Habar n-aveam despre căutări, despre câini, despre sondările făcute de-a lungul văilor râului, despre nimic din ceea ce părinţii mei întreprinseseră, cu înverşunare şi cu hotărâre, ca să mă găsească.

Pe 26 iunie, el s-a întors. Trecuseră deja treizeci de zile de când mă aflam acolo. Această întoarcere însemna că ritualul din camera supliciului avea să reintre în funcţiune. Acolo sus, pe pat, el mă lega cu un lanţ, care îi ataşa glezna de a mea. Uneori, trebuia să „dorm” toată noaptea lângă el în acea cameră blestemată. Nu îndrăzneam nici măcar să aţipesc. Mă temeam întotdeauna că el nu cumva să se trezească, să-şi reia „manevrele” şi eu să nu pot nici măcar să spun „nu, nu vreau”. Percepeam până şi cea mai mică mişcare, lanţul îmi

tăia glezna de fiecare dată când îl trăgea el, răsucindu-se de pe o parte pe alta. De multe ori încurca gleznele, dobitocul, legând piciorul lui drept de piciorul meu drept. Nu mai puteam face nicio mişcare, ca să mă îndepărtez cât mai mult de el. Noaptea era lungă. Mă uitam în tavan, la televizor, dacă, drept recompensă, îl lăsa aprins şi era ceva demn de văzut. Chiar când reuşeam să închid ochii, din când în când, şi să-mi găsesc o poziție cât de cât confortabilă, tot eram obsedată să nu cumva să adorm profund. „Dacă el ar face ceva, tu, cel puțin, ai putea să încerci să te opui". Era tot ce mai rămăsese din onoarea mea, să-mi manifest refuzul, să spun nu, să-l resping, până când mă amenința şi eu nu mai puteam să mă lupt.

Ca să stau trează, îmi închipuiam că mama se întorcea de la serviciu, că surorile mele priveau la televizor poate acelaşi lucru ca şi mine, mă gândeam la Sam, la Tifl, la grădinița mea, la semințele pe care le semănasem, la tarta cu mere a naşei mele, la perna mămăiței, încercam să nu mor de plictiseală în ascunzătoare, căutam să-l scot din minți pe dobitocul care dormea acolo. Dacă aş fi avut măcar o armă, un cuțit, cu care să-l omor, dacă aş fi putut să-l pocnesc cu ceva peste mutră, cu vreo cărămidă, din cele împrăştiate pe la parter. Însă o simplă cărămidă lui nu i-ar fi făcut cine ştie ce! Oricum, eu eram prea mică să ajung la ea.

Şi atunci, făceam şi eu ce puteam. Uneori trăgeam chiar eu de lanț, să-l enervez, bombăneam ca să mai adauge un ochi de lanț în plus, mă plângeam de toate, îmi ceream neîncetat părinții, voiam să telefonez, să scriu, voiam chiar să văd jurnalul de la televizor! Mă străduiam să-i fac viața imposibilă, împroşcându-l de cuvinte, de reproşuri şi de plângeri şi mi se pare că şi reuşeam, atât cât îmi permiteau bietele mele mijloace.

Firește că nici nu se punea problema telejurnalului! Şi nici a telefonului. Aveam dreptul, în anumite zile, la câte o za în

plus în jurul gleznei. Aceasta nu era de ajuns ca să mă mai uşureze cumva şi, cu atât mai puțin, să mă salveze de acolo. O făceam pe şmechera, spunându-i în sinea mea „dobitoc”. O insultă de şcoală primară! Atunci când insista să-mi facă el ceva ce eu nu voiam, m-am învrednicit chiar să-l insult cu voce tare, iar asta mă alina.

„Chiar că sunteți un dobitoc, e anormal, mie nu-mi place! îmi vine să urlu!”

Aveam nevoie de aceste cuvinte grosolane, ca să mă defulez. Dar el nu ținea seama de insultele mele. Nu-i păsa câtuşi de puțin sau mă bombănea şi, în cele din urmă, făcea tot ceea ce voia el. Atunci, şi eu mă abțineam să-l insult prea des, îmi spuneam: „Nu întrece măsura, ca să nu ai parte de vreo neplăcere!”

Dar, în timpul mesei, față în față cu el, iar îmi venea să-i înfig o furculiță undeva sau să-i proiectez o tigaie în plină mutră, pentru că el îşi prăjea un steak, pe când eu aveam un soi de fiertură de perişoare, greu de înghițit. Sau atunci când îmi cerea să-i aduc ceaşca de cafea, care se încălzea la microunde. Eu, una, nu primeam cafea! Nu avea decât să-şi mişte fundul, să se ducă să şi-o ia.

„Eu nu sunt fata în casă! Microundele sunt la trei metri!”

Mă gâtuia spaima, boleam de singurătate, de ruşine şi de jeg, mă sufocam, plângeam până mă apuca durerea de cap şi aveam ore întregi ochii înroşiți. Însă voiam să-i țin piept, să-i arăt cât de mare scârbă îmi făcea!

Nu ştiam nimic din ceea ce el numea „sexul”, habar n-aveam că existau asemenea obsedați, nimeni nu mă pusese la curent cu asemenea lucruri. Nici măcar nu aveam ciclu. Nici nu avusesem vreun prieten şi nici amintirea vreunui sărut pe furate.

Dar mi-era clar că nimic nu era „normal” în comportamentul lui. El era bătrân, eu aveam doisprezece ani, iar el îşi petrecea timpul plictisindu-mă cu apucăturile lui

ciudate, cine era tipul ăsta? Un simplu „dobitoc” oarecare?

Eram naivă, căci nu trecusem încă prin ceea ce era mai rău.

SĂ REZIST

„Domnul care mă păzea” citea *Science et vie’*. Tatăl meu o cumpăra din când în când şi mie îmi plăcuse mult numărul care povestea despre planete, sunt înnebunită după spaţiul cosmic. I-am cerut s-o citesc şi eu, iar el mi-a răspuns: „Hai cu mine, am podul plin!”

Am luat câte am putut, din ceea ce era el dispus să-mi dea, ca să fiu sigură că n-o să mă plictisesc din nou după două zile şi că fac o schimbare de la eterna consolă cu jocul care mă scotea din minți. Din când în când, stăteam trează câte douăzeci şi patru de ore în ascunzătoare, uneori dormeam buştean câte douăsprezece ore în şir, însă atunci când stresul era prea puternic şi când nu mai ştiam ce să fac era groaznic. Aveam absolută nevoie să-mi ocup mintea, să mă organizez, să fac ceva ca să nu mă tâmpesc.

Aici, în această revistă-magazin, am descoperit un bon de comandă pe numele Michele Martin, strada Philippeville, 128, Marcinelle.

Note:

Fr. *Ştiință şi viață (n.tr.).*

Pe un alt exemplar am văzut că era însemnat «celula 124».

Iar câteva zile mai târziu, îl priveam cu atenție, la masă, în timp ce îşi deschidea corespondența. Stăteam prost, nu puteam să văd literele decât pe dos. Atunci m-am maimuțărit, țopăind, ca să zăresc adresa. Codul poştal pe care îl văzusem pe bonul de comandă era simplu: 6001, şi acelaşi era şi pe plic. La fel şi numărul străzii: 128…

Am încercat să mă concentrez asupra numelui, pentru că el mişca prea repede plicurile şi mi-era greu să urmăresc. Dar am putut citi: Marc, fără să văd în întregime numele de familie, dar cu aceeaşi adresă, la Marcinelle.

Atunci când l-am întrebat cum îl cheamă, el mi-a răspuns: „Alege, Marc sau Alain…

— Eu prefer Alain”.

Acesta era prenumele unui coafor simpatic, la care ne duceam noi, şi îl preferam lui Marc. Acest prenume îmi amintea de o pramatie de puşti de prin vecini. Dar nu am putut să-i spun niciodată Alain. El era „dumneavoastră” şi nimic altceva.

Mă aflam deci, aici, la Marcinelle, strada Philippeville, numărul 128, iar pe acest ticălos îl chema Marc Dutroux. L-am întrebat dacă fusese la puşcărie, pentru că văzusem un număr de celulă pe revista-magazin. Mi-a răspuns că da.

„Mult timp?

— Da, mult prea mult timp. Acum eu fac lucruri interzise de lege, ca să mă răzbun pe curcani şi pe judecători, însă ei nu or să mai fie în stare să mă înhațe…”

Marcinelle nu-mi spunea chiar nimic, eu nu ştiam pe unde vine. Dacă aş fi văzut Charleroi, m-aş fi orientat mai bine. Cel puțin eram sigură că mă aflu în Belgia.

Față de codul nostru poştal, 7540, n-ar fi trebuit să fiu la sute de kilometri de casă. Dacă țineam cont de ora răpirii mele şi de cea la care am sosit…

Ora 7:25, să zicem 7:30, când m-a smuls de pe bicicletă; 10:30, m-am uitat la ceas în momentul în care m-a legat de pat. Trebuie să fi ajuns în fața acestei case în jur de 9:30… Deci, două ore de drum…

De aici mi se trage obsesia telefonului.

L-am reperat încă de la început. De fiecare dată, când urcam la etaj ca să mănânc cu el, îl vedeam instalat pe frigider, la stânga mea. Şi de fiecare dată puneam întrebări.

„Merge telefonul?

— Tu nu poți suna, este o centrală a cartierului general.

— Dar dacă i-aş putea chema pe părinții mei, numai cinci minute…

— Nu, părinții tăi sunt puşi sub ascultare, iar şeful o să afle, o să te omoare.

— Ei nu or să spună nimic, eu nu am să le zic unde sunt, nici cu cine, nici nimic altceva, vreau doar să ştiu dacă totul e bine…

— Nu!”

Cu prima ocazie, iar începeam:

„Numai două minute, nici măcar cinci… doar două minute!

— Nu! Şeful sau altcineva din bandă o să afle că tu nu eşti moartă sau că nu ai plecat în vreo rețea, şi atunci se îngroaşă gluma!”

Pe măsură ce trecea timpul şi el spunea nu, nu şi iar nu, eram tot mai obsedată să-mi sun părinții. Acel telefon ajungea la centrala şefului, care voia să mă omoare, iar eu înghițeam această gogoaşă… Prima oară am făcut „Oh!”, având aerul că spun de fapt „în acest caz mi-e prea frică, nu-i sun”. Şi, într-adevăr, îmi era frică.

Dar era stânjenitor să renunț, fierbeam de furie, văzând zilnic acel telefon care îmi dădea cu tifla. Şi, mai ales, să-l văd pe el telefonând. Odată, am auzit că spunea „Miche” şi că trimitea pupici prin telefon…

„Era o femeie, care vasăzică? V-am văzut trimițând pupici…

— Nu! Nu e treaba ta! Eu nu am nevastă”.

Uneori, am auzit, repetat, „Michel!” fără să pot distinge dacă era vorba despre o femeie sau despre un bărbat. Am aflat, mult mai târziu, după anchetă, că erau cel puțin trei Michel, în schema sa. Michele, soția lui, Michel, sfrijitul cu şapcă, şi un alt Michel, complicele traficului cu maşini şi al altor escrocherii de-ale lui.

Dar atunci când mă vedea urmărindu-i apelurile telefonice, se ascundea în spatele frigiderului, ca să nu prea aud, sau punea mâna pe receptor şi îmi poruncea:

„Nu mai asculta, mănâncă mai departe!”

Nu aveam prea mult timp ca să mănânc: Uneori, mă punea să urc şi coboram în ascunzătoare imediat după aceea, la vreo jumătate de oră. Alteori, dacă se hotărâse să-şi „facă mendrele", mă ducea la etaj, unde stăteam câte trei ore…

Odată, am vrut totuşi să încerc să dau telefon. El tocmai era ocupat la etaj şi părea să meşterească pe îndelete ceva, preferam, în orice caz, să nu ştiu ce anume. M-am apropiat de frigider, dar tocmai când îmi cumpăneam mijlocul prin care să apuc, aşa cum puteam, blestematul de telefon, el a coborât din nou. Am pretins că mă pregăteam să urc şi eu; nici n-a clipit, dar pe mine m-au trecut sudorile. Astăzi, micul meu mobil îmi este cel mai bun prieten, păstrez toate mesajele, nu mă părăseşte niciodată. Dar când mă gândesc la acel telefon cățărat pe piedestalul prea înalt pentru mine, mă apucă furia.

Monstrul acela era sigur pe el şi pe spaima pe care mi-o provocase cu povestea despre şeful cel rău. Acel telefon, cu totul obişnuit, era legat la o linie exterioară normală. Aş fi putut vorbi cu părinții mei, iar ei ar fi înțeles că mai eram încă aici, vie, aşteptându-i să vină să mă scoată de acolo. Căci, pe moment, eu doar atât speram să fac, nici măcar nu aş fi sunat la jandarmerie: şi ei erau amenințați cu moartea, îmi dăduse el de înțeles. Iar dacă aş fi auzit vocea neobişnuită a „cuiva din bandă", aş fi închis imediat. Era riscant, dar, în acele momente, nevoia de a vorbi cu părinții mei era şi mai puternică decât orice risc. Eram convinsă că eu nu puteam să scap de el, orice încercare de-a mea punându-mi familia în primejdie, dar nu aveam veşti de la ei, în afară de ceea ce îmi spunea el, iar frustrarea mea era prea puternică.

În linii mari, ştiu ce le-am scris părinților mei, că mă simțeam pedepsită că sunt acolo şi că nu voiam să rămân unde mă aflam. Am cerut multe detalii despre viața lor de acasă, dacă ei credeau că pot plăti răscumpărarea – fiindcă,

cu toate astea, eu aşa speram. Le-am vorbit despre „mendrele” domnului care mă păzea şi le-am cerut şi detalii, de exemplu, despre programul de lucru al mamei la spital. Voiam să-mi însemn pe calendarul meu reperele venite din afară: ziua când mergeam la masă la bunica – pentru mine, mama-Bună” ziua de naştere a lui Sam, câinele meu, data concediului mamei, însemnam cu o cruciuliță fiecare zi trecută, ca să nu mă pierd în acea ascunzătoare infectă.

Dar, bineînțeles, nu am primit niciun alt răspuns la scrisoarea mea, în afara celui transmis prin el. Îl rezum: „Ascultă, părinții tăi au primit veşti de la tine, un amic le-a transmis mamei tale. Ea a spus că tu ar trebui să mănânci bine, că nu te-ai spălat destul de bine şi de asemenea că ar trebui să-ți placă sexul. Şi că tu rămâi aici, pentru că ei nu pot plăti. Ei şi-au făcut o socoteală. Şi tu ar trebui să faci la fel. Acum, vei începe o nouă viață, tu ai să fii „noua mea nevastă”.

Fireşte că am uitat multe dintre cele pe care el le tot inventa, ca să mă facă să accept faptul că eram abandonată între labele lui de monstru şi că, practic, părinții mei erau de acord. Odată, mult mai târziu, chiar mi-a povestit că părinții mei îmi ambalaseră lucrurile în cutii de carton. Ceea ce ar fi vrut să spună: „Tu nu mai exişti, tu eşti moartă pentru ei, nu ai să-i mai revezi niciodată. Şi lor prea puțin le pasă”. Era de o nespusă cruzime, îmi şi închipuiam toate lucrurile mele în cutii de carton, mă mutau în uitare. Eu nu mai aveam existență.

La început, mă cam prefăceam că accept noua viață, dar mă gândeam totuşi: „Imposibil ca pe părinții mei să-i doară în cot! Azi, mâine, or să pice ei cu trei milioane şi mă vor elibera. Le-am povestit deja ce anume îmi face el, nu sunt eu de vină că sunt închisă în acest beci!”

Degeaba îmi spunea el că mă abandonaseră, că eram moartă pentru ei, eu continuam să sper, zi de zi. Rezistam –

trebuia să rezist, nu aveam de ales. Fiecare zi care trecea era o zi de viață câştigată.

Manipularea pe care acest „dobitoc” o închipuise depăşea orice raționament logic. Eram abandonată, şi gata. Dar eu tot mai voiam să le scriu, să le explic că până atunci îndurasem detenția fără să-i acuz. Habar n-aveam ce rău făcuseră ei, pentru ca eu să fiu pedepsită, nu voiam să-i învinovățiesc, pentru că eu însămi mă simțeam vinovată. Mai întâi, pentru că mă lăsasem prinsă, apoi pentru că îl răbdam pe acest tip îngrozitor. Dar, de fapt, eu nu mai aveam încredere în ei. Cea mică, ultima născută, are mereu impresia că îi încurcă pe ceilalți, că nu-şi află locul în casă. Că face totul mai rău decât ceilalți. Şi atunci, ideea abandonului total şi-a putut croi făgaşul. Totuşi, eu mă înverşunam să supraviețuiesc, să scriu, să revendic cumva acea iubire, ce-mi lipsise odinioară. Şi eu mă învinovățeam că nu fusesem ascultătoare, că nu fusesem destul de atentă față de ceilalți, că nu măturasem prin casă, că fusesem prea independentă, că aveam un caracter infect… Nu fusesem destul de „drăguță” şi deci eram pedepsită. Uneori mă răzvrăteam, părându-mi-se că ei nu-şi dădeau destulă osteneală să mă scoată de acolo. Şi, în acelaşi timp, încă îmi mai păstram, prin primele săptămâni, acea speranță, că părinții mei aveau să răscolească întreaga Belgie să mă găsească. Dar după o lună, mi-am spus: „Gata, ei nu mă mai caută”, apoi: „Sau poate că ei mă caută şi că nu ştiu eu”, mai apoi: „Ei mă cred moartă”, în capul meu era o buimăceală totală. Nu ştiam ce să mai cred nici despre ei, nici despre mine, nici despre acest tip, şi eram complet năucă. Atunci când venea să mă ia la masă, mai că aveam o senzație de libertate provizorie. Uneori, mă lăsa să zac în colțişorul meu. Nu exista vreo anumită regulă. Auzeam zgomote la etaj, şi făceam linişte, închipuindu-mi că acolo sus se afla banda sau şeful. Culmea e că mă simțeam aproape liniştită când îi auzeam vocea îngrozitoare: „Eu

sunt”.

Într-o zi, pe când era plecat, am scotocit prin maldărul de lucruri ticsite în încăperea care împiedica accesul la vizuina mea, în speranța că voi găsi ceva cu care să mă amuz. Era un morman de obiecte lăsate acolo de izbelişte – o carcasă de calculator, cartoane, bucăți de orice şi de nimic anume. Nu am găsit acolo nimic interesant.

Aşa mi-a venit ideea să le scriu. A acceptat – sigur că asta nu-l deranja, din moment ce păstra scrisorile pentru el. Cred că am scris vreo cinci sau şase, anchetatorii nu au mai găsit decât trei, sub ştergătorul lui de picioare. Mă întreb, pe drept cuvânt, ce voia să facă el cu acestea, cumva, vreun album? Sau să se delecteze cu nefericirea mea?

Conform calendarului meu, am scris a doua scrisoare pe data de 9 iulie. Aceasta a dispărut. Habar n-am ce a făcut cu ea.

În orice caz a citit-o şi este singurul care a făcut-o. Eu tot mai aşteptam un răspuns de la părinții mei, o eliberare, iar în capul meu era o totală confuzie în ceea ce priveşte aşa zisul „rău pe care l-ar fi făcut tata aşa-zisului „şef. Uneori, cel căruia îi spuneam în scrisorile mele „bărbatul care mă păzeşte” făcea aluzii la o istorie legată de bani, între tatăl meu şi acest şef. Alteori, el afirma: „Tatăl tău i-a făcut rău şefului”. Întrebările necontenite, planşetele mele nu duceau de cele mai multe ori decât la răspunsuri amenințătoare şi dialogul era imposibil. „Taci din gură!” „Opreşte-te din plâns!”

Îmi dădea „noutăți”. Eu nu aveam cum să bănuiesc că se folosea pur şi simplu de întrebările copilăreşti din scrisoarea mea, ca să-mi aducă la cunoştință vorbe pe care mama mea le-ar fi spus „intermediarului”, însărcinat cu înmânarea „personală” a celor scrise de mine.

Descrisesem cum am putut ceea ce m-a făcut el să îndur, iar mama ar fi răspuns că ar trebui să fiu drăguță cu el şi să accept toate cele de care mă plângeam, deoarece dacă îl

enervam, m-ar putea da pe mâna altcuiva, care m-ar putea tortura. La doisprezece ani este greu de înțeles un asemenea lucru. Cum „să-mi placă” ceea ce îmi făcea el? Cum să-l accept, când, instinctiv, nu puteam decât să-l resping? Mai era şi ideea că părinții mei mă abandonaseră, „îşi făcuseră socoteala să nu mă mai vadă vreodată”. De fapt, eu plăteam „greşeala tatălui meufamilia mea mai curând ar fi acceptat să mă dea astfel la schimb, în loc să plătească trei milioane. Această redutabilă spălare de creier dura de peste o lună. Şi ea a funcționat până la capăt.

Mă uitam tot mai atent în jurul meu, ca să încerc să ştiu cu exactitate unde anume mă aflu.

În camera calvarului, încercam să arunc o privire prin perdeaua de la fereastră. Am văzut calea ferată şi, atât cât zăream eu, nu erau împrejurimi prea vesele.

Cheile de la uşa primei încăperi mă fascinau încă şi mai mult, atunci când se întâmpla ca el să le lase în broască. Era acea dorință de a deschide, ca să vezi, ca să ştii... Este enervant să fii închis undeva, fără să ai repere exterioare. Unde erau casele bandei? Dar cea a şefului? În spatele nostru? De jur împrejurul nostru? încotro mergeau acele trenuri? De unde veneau ele?

El voia, fireşte, să mă impresioneze arătându-mi şi arma lui, sau să mă convingă încă şi mai mult că era în stare să mă apere eficient. Într-o zi, a scos arma dintr-un coş de rufe, ascuns la trei metri înălțime pe dulapurile de bucătărie din prima încăpere a casei, în fața uşii de la intrare. Oricum, nu avea de ce să se teamă, eu nu aş fi putut niciodată să ajung acolo. Dat fiind că tatăl meu fusese jandarm, aveam tocuşi o idee vaga despre asemenea lucruri.

„La ce foloseşte acest pistol?

— Se întâmplă ca uneori oameni ciudați să vină aici, să sune la uşă”.

Făcea aluzie la „cineva din bandă”, o persoană căreia eu

nu i-am văzut vreodată nici silueta, nici fața. Dacă mă aflam în cea de-a doua încăpere în clipa aceea, el închidea cu grija uşa dintre camere, ca să se ducă să o deschidă pe cea de la intrare, şi cum oblonul era lăsat pe partea dinspre mine, nici nu auzeam, nici nu vedeam nimic. Şi nici nu încercam să aflu ceva, consemnul fiind să nu mă mişc şi să tac. Tot ceea ce venea din afară, deci din acest cartier general, obscur în mintea mea, reprezenta un pericol de moarte. Mi-am spus: „bine, el are o armă. Ca să mă apere". Aceasta era încă o frântură din scenariul pe care mă făcuse să-l înghit

În pivniță devenisem realmente claustrofobă. Acel galben îngrozitor de pe pereți mă băga în boală, buretele din saltea se descompunea, mi-era prea frig sau prea cald în acel cavou umed şi mă dureau dinții. M-am plâns o dată, o singură dată, pentru că el mi-a răspuns:

„Dacă te doare, am să ți-l scot..."

În povestea cu dinții, rămăsesem în urmă cu doi ani. Unii dinți de lapte încă nu-mi căzuseră, îmi scosesem patru, dar mai aveam încă patru de suprimat, iar cei noi creşteau şi nu-şi găseau locul liber. Aveam nişte crize de-mi venea să urlu de durere şi cum pâinea era mucegăită şi conservele infecte, mă aruncam pe Nic-Nac, acei biscuiți tari care îmi zgâriau gingiile. A trebuit să plâng, ca să obțin o periuță de dinți, dar eu nu o puteam folosi decât atunci când mă ducea el la etaj. Deci atunci când pleca în „misiune", nici vorbă de spălat pe dinți, nici măcar de clătitul chiloților, nu puteam să mi-i spăl decât sus, în baie. Dacă mi-aş fi folosit apa din bidon, ca să-i clătesc măcar, nu aş mai fi avut de băut. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu spălatul pe față: nu aveam de niciunele, nici mănuşă de baie, nici săpun, nici şervet. Uneori, îmi vărsăm câte puțin din apa de băut în cană, ca să-mi umezesc fața şi mă ştergeam cu cearşaful, care acoperea acea saltea zdrențăroasă, dar mi se părea că sunt din ce în ce mai murdară. Şi dacă el mă spăla în baie, atâta mă freca, încât

mă jupuia de un rând de piele, iar când ieşeam de acolo, eram roşie ca racul.

Puteam oricând să visez la cada de acasă, la săpunul care mirosea frumos, la prosopul moale şi foarte curat... Mă întrebam uneori ce şi-ar închipui părinţii mei dacă m-ar vedea într-un asemenea hal şi dacă ar şti cât suferam când înduram acea frecare brutală şi abjectă, care nu mă curăța deloc.

Ceea ce era mai rău, atunci când maniacul acela o ştergea din loc, era găleata igienică. Îngrozitor! Nu o puteam goli, înainte ca el să se întoarcă. Şi dacă el pleca şase zile, eu o aveam şase zile în preajma mea. Nu puteam să fac nimic altceva decât să fierb în sinea mea, chiar dacă îmi venea să bubui în pereţi, în lipsa lui, tăcerea se impunea mai mult decât oricând, pentru cazul în care „cineva din bandă", poate chiar şeful însuşi, ar fi venit în casă. „Te-ar putea auzi!"

În realitate, ar fi trebuit să ţip cu adevărat tare ca să se audă ceva. Uşa scării, care ducea spre pivniță, era mereu încuiată. Dar acest consemn de tăcere a funcționat, din nefericire, până la sfârşit, atât îmi era de frică. Îmi închipui că aşa se întâmplase şi cu cele dinaintea mea.

Într-o zi, nu mai ştiu când, ca să-mi treacă timpul şi ca să uit că avea să se întoarcă să mă caute pe seară şi să-şi facă „mendrele", m-am hotărât să scotocesc din nou prin debara, tocmai pentru că el îmi interzisese să o fac. Mă săturasem să tot copiez fraze, mă săturasem de acel joc idiot, mă săturasem de toate şi mai ales de el. Aveam eu chef să o fac pe a dracului: „A, nu vrei tu să mă uit prin lucrurile tale? Tocmai, c-am să-mi bag nasul!"

Am scotocit totuşi cu prudență, pentru ca el să nu se prindă. Erau acolo bucăți de computere. Multe cartoane pe care le-am lăsat de o parte, pentru că erau stivuite în fundul ungherului, aproape până în tavan. Dacă apucam vreunul, celelalte cădeau peste mine. Era greu să te mişti în această

parte a văgăunii, căci bara care susținea șina ușii de două sute de kilograme îmi stânjenea mișcările. Dar mai înspre mine erau niște cutii de pantofi, pline cu hârtii. Nu am reușit să le cotrobăi sistematic, mi-era prea frică să nu vină el pe neașteptate. Aici am dat peste un carnet, a cărui legătură cu răpirea mea nu aveam cum să o bănuiesc. Pe el scria Michele Martin, soția sa, mamă a doi dintre copiii lui, dar mai ales complicea lui... Evident, asta nu-mi spunea nimic, în acel moment.

Însă am găsit și trei poze cu fete goale, fotografii de proastă calitate luate de jos în sus. M-am recunoscut imediat în ele. „Eu sunt aici!"

Eram chiar eu, în camera lui, cu spaima întipărită pe față, cu ochii umflați de lacrimi și corpul plin de bubițe roșii. Mă mai aflam încă sub efectul medicamentelor, în acea primă zi sau în cea de-a doua, nu mai știu.

Mi-a venit să le rup, dar m-am gândit că, dacă el le căuta și nu le găsea, riscam mari represalii. Nu am putut decât să le pitesc într-un alt loc, în speranța că ele vor rămâne acolo, până când îmi vine vreo idee cum să le distrug într-o bună zi, dacă scăpăm din acel iad. Era păcat să mă văd așa, de nerecunoscut.

În acea cutie de pantofi se aflau și hârtii, chei, port-chei. Nu mai erau alte fotografii. Cheile nu-mi puteau folosi la nimic, în ascunzătoarea mea. O știam pe cea de la intrare, o privisem adeseori, de departe.

Mi-am spus că nu erau acolo decât niște nimicuri, care nu-mi foloseau câtuși de puțin pentru o viață mai bună în acea gaură de șobolan, Ridicându-mă, am zărit o cutiuță ciudată, plasată pe șina care permitea ridicarea ușii ascunzătorii. Șinele formau un U, iar cutia era așezată chiar în acel loc. Am reușit să o prind. Era nouă, deși plină de jeg, și umplută ochi cu gloanțe de pistol. Se pare că nu lipsea niciunul. M-am gândit că ele se potriveau la arma pe care mi-

o arătase el la etaj. Am pus cutia la loc, fiind convinsă că atâta timp cât gloanțele rămâneau acolo, el nu putea folosi acea armă. Era o prostie, sigur că el mai avea şi altele, pe undeva, prin camerele de sus.

Mai târziu am aflat că, în cursul unei percheziții, s-a găsit o a doua armă în vizuina lui. Dacă aş fi găsit-o chiar eu, dacă acea cutie de gloanțe s-ar fi potrivit, aş fi avut oare curajul? Pac, pac! Şi s-ar fi sfârşit totul?

Am pus totul la loc, înainte să se întoarcă el. Iar el a venit, cu vocea lui ciudată şi cu accentul care mă scotea din minți: „Eu sunt…"

Era ritualul dinainte de a se debarasa de tot ceea ce umplea etajerele şi de a ridica uşa grea, ca să mă lase să ies.

Acolo sus, în camera calvarului, auzeam cum trece trenul, era înfiorător. Şi înainte, când dormeam la bunica, auzeam zgomotele căii ferate, mă deranja un pic, pentru că fiind micuță, adormeam greu, dar aveam perna moale de la Mama-Bună, pe care mi-o puneam pe cap şi uitam. Acolo, era şi mai rău; mi se părea că fiecare tren mergea pe acoperişul casei şi treceau multe. Nu le număram. Nu le vedeam pe fereastră, dar după zgomot, treceau vreo zece, cincisprezece pe zi, iar eu nu le mai suportam. Le auzeam mai puțin numai atunci când eram în ascunzătoare, betonul atenuând hărmălaia. Dar acolo, sus… era îngrozitor. Probabil că de aceea detest trenurile, deşi nu mă gândesc la acea cameră sau poate că este ceva inconştient. Chiar şi de la distanță, prind cu urechea un tren care trece. Din păcate, acum trebuie să-l iau zilnic, dimineața şi seara, între Toumai şi Bruxelles, ca să mă duc la lucru şi detest această viață de navetist. Sper să nu mor într-o bună zi, într-un accident de tren, altminteri, dându-mi duhul, tot aş mai bombăni că un tren mi-a pus capăt zilelor!

Priveam totul cu atenție încă de la început. M-am aruncat asupra cărților mele de şcoală, scriam, desenam, dar mi-era

frică să nu-mi isprăvesc prea repede lecturile. Ascultam şi muzică, dar adeseori, aceasta îmi amintea prea mult de viaţa mea dinainte şi izbucneam în plâns. Din când în când, nu făceam chiar nimic; îmi puneam întrebări la nesfârşit în privinţa acestei permanente contradicţii: „pretinde că ar fi salvatorul meu, dar el îmi face rău”. Şi înnebuneam de griji singură, în acel cavou minuscul, într-adevăr îngrozitor, fără ca măcar să mă pot privi în oglindă şi să vorbesc cu mine însămi. Mi-era mereu frică să nu-mi pierd reperele în timp. Dacă mă urca la etaj şi vedeam lumina zilei, la coborârea în ascunzătoare, verificam imediat orele de noapte. Notam cu anticipaţie în calendarul meu – o cruce însemna că a trecut o zi –, dacă el nu venea să mă caute. Mişcăm din loc găleata, mă aşezam pe vine pe saltea, ca să scriu, mizerabila planşetă agăţată pe perete neputându-mi servi drept pupitru. Îmi schimbam poziţia, mă răsuceam pe toate părţile, pereţii rămâneau nemişcaţi. Atunci, mă agăţăm de „lucrurile bune”, dacă se poate spune aşa. Când îşi termina de făcut „mendrele” cu mine şi mă lăsa în pace, îmi permitea să mă uit la televizor, timp de două ore, iar eu eram foarte mulţumită, chiar dacă el era tot prăvălit alături de mine, laşul ăla mare, şi chiar dacă programul fusese anume ales şi total imbecil, eu aveam cel puţin imagini, care mă racordau la lumea exterioară. Uneori îmi mai dădea câte o cremă dulce sau trei bomboane. Aveam atât de puţine lucruri bune de mâncat, încât, chiar dacă eu le achitasem anticipat prin vreo porcărie impusă şi chiar dacă nu este deloc plăcut să o recunosc, devoram trufandalele. „Zapam” rapid momentul anterior, neplăcut, spunându-mi: „Hai! Mănâncă-ţi desertul, ronţăie-ţi bomboanele, uită-te la televizor!”

Eram în stare de această rezistenţă, însă orice schimbare mă debusola. Dacă el s-ar fi aşezat la masă într-o bună zi la stânga, şi nu la dreapta mea, m-ar fi derutat peste măsură.

În ziua în care a hotărât că o să mâncăm în a doua

cameră, am intrat în panică.

„De ce? Ce s-a întâmplat?”

Lui nu-i păsa, fireşte, el îşi avea reperele, ticălosul, avea viața lui. Putea să iasă şi să se plimbe în camioneta lui hârbuită.

Să respire aerul de afară, pe când eu eram închisă în acea văgăună nesănătoasă.

Ascunzătoarea a fost năpădită de minuscule gângănii cafenii, care zburau şi pe care le striveam cu scârbă. Am oroare de insecte, oricare ar fi ele. Eram plină de bubițe roşii şi mă scărpinam necontenit. Să fi fost ceva psihic sau chiar mă ciupeau? Nu ştiu. La început, am văzut una-două, din când în când. Le omoram cu pantoful. Apoi a urmat invazia.

Trăiam deja ca o sălbăticiune, de data asta mă aflam între sălbăticiuni. A venit să dea cu insecticid ascunzătoarea şi timp de două zile nu am mai putut dormi acolo, ca să nu mă sufoc. Am rămas sus, în cameră.

Într-o zi, am cerut o pioneză sau altceva ascuțit. Aveam găuri în urechi, dar pe 28 mai, fiind zi de piscină la colegiu, nu-mi pusesem cerceii. Nu voiam să mi se închidă găurile din urechi. De data asta, el m-a refuzat. Am dat peste o agrafă de prins hârtie, am îndreptat-o şi în fiecare zi mi-o treceam prin găurile din urechi, apoi o puneam cu atenție pe mica etajeră, încercam, jalnic, să-mi reconstitui micul meu program, ca acasă. Tipul locuia într-o pubelă, casa îi era murdară, mă trata ca pe un animal în cuşca lui încă şi mai murdară decât restul şi eu aveam nevoie de mici ritualuri, ca să fac față. Cred că de fapt căutam cu disperare, pornind de la cel mai neînsemnat detaliu, o logică în această poveste nebunească.

El bea cafea, eu nu aveam dreptul, dar i-am tot cerut până când mi-a dat un mic filtru. Mi-era frig şi i-am mai cerut puțină căldură. Cum mi se ivea ocazia, începeam cu hărțuiala. Şi făceam față încercării, fără să ştiu cum anume. Probabil că eram rea, din perspectiva lui – a şi spus-o, eram

înnebunitoare –, în timp ce, de fapt, disperarea îmi provoca crize continue de plâns. Într-o zi, am observat că lacrimile mele mai că-i făceau plăcere şi m-am hotărât să nu mai plâng în faţa lui. În cele din urmă, eu eram cea care ceream crema-desert, bomboanele sau fructul, dacă nu mi le dădea el. Nu puteam să suport ca el să hotărască într-o zi să-mi dea un supliment de hrană, iar a doua zi să nu mi-l mai dea.

Mă zbăteam cum puteam, fiind din ce în ce mai agresivă şi încercând să uit acea permanentă ameninţare cu moartea, care plana asupra mea. Ea însă mă urmărea peste tot, prin jeg şi prin lacrimi, orice aş fi făcut.

Timp de două luni şi jumătate, m-am fâţâit cu aceiaşi chiloţi, îi spălam când puteam, în lavaboul din baie, ştiind că, din nefericire le ia două zile, ca să se usuce, şi că eu nu mai aveam alţii. La sfârşitul primei săptămâni, mă şi simţeam murdară, îmi ceream hainele; el mă trimitea mereu la plimbare. Dar după trei săptămâni sau o lună – nu am deloc noţiunea timpului – am cerut să-mi spăl lucrurile. În momentul acela, el a răspuns: „Bun, bine, am să ţi le spăl eu…”

Mai câştigasem încă o şicană.

Şi atunci m-a copleşit regeşte, acordându-mi în locul lucrurilor mele, un mic şort şi o cămăşuţă, care nu-mi aparţineau, îmi puneam deja întrebări în privinţa lui, acum mi-am pus şi mai multe. El scosese aceste haine de puşti, dintr-un dulap imens, cu patru uşi, burduşit de îmbrăcăminte de damă şi de copii. În acea încăpere erau chiar ursuleţi, iar jos se afla un leagăn, pe când el pretinsese că nu avea nici soţie şi nici copii. Şi mă tot bătea pe mine la cap că „eu” eram nevasta lui?

Mi-am spus în sinea mea: „Cu leagănul, vă jucaţi cumva dumneavoastră? Ursuleţii vă aparţin? Şi hainele, sunt tot ale dumneavoastră?”

Îi spuneam tot dumneavoastră, nu numai ca să păstrez

distanța, dar şi pentru că speram că dacă eu sunt corectă cu el, va fi şi el cu mine tot aşa... Era un mincinos. În mintea mea, îmi băteam joc de el, de groaznicul lui şemineu de care era atât de mândru, iar el mă credea, tâmpitul. Se credea deştept şi pretindea că ştie să facă de toate, dar de fapt era un zero absolut şi un jegos. Dacă avea într-adevăr copii, îi plângeam, pentru că trăiau cu el.

La un moment dat m-a anunțat că pleacă în misiune pe mai multe zile. Gata cu masa luată sus, cu tocătura infectă, cu camera supliciului – câteva zile de linişte. Bun venit, Nic-Nac, găleată igienică şi cutii de conserve „nasoale". Mi-am notat această plecare printr-o însemnare în calendar: „Plecat". Cum a revenit, am scris un „R". Cred că a fost plecat cinci zile.

Deodată, m-am trezit într-o obscuritate totală! Fără lumină, * deci fără ventilator şi fără încălzire. Mă aflam acolo, într-o beznă totală, în acel cavou. M-a apucat panica. Am întors totul cu susul în jos în harababura aceea, încercam să înşurubez şi să deşurubez becurile, întrerupătorul nu mergea. Nu mai auzeam ventilatorul mergând. Era clar o pană de curent şi aveam să mă sufoc fără aer, mă şi sufocam deja, de spaimă. El mă prevenise deja să nu fac zgomot în ascunzătoare, oricine putea veni în acea casă. Dar mie prea puțin îmi păsa în acele clipe. Am început să țip după el, deşi îl ştiam plecat.

„Sunt în beznă, nu mi-e bine, nu văd nimic, mă izbesc de toate cele, nu am aer!"

Niciun răspuns. Am strigat şi mai tare: „S-a întrerupt curentul! Nu mai e curent! Coborâți!"

Văzând că nu vine nimeni, m-am liniştit. Din fericire, curentul a revenit destul de repede, pentru că dacă ar fi trebuit să stau mai multe ore pe întuneric şi fără aer, aş fi înnebunit.

Dar de data asta, eram ceva mai remontată, mă săturasem

de acea gaură de şobolan. Mi-am spus: „Eu mă car!”

Am găsit tehnica, dar nu eram destul de voinică. M-am aşezat cu spatele la uşa de beton de două sute de kilograme şi apăsând cu picioarele pe stiva de cartoane şi pe mormanul îngrămădit acolo, am împins, ca să acționez sistemul de şine de deasupra capului meu. Împingeam cu spatele, din toate puterile celor treizeci şi trei de kilograme ale mele, cu trupul cât se poate de arcuit. Am reuşit să deschid câțiva centimetri, dar eram sfârşită şi am vrut să iau o pauză, ca să răsuflu. Nu aveam destul sprijin şi cartoanele se mişcau; atunci când împingeam cu picioarele, mi-ar fi trebuit o bază de susținere mai stabilă.

Am băut puțină apă, înainte de a-mi relua efortul. Din aceeaşi poziție, am început să împing din nou, ca să mişc şi mai mult cele două sute de kilograme de beton. Însă acum am distrus totul. Erau două şine cu rulmenți, pe care culisa uşa, şi o bară de fier care folosea drept contragreutate, vârâtă în josul uşii. Ea a căzut, iar eu nu am putut să o pun la loc, nu aveam destulă putere. Uşa ascunzătorii a rămas astfel deschisă. Nu am avut parte decât de cinci minute de speranță. Nu mai puteam acum, nici să o închid, nici să o deschid mai mult. Şi era imposibil să mă strecor, deschiderea era de numai câțiva centimetri…

Pe dinafară, aveai de unde să o apuci, ca să o manevreze, el apuca de o etajeră de fier, dar pe dinăuntru nu era decât beton. Eu nu mai puteam să o pun la loc, şi nici măcar să pretind că nu am atins-o! M-am întors deci în partea care îmi era rezervată, între pereții galbeni, pe salteaua mea, şi am încercat să citesc, să-mi reiau cărțile, să adopt aerul de „fetiță cuminte, care nu a făcut nimic rău”. Nu puteam găsi argumente care să-mi justifice tentativa. Dar încercam să mă blindez, în aşteptarea unei pedepse, a cărei violență mi-era total necunoscută. Mă gândeam: „O să mă linşeze”.

Deodată am auzit zgomot pe scară. M-am gândit: „Asta-i, o

să-mi reteze capul”. M-am ascuns sub cuvertură, aşa cum trebuia întotdeauna să fac în acest caz, aşteptându-l să spună „eu sunt”. În mod normal, el trebuia să deschidă uşa şi, fireşte, atunci puteam să ies de sub cuvertură, aflându-mă în siguranţă, graţie prezenţei „salvatorului meu”. A urlat la mine. M-a făcut în toate felurile!

„Eşti chiar inconştientă! Şi dacă ar fi venit şeful şi ar fi găsit descuiat! Ştii tu ce ţi-ar fi făcut! Dacă ai fi ieşit din casă, te-ar fi omorât! Prea puţin îi pasă când ucide oamenii! Iar înainte de orice, ţi-ar fi făcut nişte chestii pe care nici măcar nu ţi le poţi închipui!”

Mă aşteptam la o scatoalcă, în orice caz, la o pedeapsă oarecare. Dar el mă bombarda cu ameninţări cu moartea şi cu diferite torturi sado-masochiste, despre care, de fapt, la vârsta mea, nu aveam nici cea mai mică idee. Lucruri înfiorătoare, în orice caz.

Nu m-a bătut, nici nu a făcut-o vreodată. Îi era de ajuns să ridice mâna, ca şi cum m-ar fi lovit: îi vedeam violenţa din priviri şi faţa crispată de furie: Asta era de ajuns să mă facă să tac sau ca să mă resemnez. Avea asupra mea o putere încă şi mai cumplită decât loviturile, aceea de a-mi insufla o spaimă de moarte.

A reparat stricăciunile uşii de la ascunzătoare, iar nu am mai încercat niciodată. Tipul îşi exercita puterea asupra minţii unui copil de vârsta mea. M-am simţit atunci încă şi mai disperată şi părăsită. Şi-mi dădeam seama cât a fost de nebunească încercarea mea. Dacă aş fi reuşit, admiţând că aş fi putut deschide şi uşa din susul scărilor, că aş fi deschis-o şi pe cea care ducea afară, aş fi picat în mijlocul cartierului general, în mâinile unui torţionar nerăbdător să se folosească de mine, înainte să mă omoare, de ce nu, cu un glonţ în cap… îmi puteam închipui orice, el îmi vârâse în cap destule detalii îngrozitoare, ca să mă convingă de un sfârşit sigur. Fără să mai pun la socoteală că aş fi provocat şi

represaliile asupra părinților mei.

Sentimentul de vinovăție este o armă tot atât de eficace ca şi un revolver amenințător.

Iar când mă gândesc că acest monstru nu voia de fapt decât un singur lucru: să-şi satisfacă poftele mârşave asupra copiilor, care trăiau atâta timp cât avea el chef şi supuşi cu totul bunului său plac, că viola femei de ani întregi, că fusese condamnat pentru acest lucru şi că se arunca acum asupra puştoaicelor, după ce-şi jurase că nu se va mai lăsa prins! Eu am trecut pe lângă moarte. Şi acesta este un sentiment care ți se înfige în minte pentru totdeauna.

Nu m-a încercat tentația sinuciderii. Oricum, nu aş fi avut cum să o fac şi cred că nici nu-mi stă în fire! Din fericire pentru mine, eram, fără ca măcar să-mi dau seama, „hărăzită vieții". Speranța era mereu cuibărită pe undeva, fără să aibă vreun nume, fără vreo dovadă palpabilă sau logică. Era într-adevăr slabă, dar se afla acolo, în viața zilnică, sordidă. În nesfârşitele cereri pentru a-mi îmbunătăți „confortul" celulei, i-am atras atenția într-una dintre zile că, la mine acasă, dormeam cu un ursuleț. Mi-a dat o veche jucărie de pluş, uzată, care adusese cândva cu un urs sau cu un câine. Era după chipul şi asemănarea proprietarului acelei case: groaznică.

Într-o bună zi, am să ies din iadul ăsta! Mă agățăm de această convingere zi şi noapte. Pentru că mi se întâmpla să „clachez" prea des, pe măsură ce trecea timpul.

DUMINICĂ, 14 IULIE 1996

Dragii mei: mamă, tată, Mama-Bună, Narmy, Sophie, Sebastien, Sam. Tifi şi întreaga familie.

I-am cerut voie domnului care mă păzeşte să vă scriu, pentru că se apropie cu paşi mari zilele de naştere, a ta, mamă, şi a ta, Sophie, şi a ta, Sam. Sunt foarte, foarte tristă că nu pot să vă urez la mulți, mulți ani, să vă dau un pupic mare de tot şi că nici nu vă pot oferi vreun dar! Ție, mamă,

îmi trecuse prin minte să-ți dăruiesc un buchet mărişor de frezii şi de trandafiri sau de flori de grădină. Iar ție, Sophie, dacă aş fi avut destui bănuți, un stilou Parker şi un altul mai apoi pentru mama, căci şi ei i-ar fi plăcut tare mult. Iar pentru tine, Sam. Un Joculeț" sau o cutie de biscuiți, pentru câini, bineînțeles! Dar pentru toate acestea ar fi trebuit să am bani şi nu numai atât.

„SĂ MĂ AFLU ÎN MIJLOCUL VOSTRU; AL TUTL'ROR" este cea mai arzătoare dorință a mea…

Duminică, 14 iulie 1996

Dar, din nefericire, aşa ceva nu este cu putință. Oricum, dacă m-aş întoarce acasă, ar însemna să fim omorâți cu toții şi tocmai asta nu vreau! Prefer să mă aflu aici şi să vă scriu, decât să mă aflu acasă şi să fiu moartă. Sper că mi-ați citit scrisoarea şi că v-a făcut plăcere, pentru că tot ceea ce v-am scris este absolut *adevărat!* Vă ador şi mă gândesc foarte des la voi şi plâng de multe ori după voi, dar VAI, cred că nu o să mă mai vedeți niciodată. Sper că şi voi încă vă mai gândiți mult la mine.

Mă întreb dacă vă mai poartă gândul spre mine, atunci când mâncați ceva ce-mi plăcea mie sau când auziți vreun cântec după care eram înnebunită sau la care dansam; mă întreb dacă vă mai poartă gândul spre mine. Mă mai întreb şi dacă, atunci când puneți muzică, dansați, vă legănați sau cântați, aşa cum făceați înainte. Tot ceea ce mai sper eu este ca voi să vă distrați, să mâncați bine (oricum, este mai bine decât aici!). Şi să vă gândiți la mine, fără să vi se facă rău de supărare! Aici, mâncarea este uneori bună, dar de cele mai multe ori, dezgustătoare. Nu are sos nici cât negru sub unghie şi adeseori chiar nici nu are vreun gust. Foarte, foarte rar se întâmplă să mi se dea sos. Dar primesc adeseori tocătură cu sos de roşii, iar mâncarea asta îmi dă dureri de burtă. V-am trimis o scrisoare, în cele din urmă, prin intermediul camaradului celui care mă păzeşte şi aşa am

avut veşti despre voi şi despre ceilalţi, iar el mi-a spus, mamă, că acel camarad te-a căutat la clinică, să fie singur cu tine, şi că deci ţi-a dat scrisoarea, că tu ai citit-o pe loc şi că ai spus să nu cumva să mă îmbolnăvesc, dacă mă tot uit la cifrele de la deşteptător sau de la ceasul meu, „să mănânc bine, să mă spăl bine" şi că tu i-ai mai spus colegului celui care mă păzeşte că eu nu m-aş prea spăla, că sunteţi bine cu toţii şi că v-aţi făcut socoteala că nu o să mă mai vedeţi vreodată şi că mie „ar trebui să-mi placă" „sexul", deci ceea ce v-am spus în scrisoare. Şi că eu ar trebui să fiu drăguţă cu domnul care mă păzeşte, pentru că ştiţi că dacă îl enervez, ar putea „să mă dea" vreunuia din bandă sau altui cunoscut de-al lui şi că acela căruia m-ar încredinţa m-ar tortura, m-ar omorî cu siguranţă, dar după ce m-ar fi făcut să sufăr. Mi-a mai spus că şi lui Sam îi merge bine şi că voi îmi îngrijiţi bine grădina şi chiar şi pe Tifi!

De fapt, aţi mâncat toate ridichile? Dacă vreţi să mai plantaţi din cele roşii şi albe, au mai rămas în săculeţul care se află în cutia mea de pantofi „Dockers", de pe etajera gri, şi au mai rămas, aşa cred, şi câteva seminţe de flori amestecate. Şi dacă nu aţi găsit-o, cutia mea preferată de bomboane este sub etajera cenuşie din beci. Chiar tu, mamă, mi-ai zis să le ascund! Ţi-am spus unde am pus-o, dar nu ştiu dacă îţi mai aduci aminte. Atunci când luaţi cina sau când mâncaţi vreun desert, sau biscuiţi ori bomboane sau ceva ce-mi plăcea mie mult, faceţi-o gândindu-vă la mine, că eu, atunci când am trufandale, le am numai pentru că am făcut ceea ce voia el, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Atunci când facem baie, când ieşim, apa este jegoasă, dacă i-aţi vedea mâinile, la fel de negre ca şi cărbunele, ei da, de acord, o fi lucrând, şi totuşi... în plus, eu sunt cea care trebuie să spele cada! Dar să vedeţi, că atunci când am terminat, el lasă apa în cadă, ca să poată să o arunce la toaletă, cică să economisească apa din rezervor! Uneori trebuie să spăl

toaleta dezgustătoare (pentru că eu am jos o găleată, unde-mi fac nevoite, pe care o golesc în veceu, atunci când urc, şi pe care, bineînțeles că o clătesc), lanțul şi pârghia closetului, duşumeaua şi, pentru moment, cam astea. Mă întreb cum o fi timpul, pentru că eu nu văd afară decât pe o fereastră, şi numai atunci când sunt cu el jos şi în plus aceea este o fereastră din tavan, toate celelalte au obloane sau au draperiile trase. Din păcate, eu nu pot să ies afară, să alerg, să mă distrez, să mă joc…

Dacă este frumos afară, montați cumva piscina? Mi-ar plăcea atât de mult să fiu în ea, împreună cu voi toți şi cu prietenele mele. Dar mai este o mică problemă, aceea că amicul celui care mă păzeşte nu mai vrea să-i înmâneze mamei scrisorile pe care le scriu. Spune că este prea riscant. Atunci, în schimb, veți primi scrisorile mele prin poştă, iar cel ce mă păzeşte va da un telefon, dar nu ştiu când şi unde, poate că va cere numărul de telefon al Mamei-Bune sau al altcuiva, habar n-am despre asta. Dar mai este şi o altă mare problemă…

Această parte a scrisorii descrie maltratări pe care nu vreau să le reproduc aici.

…Şi asta nu este tot, cum sunt silită să dorm complet goală, el a văzut că am negi! Şi sigur că a hotărât să-i trateze. Mi-a spus că o va face cu acid sulfuric. Fireşte că i-am spus că mai făcusem mai multe tratamente mai înainte. Şi într-o zi, s-a prezentat cu sticle de acid sulfuric. Şi apoi a luat un chibrit pe care l-a cioplit ca pe o țepuşă. Şi apoi s-apus pe treabă. Când a privit grosimea negilor, ai fi zis că vrea să spună că nu mai fusesem niciodată tratată. Atunci a trebuit să mai născocesc şi că tăticul se ocupase şi el câtva timp de asta, cu acelaşi sistem. Şi cum el (omul) nu o făcuse de două săptămâni, în dumneata asta a făcut-o. De obicei, atunci când eu simt că arde sau ustură, trebuie să-i spun şi el se opreşte, dar uneori, totuşi mai continuă! Ieri (sâmbătă), am

făcut baie! Voiam să spun NOI ne-am făcut baia! Şi atunci, el mi-a zgâriat pielea cu unghiile şi se formau pelicule, eram toată roşie! „Eu" fac baie în fiecare săptămână (Ix) şi atunci când am părul murdar, mi-l spăl! Dar mi se îngraşă mai repede, pentru că şamponul lui nu este pentru păr gras! Baia este slinoasă, mai ales pe jos, şi, mai mult decât atât, nu are carpetă, iar ceea ce închide încăperea nu este o uşă, ci o perdea! Şi încă una plesnită, şi nu este nici încălzire centrală în această „casă". Ştiţi, chiar că îmi pare rău că nu vă mai văd! îmi pare rău că nu mai sunt acasă printre voi. Îmi pare rău după baia foarte caldă, curată şi frumoasă. Îmi pare rău şi de camera „mea", şi ea foarte caldă, plăcută şi ocrotitoare, cu un pat de puf, cu o pernă comodă, cu pernuţe bune şi cu ursuleţii şi lucrurile care o umplu. Îmi pare rău şi după *mâncarea bună,* de biftecul cu cartofi prăjiţi, de salată, de puiul cu curry, de orez, de puiul cu orez, de sosul alb... etc.

Mi-ar plăcea să vă ocupaţi puţin şi de cabană. De fapt, aţi adus înapoi oglinda care era acolo?

Dacă v-am spus despre problema negilor şi a infecţiei... este pentru că dacă el vă întreabă la telefon cum procedaţi, iar voi nu spuneţi nimic, atunci el mă va bănui şi va fi rău cu mine. În ultimele zile, mai tot timpul mă „plictiseşte", iar eu sunt silită să fac ceea ce vrea el. Uneori mă pot uita la televizor, dar...

[Aici am cenzurat cu bună ştiinţă unele detalii.]

...deci nu are niciun haz. Şi, în plus, mă uit spre miezul nopţii, când nu-i mai nimic de văzut. Doar o singură dată am prins sfârşitul de la *Spitalul de urgenţă.* Era episodul în care doctorul Ross a salvat un copil într-un elicopter. Mi-ar plăcea să văd şi *Doctor Quinn* şi mai departe *Melrose Place.*

În ultimul timp, am fost cam bolnavă, parcă aş fi avut un drug de fier în cap, am avut nasul înfundat şi mă dureau tare ceafa şi urechile! El mi-a dat un sirop şi picături pentru nas. Picăturile se cheamă Nebacetine. Nici măcar nu sunt sigură

dacă medicamentele pe care mi le dă mai sunt încă bune sau dacă fac bine la ceea ce mă doare pe mine, în plus, eu nu beau decât lapte şi apă de la robinet, uneori, sus, am dreptul la Coca-Cola sau la cafea, iar uneori, şi la o bombonică. Mai tot ceea ce-mi dă el este expirat. Dar el spune că data de pe ambalaj este data de vânzare! A trebuit să plece în misiune cinci zile şi mi-a dat ciocolată fabricată în 1993! Avea un uşor gust de stătut, dar tot am mâncat-o! Or tot ceea ce îmi dă el este marfă de supermarket, de la reduceri, sau cam aşa ceva, nu spun să ia produse de firmă, totuşi… Până şi tampoanele pe care mi le-a dat (în caz că…) sunt de la reduceri. Între timp, el bea Cola (firma Coca-Cola!), Nutella etc.

Hainele îmi miros în aşa hal, încât le-a luat să le spele. Şi mi-a dat în schimb o cămăşuţă scurtă, de vară, cu mâneci şi strâmtă, şi un slipuleţ de plajă.

Mamă, dacă îl prinzi cumva la telefon, să-i spui cum să spele cât se poate mai bine puloverul roşu de la Mama-Bună, ca să nu-l strice (cred că el nu are nici maşină de spălat şi nici uscător de rufe). Mamă, de fiecare dată când mergi la Bobonne, dă-i câte un pupic zdravăn din partea mea (şi chiar mai multe) şi când te duci la culcare, pupă-l pe ureche şi peste tot pe SAM. Iar pentru voi, toţi ceilalţi, închipuiţi-vă că vă dau câte un pupic, seara sau dimineaţa sau în orice alt moment al zilei. Vă urez multă fericire, mii de daruri şi toate cele bune, vă îmbrăţişez de mii de ori şi de asemenea un foarte călduros la mulţi ani (pentru mama şi Sophie).

Ştiţi, uneori mă uit la cifrele ceasului deşteptător şi vă spun ceea ce fac sau ceea ce ar trebui să fac, vă mai spun şi că vă urez baftă, chiar dacă nu lucraţi, şi că vă transmit mii de pupici la nesfârşit, şi că vă ador, şi că vă urez tot ceea ce poate fi mai bun pe lume şi că dorinţa mea cea mai arzătoare este să vă revăd foarte, foarte curând şi să vă strâng în braţe.

Am aflat că ai pus lucruri de-ale mele în lăzi. De fapt, este adevărat ceea ce ai spus la clinică? Să-mi spui o mulţime de

lucruri la telefon, din moment ce eu nu pot avea nici poze şi nici scrisori. De fapt, ai găsit albumul de fotografii al lui Sam? Fireşte, îl pregătisem pentru ziua mamelor, dar l-am ascuns atât de bine, încât am şi uitat de el, scuză-mă. Sper să-ți placă.

Aştept CU NERĂBDARE veşti de la voi!!!

P.S. Cum făceai tu acasă fripturile, la grătar? (Spune-i şi domnului.)

P.S. Spune-mi la telefon ce a primit tăticul de ziua taților şi dumneata de aniversare şi de asemenea şi Sam!

P.S. Sper că or să vă placă desenele. Să nu băgați în seamă nici scrisul şi nici greşelile de ortografie.

N.B. Ştiți, atunci când nu mai am cărți sau când mă enervez prea tare cu Sega, mai fac câte ceva pentru şcoală. Şi am uitat să vă spun că poate prin august o să mai fiu cu o fată. Şi că el poate o să găsească o ascunzătoare mai mare, cu cadă de baie, pârghie la rezervor etc.

Şi că, pentru moment, în această ascunzătoare eu am totuşi Nic-Nac, pâine, margarina (şi nu unt), brânză albă cu usturoi (nu la fel de bună ca Garli) şi cutii de conserve (nu toate bune).

Şi am mai uitat şi că, atunci când mă îngrijeşte, el spune aşa: „eu sunt medic", ştiu mai multe decât mama ta (ştie că tu eşti infirmieră), ştiu mai totul şi pot să fac aproape orice etc. (Ba, mai mult, el nu a fost mai deloc la şcoală.) Dar ce s-ar face el dacă eu aş avea probleme cu dinții, dacă aş avea vreo carie sau necazuri cu ochii, cu burta sau cu orice altceva?

Vă ador pe toți.

Vă pup de mii de ori pentru

TOTDEAUNA.

Şi am mai aflat, de la omul care mă păzeşte, că el ştia de la cineva că tata avusese necazuri cu şeful, pe când era jandarm, sau că tata îi ceruse bani cu împrumut şi că

probabil că el nu îi restituise şi de aceea şeful m-a ales pe mine, ca să vă facă vouă rău! (Sau poate că dintr-o altă cauză.)

Mi-ar plăcea tare mult să dați banii ca să mă „recuperați", ar trebui să-i cereți cuiva, dar ar fi nevoie de prea mulți, pentru că ar trebui şi ceva în plus, căci el mă crede moartă, şi atunci sigur că ar vrea şi mai mulți!!!

De altfel, cum au reacționat cei de acasă şi cei de la şcoală, când au aflat despre asta?

Spuneți-i domnului când lucrați şi ce program aveți!

În plus, hârtia igienică este ca şi cea de la clinică, aspră şi subțire. Aşa că, de fiecare dată când mă duc la toaletă, îmi ies degetele prin ea şi nu este deloc plăcut!

Şi de asemenea, uneori, când şeful sau ceilalți stau aici mai multe zile, el nu mai poate veni după mine şi atunci rămân mai multe zile cu mesele incomplete!

Sper să vă mai pot scrie, dacă se întâmplă cumva să nu o mai pot face câtva timp, ca să vă urez tot ceea ce e mai bun pe lume (la aniversări… etc.).

Şi sper că vă mai gândiți la mine!

Vă ador Sabine

Vă urez o vacanță foarte, foarte plăcută, spuneți-i domnului dacă lucrați sau dacă sunteți în concediu şi până când!

Îmi lua întotdeauna câteva zile să scriu o scrisoare, aşteptam să am mai multe lucruri de povestit. Aceasta era datată 14 iulie, am notat „scrisoare", în dreptul datei de pe calendarul meu. Am însemnat „plecat" de marți 16 iulie până marți 23 iulie, ceea ce voia să spună că monstrul era „în misiune" şi că eu eram singură în ascunzătoare.

Pe parcursul tuturor scrisorilor mele este prezent sentimentul de vinovăție. Nu pentru faptul că ei nu vor să plătească răscumpărarea, ci pentru toate celelalte. Scrisesem: „Dacă mă întorc, am să fiu mai puțin egoistă". Şi,

de fapt, nu cred că am fost până într-atât de egoistă. Acum chiar că sunt, pentru că aşa trebuie, eu am nevoie de asta, dar mă gândesc că am fost prea îngrijorată în privința lor. Eram închisă acolo şi îmi spuneam: „Poate că am fost mult prea... prea... prea... şi deci voi fi mai puțin... mai puțin... mai puțin...”

Mă gândeam că sunt pedepsită pentru toate lucrurile pe care mi le reproşau părinții mei: neînvățat îndeajuns, nefăcut destulă curățenie... Şi atunci îmi spuneam: „Voi fi mai ascultătoare, am să fiu mai amabilă...” Iar în scrisoarea următoare, o dădeam la întors, scriind: „Şi dacă n-aş fi drăguță, de ce aş face asta şi ailaltă pentru dumneavoastră?” încercam deci să temporizez această culpabilitate. Mă contraziceam fără să-mi dau seama, dar continuarea ideii era ceea ce mă preocupa pe mine.

„Sunt pedepsită? Dar, de fapt, pentru ce anume?” Nu eram o fraieră, dar eram totuşi amabilă. Cum aveam mulți prieteni, de multe ori nu eram acasă. Dar, la doisprezece ani, nu eşti menajera casei, mai ales atunci când ai două surori mai mari. Încă mai aveam nevoie de joacă şi nu neapărat de dat cu aspiratorul, de şters praful sau de spălat vasele. Puteam să fiu şi rea, dar şi surorile mele erau nişte mici drăcoaice, într-un moment sau într-altul. Şi atunci mă întrebam dacă era normal să fiu pedepsită pentru aşa ceva. Şi în felul acesta.

Scriam, desenam, mă uitam la ceasul deşteptător, reluam o scrisoare, care rămăsese neterminată, adunam rezervele de pastă de pix, ca să le trimit surorii mele.

Începusem să compun poeme pentru Mama-Bună şi pentru toată familia, să recopiez grile de cuvinte încrucişate, să întocmesc o listă cu toate solecismele şi cu barbarismele pe care le putusem găsi şi chiar o notă de recomandare să mănânc bine şi să cresc bine! Mă cufundam întotdeauna în scrisul meu, de parcă ar fi trebuit să dau vreun examen! Dar

mi se întâmpla şi să adaug în fugă file la scrisorile mele şi, revăzându-le mai târziu, mi s-a părut că scrisul se schimbase. Era mai nervos, mai puțin copilăresc.

„Cum n-am să mă mai întorc niciodată, dacă nu se întâmplă cumva vreo minune, tăticul poate să ia radioul meu deşteptător şi puteți şi voi să mai luați din lucruri…"

„Chiar dacă n-am să mă mai întorc vreodată, vă rog să nu aruncați niciunul dintre lucrurile mele (păstrați-le, vă rog)… gândiți-vă la mine… dacă mâncați bomboane".

Acel marți, 23, l-am însemnat în calendarul meu cu o stea roşie, care voia să spună „foarte, foarte rău". El se întorcea din misiune, a venit după mine în colțul meu retras, şi atunci când am regăsit adăpostul acelui mormânt insalubru, mult mai târziu, la capătul puterilor, am scris din nou. Dar această scrisoare, care îi era adresată în mod special mamei, nu poate fi reprodusă în niciun caz în totalitate. De altfel, mama nici nu a citit-o vreodată, după ce a fost regăsită de anchetatori sub şter-gătorul de picioare al acestui jalnic ticălos. Ea ar fi vrut să o facă, dar eu m-am opus mereu. Era de ajuns suferința mea, nu trebuia să o mai împovăreze şi pe ea.

Am scris această scrisoare halucinantă în străfundul ascunzătorii mele, după chinuri a căror amintire mă priveşte numai pe mine. Pe nimeni altcineva. Am aflat că acest jalnic obsedat nu a avut „plăcerea" să o citească în amănunțime, pentru că ea a fost găsită în plicul ei, închisă cu hârtie adezivă. Cel care a deschis-o, este, cred eu, judecătorul de instrucție.

Am acceptat şi am dorit ca scrisorile mele să fie citite în cursul procesului, în audiență publică şi cu voce tare, de către un anchetator, ca să fiu cruțată să o fac eu însămi. Părinții mei nu asistau la audiere, eu nu am vrut acest lucru, iar ei s-au conformat acestei dorințe, sfătuiți de avocații mei.

Dacă m-am hotărât să o încredințez pentru prima oară

juraților curții, şi doar parțial acestei cărți, am făcut-o numai din grija față de adevăr, pentru a se înțelege bine până unde poate să meargă delirul sadic al unui obsedat, avid de dominare, care manipulează psihologic o copilă de doisprezece ani. Jurații şi-au putut da seama. S-a spus despre el că ar fi inteligent. Admit acest lucru, în măsura în care era calculat, mincinos, manipulator şi lucid.

Cât despre toate celelalte, după cum am mai spus – fie-mi iertată vulgaritatea era o „sculă", un tip jegos şi respingător, atât fizic, cât şi ca intelect.

Faptul că eu am supraviețuit şi că această ființă bolnavă a păstrat o parte dintre scrisori, printre care şi cea care urmează, adresată mamei mele, îi demonstrează stupiditatea. Aceste scrisori le-au folosit anchetatorilor şi juraților, care nu s-au lăsat antrenați în fantasmele unei rețele, pentru care el nu ar fi fost decât „biata victimă intermediară", după cum ar fi vrut să facă să se creadă. Ține de o tehnică facilă faptul că o puştoaică de doisprezece ani a putut să creadă în existența unui „şef şi a unei „bande", pe când se afla închisă în beciul lui şi în condiții atroce. Să-i convingi însă de un asemenea lucru pe nişte adulți este ceva mult prea „ambițios", în ciuda creierului lui de monstru orbit de propriu-i eu. Cu atât mai mult cu cât în privința bandei, eu nu l-am văzut decât pe el şi pe acolitul său cu şapcă, tot atât de nenorocit ca şi el însuşi. Dar el refuză să spună adevărul în privința celor mai multe dintre crimele pentru care a fost condamnat la temniță grea pe viață, cu punerea la dispoziția guvernului. Acest monstru a crezut că poate să se joace cu suferința familiilor celodalle victime, copile şi adolescente, iar eu, şi în numele lor, am dorit să depun aceste scrisori la dosar. Eram prada sa în acea ascunzătoare, numai a sa, nu eram hărăzită decât să-i satisfac impulsurile şi am ferma convingere că dacă m-ar fi distrus şi aş fi devenit inutiuzabilă pentru el, aş fi îndurat aceeaşi soartă ca şi nefericitele victime precedente. Aş fi fost

acum moartă. Iar el ar fi continuat să facă ravagii, ca şi alţi psihopaţi izolaţi, din nefericire, cu complicitatea soţiilor, dacă – în ciuda a ceea ce „hotărâse" – nu s-ar fi lăsat prins în capcană.

Am rezumat deci prima parte a acestei scrisori, care îi comunica în detaliu mamei suferinţele pe care, după proces, trebuie din nou să încerc să le uit.

Marţi 23 iulie. „Înainte", mi-a strecurat: „O să o facem, aşa o să ne liniştim".

„După", mi-a spus: „Încetează să mai urli, chestia asta nu doare chiar aşa de tare! Toate fetele fac asta. Şi doare numai prima oară".

Şi a mai adăugat, în cele din urmă, că „nu o să mă mai plictisească timp de o lună". Dar a făcut-o totuşi şi încă într-un mod la fel de odios pentru copila care eram pe atunci.

Am să trec şi peste detaliile sordide ale sănătăţii mele fizice, după acele încercări. Din fericire, le-am depăşit.

Dragă mamă.

Dacă am pus în capul scrisorii *„scrisorică rezervată mamei, poate fi citită numai dacă aşa zice că!*

Am făcut-o pentru că aş vrea să-ţi vorbesc îndeosebi de mai multe GRAVE PROBLEME! […

…Şi apoi m-a coborât din nou în ascunzătoarea mea. Şi acum, mamă, eu îţi scriu şi *sper că toate acestea îţi vor da mult de gândit,* pentru că am să te întreb un lucru *foarte grav şi dificili* Dacă ai şti ce îmi face şi ce sunt silită să îndur! Spune că eu ar trebui să „fac dragoste" cu el şi că apoi nu o să mă mai doară… […], că ar trebui să-l îmbrăţişez, ştii tu cum, deja de fiecare dată când vine trebuie să-l pup pe gură (câh, câh…).

Ştiu, v-am cerut-o de mai multe ori, dar „trebuie" să mă scoateţi de aici! La început, mai mergea, dar acum a sărit peste cal, sunt disperată. O dată, o „idee" dacă vreţi, mi-a trecut prin cap. L-am întrebat, în caz că găsiţi banii (vai,

iarăşi banii!), dacă nu ar fi posibil să mă întorc acasă. Şi ghici ce a răspuns... DA!

Bineînțeles, ar fi un inconvenient, cum cretinul lui de şef mă crede moartă, ar fi de dat mai mulți bani (un milion). Atunci, dacă faceți rost de trei milioane (cât mai repede cu putință, vă rog) şi dacă eu vă mai scriu şi el tot mai dă telefon, să-i spuneți, când veți avea cele trei milioane, iar el o să cadă la învoială cu voi. Când va avea banii, mi-a spus că o să vorbească (pe cât de bine poate el) cu „şeful" şi că astfel m-aş putea întoarce acasă. Să nu credeți că aş vrea să vă fac rău, cerându-vă asta, dar dacă o fac, este:

1. Ca să vă revăd zdraveni şi sănătoşi, dacă se poate!
2. Ca să nu mai sufăr şi ca să regăsesc ADEVĂRATA FERICIRE!
3. Ca să ieşim din afacerea asta murdară şi ca să ne iubim şi mai mult decât înainte.

Vă implor, este foarte important pentru mine şi pentru viitorul vieții mele! Ştii, mamă, m-am gândit mult şi mă aduce la disperare faptul că vă cer un asemenea lucru, dar gândiți-vă şi voi! Sper să câştigați premiul cel mare la loto sau, de ce nu, la Tele Kwinto! Sau poate că aranjați cu familia (sau cu alte persoane) ca să dea fiecare bani! Ştii, m-am gândit mult la toate acestea, şi atunci când eram legată cu un lanț în pat (înainte de a fi salvată), mă gândeam mereu că într-o zi, nu ştiu când, o să vă revăd! Şi m-am gândit şi la trecut, mi-au venit în minte amintiri, dar şi prostii, toate dățile când nu m-am purtat bine cu voi sau nu v-am IUBIT cum se cuvine! Şi mi-am spus că dacă sunt în viață este pentru că Domnul mi-a dat o a doua şansă, ca să-mi îmbunătățesc încă şi mai mult cele trăite, ceea ce spun, ce fac, deci am luat o mulțime de hotărâri pozitive pentru NOUA MEA VIAȚĂ! în loc să mă duc tot timpul pe la prietenele mele, am să merg să o văd mai des pe Mama-Bună, la ea acasă; decât să stau uneori singură după-amiaza, mai bine trec să o

văd pe ea şi am să dau dovadă de mai mult interes faţă de familie şi faţă de STUDIILE mele! Ştii, m-am uitat de mai multe ori pe carnetul meu de note şi mi-am spus că eram un zero absolut, 1. Pentru că nu am învăţat destul, 2. Pentru că nu v-am făcut

Note:

Atunci s-a proclamat el „salvatorul meu” *(n.a.).*

plăcere, venind cu un carnet „trăsnet” şi 3. Şi pentru că (din nefericire) nu v-am ascultat îndestul şi m-am jucat prea mult. Iar acum sunt foarte hotărâtă să încerc să fiu strălucită la şcoală, aşa cum este Narmy şi cum, desigur, o să fie şi Sophie. Chiar vreau să te întreb ceva mamă: atunci când o să fii aici, nu vrei să mă asculţi la lecţii, aşa cum făceam în clasele primare? Cred că ar fi un lucru bun, ca să reuşesc să reţin totul şi să nu mă mai încurc, aşa cum am făcut cu „Ambiorix” – ce-am mai râs cu asta! Şi, mai ales, vă promit mai multe lucruri importante (cu adevărat), să fiu mai puţin egoistă, de exemplu, împrumutându-mi lucrurile, fiind mai serviabilă, mai amabilă, şi încă o mulţime de alte chestii… Sunt sigură, foarte sigură că o să mă găsiţi schimbată, şi este şi normal, după tot ceea ce am pătimit, inima mea frântă o să-şi revină foarte repede cu sprijinul şi cu iubirea voastră…

Te rog, gândiţi-vă bine, dar nu prea mult timp, căci mă cam las dusă de val uneori… Te iubesc. Sabine.

Note:

*în plus, mamă, care o să vezi de mine, când am să fiu bolnavă, când voi avea probleme cu ochii, cu negii sau cu orice altceva, tu eşti cea care trebuie să aibă grijă de mine şi să mă educe. Eu promit să vă ascult.

**Poate că nu v-am arătat îndeajuns cât vă iubesc, dar vă ador cu adevărat pe toţi! Promit să-l scot la plimbare foarte des pe Sam!

Între această scrisoare şi ultima recuperată, datată 8 august, sănătatea mea psihică era la pământ. Eram pradă

unei hemoragii abundente şi aveam dureri groaznice. Mă dureau coastele, mă durea spatele, iar dacă încercam să mă lungesc pe burtă, tot aşa îmi era. În acea odaie a calvarului, unde mă mai târa încă, eu evitam să mă întorc spre el, trăgeam intenționat de lanț, ca să-l scot din sărite. Dar dacă aş fi avut un cuțit…

Ca protecție, el mi-a înmânat cu generozitate nişte vechi pamperşi groşi, care nu-mi foloseau la nimic. Trebuia să-i schimb la fiecare jumătate de oră. În ascunzătoare, pe acea saltea blestemată, care mă zgâria, şi între acei pereți înăbuşitori, plângeam de una singură. Cel mai greu îmi era că nu aveam cu cine să vorbesc. Speram ca mama să primească repede scrisoarea care îi era adresată, că va înțelege, în cele din urmă, că nu mai puteam. Acest sentiment de totală părăsire mă făcea să fiu, în acelaşi timp, agresivă şi descurajată. Nu mă vedeam ca pe un monstru, dar nici nu mă mai recunoşteam. Fotografia de pe legitimația mea de elev nu mai avea nimic a face cu ceea ce devenisem. Îmi era într-adevăr silă de mine însămi.

Violența față de virginitatea mea de copil încă impuber şi înverşunarea acestui monstru respingător, care nici măcar nu accepta să mă lase în pace, aşa cum promisese în bătaie de joc, mă făceau să vreau să-l omor. Spuneam uneori:

— Ajunge!

El răspundea sau nu răspundea şi atunci când răspundea, zicea:

— Ba nu, nu-i nimic grav!

— Ba da, e grav…

Un dialog al surzilor, care mă aducea tot la monologul meu interior. „Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de starea mea. Poate să curgă din mine tot sângele, până crap, pot să urlu de durere, nimic din toate astea nu o să-l oprească”.

— Termină cu urlatul! Dacă te aude şeful! O dată mi-a dat prin cap să-l întreb:

— Pot să număr până la o sută şi apoi s-a terminat?

Mă grăbeam, unu, doi, trei, patru... cu toată viteza... o sută!

Ca la de-a v-aţi ascunselea...

În cele din urmă, m-a lăsat în pace câteva zile. Devenisem nefolositoare pentru el.

Mi-era frică de propria mea moarte. Încercam să nu-mi mai închipui când şi cum anume avea să se întâmple, dar îmi spuneam adeseori: „Dacă, într-o bună zi, tipul ăsta mă omoară, sper să-mi tragă un glonţ în cap cu pistolul, numai să treacă repede". Mi se perindau imagini de groază prin minte, de fiecare dată când el îngăima: „Dacă ar şti şeful că eşti vie...". Se subînţelegeau toate treburile murdare, pe care mi le explicase, „cu chestii sau cu lasoul ori cu o curea".

Nici măcar nu mă mai recunoşteam în oglinda acelei băi scârboase: ochii înroşiţi, părul jegos şi neţesălat, iar lacrimile lăsau dâre pe obraji, din cauza prafului. Între alte distracţii, el a vrut să taie şuviţa de păr, care îmi cădea pe frunte, şi rezultatul a fost jalnic. Mi-am desenat capul rotund ca o lună, pentru că păream un clovn cu acea şuviţă prea scurtă. Un desen reprezenta idealul: „Păr tăiat de tăticul sau de mămica".

Celălalt arăta dezastrul: „Păr tăiat de el..."

Am strâns de asemenea un smoc de păr, ca să-l trimit în următoarea mea scrisoare, bine înfăşurat într-o foaie de hârtie. Pe el îl enerva de mult timp această şuviţă, pe care voia să o taie „ca la căţea".

O întrebasem chiar pe mama, pe o foaie separată, dacă este de acord, şi în această privinţă, şi asupra altor teme. Era un soi de formular, unde pregătisem şi răspunsurile ei la fiecare întrebare pusă – „da" sau „nu" –, răspunsuri pe care trebuia doar să le încercuiască. Inconştient, mă îndoiam de afirmaţiile acestui ticălos, ca răspuns la scrisorile mele.

Mi-a înapoiat formularul, evident completat de el.

Ea a găsit cumva albumul de fotografii al câinelui meu?
Da.
Carnetul cu poezii? Da.
Cadourile pentru zilele de naştere? Da.
Lăzile? (Ce a pus ea în ele?)
De această dată nu a ştiut să dea un răspuns.
Jucărioare de pluş sau obiecte? (Ce au luat?)
Fără răspuns.
Aş putea râde…? Da.
Desenele? (Ce părere are despre ele?)

Aici, el a încercat un răspuns, dar nu era scrisul mamei, se vedea că este scrisul lui: „Ele sunt drăguț" (fără e… şi fără comentarii în privința pretinsei sale culturi).

Altceva?

Cu acelaşi scris, a spus ceea ce voia să facă: Da, trebuie să-ți tai părul „câineşte".

Am fost sigură că el a răspuns în locul mamei, îi văzusem deja scrisul. Mă îndoiam de el, de când a pretins: „Mamă-ta spune că trebuie să te speli mai bine…"

Mama nu ar fi spus aşa ceva. Ea ştia că mă spălam foarte bine singură, cât despre toaleta corporală, părerile acestui ticălos nu aveau nimic a face cu o simplă igienă. La fel stăteau lucrurile şi în privința piscinei. El îmi povestise: „ei se distrează bine în ea!" Era un bazin pe sol, care nu era folosit vara decât de mine. De ce l-ar fi instalat ei în grădină, dacă eu nu eram acolo?

În sfârşit, nici în ceea ce priveşte părul, lucrurile nu se legau. Pur şi simplu, pentru că mamei prea puțin îi păsa dacă mi-l tăiam sau nu. Dacă ar fi completat ea, ar fi scris: „Fă cum vrei" sau nu ar fi scris nimic.

Curios lucru, în timp ce mă îndoiam de răspunsurile lui la acest soi de detalii, nu am pus niciodată la îndoială scenariul pe care îl născocise. Pentru că el era şiret: de atunci încolo, obținea acest gen de răspunsuri de la părinții mei, prin

telefon. După el, era mai prudent aşa… Nu-mi mai amintesc dacă s-a folosit de acest argument ca să justifice că a scris el, şi nici măcar dacă l-am întrebat. Mi-era de fapt mult prea rău.

„Părinții tăi nu te mai caută. Nu au plătit, deci, cu siguranță că ei cred că tu ai murit!

— Nu se poate!”

Dacă tipul ăsta a reuşit să mă manipuleze în aşa hal, a făcut-o pentru că, la rându-mi, eram convinsă că părinților mei le era teamă, că toată familia era amenințată cu moartea. Că nu mă căutau, eram sigură, dar nu puteam crede că mă considerau moartă. Cu atât mai mult, cu cât el mă lăsase să le scriu şi cu cât, chipurile, primisem răspuns din partea lor, deci ai mei ştiau unde mă aflu! Ticălosul mă ducea cu fățărnicie la disperare. Cu atât mai mult, cu cât relațiile cu familia mea, mai ales cu mama, nu erau atât de calde, pe cât aş fi vrut.

Copiii se simt foarte repede vinovați, iar atunci când ea spunea pe un ton de glumă: „Te-ai născut dintr-un accident!”, eu tălmăceam: „Ei, bine, nu ar fi trebuit să mă nasc, eu deranjez pe toată lumea”.

Întocmai ca atunci când ea îşi dădea pe față preferința pentru vreuna dintre surorile mele, cea care mereu le făcea bine pe toate, eu eram o puştoaică a dracului, care nu obținea decât eşecuri la matematică.

Dacă refuzam să mătur sau să spăl vasele, eram groaznică!

Am şi scris: „nu am să mai fac asta, nu voi mai face ailaltă, o să fiu atentă la aia…” Şi în capul meu de copil, atunci când acest monstru îmi strecura: „Ei te cred moartă”, eu gândeam: „Asta este, m-au părăsit, nu mai pot eu de asta!”

Era un chin în plus.

Alteori, încercam să mă agăț de ei din toate puterile: „Nu, nu se poate, nu pot să cred aşa ceva”. Dar în secunda următoare îmi pierdeam speranța, pentru ca ea să

reînfiripeze după numai o clipă. „Se poate, dovadă! Zilele trec, iar eu sunt tot aici… Nu, nu cred. El a spus că a dat telefon!”

În acea perioadă nu mai ştiam ce să fac, ca să rezist la fel ca la început. Într-adevăr, mă lăsau nervii. Mă aflam acolo de peste două luni, el mă menţinea într-un asemenea hal de umilinţă fizică, încât îmi era din ce în ce mai greu să mă răzvrătesc şi să-l scot din minţi. Uneori, atunci când el dormea, tresăream…

„Dacă aş putea să mă duc să caut flinta, pe care el mi-a arătat-o, şi dacă aş fi în stare să o fac să meargă, chiar că l-aş omorî”. Dar această idee nebunească dispărea rapid, eram imobilizată.

Adeseori, atunci când mâncam şi când ţineam furculiţa în mână, îmi spuneam: „Chiar că ţi-aş înfige-o în căpăţână, imbecilule!” Furculiţa devenise o obsesie, dar nu aş fi ştiut unde să i-o înfig.

Singură, închisă cu acest cretin care, cât era ziua de lungă, îmi făcea grozăviile cele mai cumplite, o luasem uşurel razna. Nu mai aveam nicio ocupaţie. Nu mă mai interesa nimic. Mă săturasem să mai scriu. Nici măcar nu mai ştiam ce să scriu. Credeam că am spart consola Sega într-o zi de mânie, pe când, în cele din urmă, ea încă mai funcţiona, dar nu mai puteam să sufăr acest joc pictat! Citisem toate cărţile şi până şi lectura mă enerva, citeam fără să înţeleg nimic. În ultimul timp, eram tot mai mult singură, el mă închidea în acea gaură de şobolan şi dispărea pentru mai multe zile. Nu-mi rămânea nimic de care să mă agăţ, vorbeam singură, mă uitam pe pereţi, pe tavan, ca şi cum aş fi putut să trec prin ei.

Prima idee care mi-a venit, atunci când lucrurile nu mai mergeau, era: „Eliberaţi-mă, nu-i vom spune şefului, dacă trebuie, am să locuiesc în altă parte… Anunţaţi-i pe părinţii mei să-şi schimbe locuinţa, o să ne mutăm, o să dăm o spargere ca să vă plătim”. Îmi închipuiam nişte chestii

nebuneşti. Nu mai voiam să fiu acolo, mă săturasem. Îl detestam deja pe tipul ăsta, acum îl uram, pentru că mă lăsa singură, închisă, pentru că nu mai aveam nici măcar ocazia să mai schimb aerul, urcând la parter ca să mănânc. Chiar dacă ştiam ce mă aşteaptă mai apoi, un etaj mai sus. Nu era cine ştie ce aer curat în acea încăpere unde luam masa, dar era o schimbare. Nu aveam nici vreo superconversație cu el. Adeseori, totul se reducea la acelaşi lucru:

— Crăpelnița este dezgustătoare.

— Nu te mai plânge, trebuie să mănânci.

— Vreau să-mi văd părinții!

— Nu se poate!

— Nu vreau să urc! Nu-mi place!

— Cu atât mai rău".

Timp de două luni şi jumătate, această lipsă de dialog m-a scos din minți. Ca să ajung, în cele din urmă. La această idee nebunească:

— Vreau o prietenă.

— Nu se poate!"

Ajunsesem la ultima limita a posibilităților mele de supraviețuire în acel infern. De scris, nu mai puteam, el nu mă putea elibera, deci aveam nevoie de cineva ca să-mi țină de urât.

„- Nu pot să vorbesc cu nimeni, m-am săturat! La mine acasă aveam o mulțime de prietene! O vreau pe una dintre ele!

— Nu eşti zdravănă la cap! N-ai nevoie de nicio prietenă!" Părea să spună: „Asta-i bună! Să mă duc să-i caut o prietenă în cartierul ei!"

Îmi ieşisem cu totul din minți. Şi răspunsul lui era logic, în măsura în care sigur că nu avea să rişte să se prezinte la părinții mei. Într-un cartier unde toată lumea mă căuta. Un criminal nu se întoarce la locul crimei lui!

Or în mintea mea era că o vreau pe una dintre prietenele

„mele”!

Nici măcar nu-mi dădeam seama. În capul meu de puştoaică, faptul nu era mai nebunesc decât să-i cer: „Deschideți-mi uşa şi lăsați-mă să plec!”

Şi mai şi insistam, ca întotdeauna şi plângeam:

„Nu sunt obişnuita să fiu închisă în felul ăsta. Vara stau afară tot timpul, sunt în cabana mea, sunt în piscină! Cu prietenele mele!”

Atunci lui i-a venit ideea să mă facă să mă „bronzez”, întinzându-mă pe două scaune, goală puşcă, sub acel soi de bulă de sticlă, care servea drept acoperiş. Chipurile, să-mi dea impresia că aş avea soare! I-am spus că nu merita osteneala să stau goală puşcă, pentru că oricum nu te bronzezi printr-o fereastră. Dar el, chiar ținea la asta, perversul! A trebuit să o fac de cinci-şase ori.

Era jenant şi ridicol.

Iar ideea fixă de a avea o prietenă cu mine nu-mi dădea pace. Astăzi, când mă gândesc din nou la asta, îmi spun că, în timpul acelor ultime zile de sechestrare, îmi pierdusem capul cu totul. Sau poate că, pe moment, dădusem înapoi, în mintea copiilor de cinci ani! Discursul meu se rezuma atunci la următoarele:

„Mă plictisesc, m-am săturat, nu vreau să mai rămân singură... Dacă nu vreți să-mi dați drumul, vreau o prietenă!”

În stilul copilăresc al piciului care le cere câte ceva părinților, până când aceştia cedează.

Eu nu ştiam că monstrul acesta răpea copii! Mă credeam singura în situația mea, „salvată”, „protejată” de la o soartă îngrozitoare. Şi atunci, chiar că ar fi putut să-mi aducă o prietenă în vizită! Cineva care ar fi venit să stea câtva timp cu mine, să se joace cu mine, chiar să doarmă cu mine. Nu mi-am închipuit nicio clipă că ea ar fi îndurat aceeaşi soartă. Eu eram ostatica, iar tata era cel care-i făcuse rău acelui „şef. Ea, prietena, nu ar fi avut niciun motiv să fie „pedepsită”. Şi

apoi nu prea credeam nici eu. El avea să-mi spună din nou că nu se poate.

Sâmbătă, 8 august, am scris ultima mea scrisoare din ascunzătoare. Chiar dacă ei mă abandonau, chiar dacă mă credeau moartă, mie nu-mi păsa. Trebuia să scriu. Mi se părea că nu se prea urneau pentru mine şi chiar că mă lăsaseră cu totul de izbelişte, în mizeria în care mă aflam. În această scrisoare, eu nu arăt deloc aceste gânduri. Dar este ceva amărăciune aici.

Dragii mei: mamă, tată, Mama-Bună, Narmy, Sophie.

Sebastien, Sam, Tifi şi întreaga familie.

Am fost foarte încântată să aflu noutăți de la voi. Ştiu că el nu a putut să vorbească prea mult timp la telefon, ca să nu aibă „necazuri". În această scrisoare voi avea probabil mai puține lucruri să vă spun, pentru că v-am scris de curând. Şi eu am fost foarte încântată că naşul Sophiei a venit, ceea ce probabil că ei i-a făcut plăcere. Mai ştiu şi că Narmy a reuşit la examene, mă bucur pentru ea şi o felicit, pentru că merită, sigur că Sophie, cum nu a avut examene, trece în clasa a şasea! Mă întreb ce a primit Sophie în dar de la naşul ei, şi tu mamă, şi Sam, şi mi-ar plăcea, dacă ai avea timp, să-i spui domnului, mamă, ce anume ați primit. Mai ştiu şi că ați montat piscina şi că profitați din plin de cum este vremea. Sper că este mult soare şi că vă distrați bine în vacanță. Ai mai spus, mamă, că a făcut bine că mi-a îngrijit infecția. Dar tu nu ştii că el mi-a făcut foarte rău, că m-a făcut să sângerez! Este adevărat că e „drăguț" că m-a lăsat să vă scriu cu toate riscurile pe care şi le-a asumat deja pentru mine. Dar ştiți, aici viața nu este deloc veselă şi fericită! Casa este jeg naşpa, baia nu-ți mai povestesc! (Fără vreo carpetă.). Ştii, mamă.

Eu aflasem că te-ai făcut bine, dar ceea ce mă speria pe mine era că tu spuneai: „Dacă am ceva în altă parte, nu mai fac nimic". Asta m-a înspăimântat foarte tare, te iubesc atât

de mult! Sunt mulțumită şi că lui Sam şi lui Titl le merge bine, sper că ridichile mele sunt bune şi că toate florile mele cresc frumos! Sunt „încântată" că Sophie le-a luat pe Myosotis şi pe Marsu\ Oricum, eu îi spusesem într-o zi că dacă mi s-ar întâmpla ceva, ea ar putea să le ia. Mai ştiu şi că tata a luat radioul meu deşteptător, la care trebuie schimbate bateriile, care trebuie deschis ca să ajungi la buton, să potriveşti ora de la sonerie etc.

Sunt foarte mulțumită şi că m-ați iertat pentru toate şi că îmi urați multă baftă. Sper că lui Bobonne îi este bine şi că nu i-a revenit artroza. Mai sper şi că Sophie era mulțumită că mă duceam în fiecare zi la clinică, atunci când s-a operat, şi că nu o plictiseam prea mult. Poate că ar fi preferat să fie singură, numai cu prietenele ei, şi să se şi odihnească mai bine. Ştiți, uneori ne mai certăm, ne „enervăm" unii pe alții, dar în adâncul sufletului nostru, de fapt, ne iubim totuşi mult. Dovada, dacă nu le-aş fi iubit pe Narmy şi pe Sophie, nu m-ar fi interesat dacă Narmy a luat examenele şi nu m-aş fi dus să-mi petrec sfârşitul după-amiezilor la clinică, alături de Sophie. Şi dacă nu l-aş iubi pe tata, de ce m-aş duce să-i aduc puloverul de sus sau pachetul lui de „țigări" de la José! Şi dacă nu aş iubi-o pe Bobonne, de ce m-aş duce să o ajut, aducându-i câte o cutie de lapte sau altceva din beci, şi de ce aş ajută o, ducându-i tava cu cafea sau de ce i-aş da o mână de ajutor la strânsul rufelor şi la căratul coşului, atunci când plouă! Şi dacă nu te-aş iubi, mamă, atunci de ce te-aş mai ajuta, ducându-mă să-ți aduc oțetul sau uleiul, o sticlă de limonada ori altceva din beci? De ce m-aş fi dus eu la Battard, la brutar, pentru tine, şi de ce aş fi călcat eu batistele sau orice altceva, de ce ți-aş fi pus sus prosoapele, coşul şi altele? Şi, de asemenea, de ce ți-aş fi făcut un „masaj" la picioare, între degetul mare şi celălalt (cuțitaşele, cum îi spuneam noi), atunci când tu erai obosită sau când ne culcam amândouă devreme? De ce aş fi făcut toate acestea

pentru voi, dacă nu v-aş fi iubit? Poate că v-aţi făcut socoteala că nu o să mă mai vedeţi, dar eu, v-aţi gândit cumva şi la mine? La ceea ce aş putea să mai cred, ştiu că nu am fost întotdeauna drăguţă cu voi, că am fost egoistă şi rea, dar, la urma urmelor, puteţi cumva să-mi răspundeţi de ce mă aflu aici? La urma urmelor, eu nu i-am făcut nimic acestui „şef. Şi nu înţeleg de ce aş plăti eu pentru asta. Sunt adânc mâhnită să vă vorbesc aşa, după tot ceea ce aţi făcut pentru mine, dar trebuie neapărat să mă scoateţi de aici. Sunt cu adevărat tristă şi nefericită şi să ştiţi că-mi lipsiţi, într-adevăr, tare mult! În primul rând: eu „vreau" să mă întorc acasă, pentru că aş dori să vă revăd. În al doilea rând: aş vrea să mă întorc acasă, pentru că locul meu nu este aici, locul meu este printre voi, cu familia şi cu prietenii, dar şi pentru că nu mai pot să stau în cocioaba asta! În al treilea rând: el îmi face rău prea tare... […].

…în plus, eu nu vreau să cresc aici, pentru că doisprezece-treisprezece ani este momentul când începe totul şi nu vreau să mă apuce ciclul aici, pentru că prosoapele igienice pe care mi le dă el se descompun în câteva minute. În scrisoarea precedentă vă spuneam că am pâine, dar nu este o pâine bună, ca aceea de la De Roo sau Maes, este o pâine de fabrică sau nu ştiu de care. Şi nici măcar nu este cu unt, este cu margarina! Vă mai spuneam şi că o să plece în misiune, ei bine, aşa a fost! El a plecat marţi, 16 iulie, până marţi, 23 iulie. O surpriză neplăcută pentru mine, în sfârşit! apoi a plecat de la 1 august la 5 august şi de la 5 august iar s-a dus, până pe 8 august. Iar pe 8 august, din nou, oare până când? (Nu ştiu încă, suntem pe 8 august.) în sfârşit, tot ceea ce mai sper eu este că sunteţi bine cu toţii; că petreceţi o vacanţă fericită, dar iertaţi-mă că nu pot să nu mă uit la deşteptător şi să nu plâng după voi.

Vă iubesc cu adevărat tare mult pe toţi. Sabine P.S. Pe o foaie separată am adăugat cuvinte încrucişate pentru Sophie,

cartuşe de stilou (vezi pachețelul), dar şi poeme făcute de mine însămi, fără niciun ajutor! Tot aşa şi desene şi principalele solecisme şi barbarisme, pe care le-am recopiat dintr-un dicționar, pe care mi l-a „dat" el (este cu adevărat mic şi nul, nu prea are cuvinte!). Părul strecurat în foaie nu este cel tăiat chiar de mine, ci este tăiat de el, mi l-a tăiat ca la clovni, şi chiar mai rău decât atunci când mă tundea mama, priviți micul desen de mai jos şi veți înțelege imediat ce cap pot să am!

Vă trimit mii de pupici, vă iubesc pe toți.

Desenul careurilor (de la cuvintele încrucişate) nu este la fel de bine făcut ca acela al Sophiei, dar am făcut cum am putut eu mai bine. „El o să telefoneze sigur în vreo douăzeci de zile!

N.B. El zice că pot să-i spun „tu", dar prefer să nu mă apropii prea mult de el!! Am uitat să vă spun, când a plecat în misiune, am avut dreptul la o cafetieră, ca să încălzesc apă să fac „cafea" (este cafea solubilă, nu la fel de bună ca acasă, dar bună!).

Chiar când pleca, mi-a mărturisit: „Am să-ți aduc o prietenă..."

Nu l-am crezut. Dacă mi-ar fi spus: „Deschide uşa şi pleacă acasă", nu l-aş fi crezut mai puțin. În momentul acela, mă vedeam pierdută, prinsă în gaura aceea pentru cel puțin zece ani! Părinților mei prea puțin le păsa de ceea ce le povestisem în scrisorile mele precedente, puteam să sufăr şi pe dracu', nimic nu avea să se schimbe.

Pe 8 august seara, el s-a întors. Am însemnat această zi cu o nouă cruce dureroasă în calendarul meu. Pe 9, nu l-am văzut, el este semnalat ca „plecat". Pe 10 august, s-a întors să mă caute în ascunzătoare. Credeam că a făcut-o ca să mănânc împreună cu el, dar în timp ce urcam scara, el m-a anunțat:

„Prietena ta este aici, ai să o vezi imediat".

Eram uluită! Am fost mulțumită, pentru că înnebuneam şi pentru că o altă prezență în afară de el era miraculoasă. Fireşte, am vrut să o văd imediat!

„Nu, nu, mai întâi te duci să te «bronzezi» şi apoi mergi să o vezi”.

Acest ritual stupid mă enerva şi în clipa aceea mai mult decât de obicei.

Când, în cele din urmă, m-a adus la etaj, am înhățat din mers micul meu şort, pe care mi l-am pus în grabă, pe scară, ca să nu fiu goală puşcă în fața „prietenei”. Nici măcar nu mi-am putut recupera cămăşuța! Eram foarte încurcată.

Nu voiam ca ea să se întrebe, văzându-mă, în ce casă de nebuni a nimerit. O casă în care fetele se plimbau goale puşcă?

Şi am văzut, în cele din urmă, o altă fată, legată de pat, în mod evident goală ca şi mine, pe sub un cearşaf. O senzație de lucru cunoscut… Nu părea să fie în cea mai bună formă, el încerca să o deştepte, ca să mă vadă:

„Ți-o prezint pe prietena ta!”

Eram cam surprinsă:

„Cine este? Cum o cheamă?”

Bănuiesc că el habar n-avea… Oricum, nu mi-a răspuns. Şi eram, în mod ciudat, mulțumită şi, în acelaşi timp, stânjenită. Pe moment, nu ştiam de unde vine, încă nu realizasem nici eu că de fapt fusesem răpită, şi nu „salvată”. Deci el nu o smulsese pe acea fată din sânul familiei ei! Mi-am închipuit că se dusese să vadă pe cineva cunoscut, spunând că el căuta o prietenă pentru o ştrengăriță, care se plictisise să fie singură…

Apoi, ceea ce vedeam, a devenit o realitate concretă în ochii mei. Patul, lanțul de la gât… îmi aduceam treptat aminte, ca şi cum aş fi dat consistență unei vagi amintiri. Acolo chiar era cineva, o „tovarăşă”, într-adevăr, şi totuşi… mi-a trecut brusc prin minte: „Dar ce am cerut eu aici! Ce am făcut?”

O țintuiam cu privirea şi mă vedeam pe mine însămi. Cearşaful, trupul gol de sub el, cearşaful… eu eram aceea. Şi-mi venea să intru în pământ. În loc de asta, am spus:

„Bună ziua… Cum te simți?”

Nu ştiam ce să-i mai spun. Părea drogată. Şi eram stingherită de prezența celuilalt monstru, care stătea proțăpit acolo, ca să asculte.

Ea m-a întrebat:

„Cum te cheamă?

— Sabine.

— De cât timp eşti aici?”

Am lăsat ochii în jos. Mă temeam să spun numărul zilelor în fața lui; ar fi putut însemna o condamnare pentru mine, iar la asta mă gândeam adeseori. Dacă într-o zi el ar fi estimat că eram acolo de prea mult timp şi că îl încurcam, ar fi putut să se descotorosească de mine cât ai clipi.

Atunci i-am strecurat în şoaptă:

„S-au făcut şaptezeci şi şapte de zile”.

Ea ațipise deja. Era acolo din ajun, dar eu nu ştiam nimic.

80 DE ZILE

„Vrei să o trezesc?

— Nu”.

M-a coborât din nou în ascunzătoarea mea, zicându-mi că o să o lase să doarmă.

Mi-era frică. Nu mă aşteptam să întâlnesc o prietenă, pentru prima oară, legată ca şi mine, pe patul acestui imbecil şi să mă trezesc, ca de obicei, singură în cuşca mea. De unde venea ea? Nu am vrut s-o trezească, de teamă să nu aflu. Dacă ar fi răpit-o ca şi pe mine şi dacă părinții ei plăteau răscumpărarea, ea s-ar fi întors acasă, ar fi spus că m-a văzut, şi atunci el m-ar fi omorât.

Pe 11 august m-a urcat din nou la demisol, ca să mănânc. Eram trei la masă. Speram să vorbesc cu ea, dar ei nu-i era deloc mai bine decât în ajun, iar el, cu mutra lui de sadic, era

tot aici, ca să ne păzească.

Ea a refuzat să mănânce mâncarea semipreparată pe care el a încălzit-o, ca de obicei, la microunde. Nu a acceptat decât o tartină şi privea în gol. Am înțeles că era încă drogată. Situația era din ce în ce mai ciudată pentru mine. În ajun, văzând-o pe acel pat, mi-am spus: „La dracu', este la fel ca la mine!

Eu sunt cea care a cerut o prietenă, iar el a şi dezbrăcat-o şi a legat-o? Ce i-o mai fi făcut?" Dar, în acelaşi timp, eram tare mulțumită, în aşa hal nu-l mai puteam înghiți pe tipul ăsta! Aveam, în sfârşit, pe cineva cu care să vorbesc. Lăsam încă deoparte problema responsabilității mele, cufundată fiind în manipularea psihologică a paznicului meu. Ea era aici, eu nu mai eram singură în acel iad. Dar trebuia să aştept să-şi revină şi ca imbecilul să o coboare în ascunzătoare, ca să pot discuta în linişte cu ea. Era pentru mine un eveniment notabil, un crâmpei de cer albastru în disperarea mea. Viitorul întunecat, la care mă aşteptam numai în compania celuilalt, se mai lumina puțin. Vom fi două, el promisese să mărească ascunzătoarea, evacuând mormanul de lucruri adunate de cealaltă parte. Promisese chiar un lavabo!

Între timp, m-a pus să curăț casa. Dotată cu o găleată, un prosop murdar şi cu detergent de vase, a trebuit să frec baia, camera din mijloc, unde mâncam, şi pe cea din față. Mai făcusem astfel odată curățenie, cândva, nu ştiu când. Fusese o inundație şi era noroi peste tot. M-a făcut „prințesă", pentru că m-am plâns de cât de murdară era cârpa. Tipul era la fel de împuțit ca şi cârpa lui. De când eram acolo, nu mi-a dat niciodată posibilitatea să curăț ascunzătoarea, care putea a muced şi a praf în aşa hal, încât aveam mereu nasul înfundat. În schimb, am reuşit să obțin de la el picături pentru nas.

Am coborât din nou în acea gaură de şobolani. O ținea pe

„prietena” mea cu el. El a vrut ca ea să se plimbe goală prin casă, dar ea şi-a cerut hainele şi el a cedat, în cele din urmă.

Luni, 12 august, am notat în calendarul meu: „Prietenă”. El a coborât-o în beci.

Uşa grea s-a închis în spatele nostru, iar ea a descoperit locul, cu o privire încă începătoşată. Mă socoteam îndreptățită să o previn asupra cursului „existenței” noastre. I-am propus mai întâi să mănânce. Ea a refuzat iarăşi. „Mi-e frică să nu mă drogheze.

— Totuşi, mănâncă, sunt sigură că încă nu ai mâncat nimic.

— Ba da, tartinele, dar nu şi mâncarea”.

Şi ea a mâncat câțiva biscuiți Nic-Nac, împreună cu mine, iar eu am vrut să o previn asupra manevrelor mârşave pe care el avea să le întreprindă asupra ei, probabil atunci când se va întoarce după ea.

„- A şi făcut-o”.

Făcuse şi ea acelaşi soi de baie ca şi mine. Era greu să vorbeşti despre asta, nu îndrăzneam să pun prea multe întrebări. Cred că, totuşi, am întrebat-o cum a „suportat”.

„- Mi-era prea frică să nu mă pocnească…

— Eşti nebună! în mine nu a dat niciodată! Am urlat ca o proastă, că nu e normal, că nu vreau, că mă doare!

— Eu, când te-am văzut, am crezut că eşti bătută”.

Tot mai aveam ochii umflați şi roşii, din cauză că plângeam cât era ziua de mare. Bubele de pe trup nu-mi mai treceau. Chiar că păream bătută.

„- Deci, eşti de mult timp aici? Şi merge?

— Dacă s-ar putea spune aşa…”

Mi-am luat calendarul, ca să-i arăt care-mi erau reperele. Acesta era extrem de important pentru mine, mă racorda la viața invizibilă, care îşi urma cursul în afara mea. Zilele în care mama era liberă, vizitele la Mama-Bună. Era, din păcate, câte o însemnare a zilelor când el era plecat, R-uri

pentru reveniri…

„Sunt aici din 28 mai”.

Ea m-a privit atunci cu mai multă atenție. Era tot somnolentă, probabil că a drogat-o mai mult decât pe mine, în ziua când am fost răpită.

„- Ia stai puțin, şi care zici că ți-e numele? Al meu este Laetitia!

— Mă cheamă Sabine, ți-am mai spus acolo, sus…

— Sabine şi mai cum?

— Sabine Dardenne.

— Dar eu te-am mai văzut.

— Eu, în orice caz nu te-am mai văzut niciodată pe tine. Sunt sigură de asta. De unde vii?

— Locuiesc la Bertrix, în inima Belgiei.

— Iar eu sunt din partea cealaltă, de la Toumai. Nu ne cunoaştem…

— Ba da, ba da, te-am văzut! Sunt afişe cu tine prin toată Belgia. Părinții tăi te caută ca nebunii!

— Hm, ei bine, nu se prăpădesc căutându-mă! Astăzi se împlinesc şaptezeci şi şapte de zile de când sunt aici…

— Ba da! Ei te caută! Nu mă înşel, chiar tu eşti! Dacă asociez fotografia cu tine, părinții tăi te caută!”

Nu o credeam. Părinții mei nu puteau să mă caute, din moment ce erau la curent! Din moment ce nu au plătit răscumpărarea!

Ea m-a întrebat apoi cum ajunsesem acolo.

„- Mă duceam la şcoală şi am fost înhățată de pe bicicletă. Dar tu?

— Eu eram la Bertrix, mă dusesem la piscină cu sora mea, cu prietenul ei şi cu prietenele mele. Cum eram la ciclu, nu puteam să înot, sora şi prietenul meu au plecat într-altă parte. Eu am mai rămas puțin, dar m-am plictisit să mă uit cum se distrau ceilalți în apă, şi atunci i-am lăsat baltă. Piscina nu este departe de casa mea, mă întorceam pe jos. Şi

acolo, s-a oprit o camionetă, un tip m-a întrebat ce anume are loc la Bertrix. I-am răspuns că este ziua scuterelor. Tipul s-a prefăcut că nu înțelege. Şi cât ai zice peşte am fost îmbarcată.

— Pe uşa laterală? De către el?"

Era el sau celălalt, sfrijitul cu şapcă. Într-adevăr, sfrijitul i-a cerut informația şi s-a prefăcut că nu înțelege. Iar în timp ce ea îşi relua drumul, celălalt a venit prin spatele ei şi a înşfăcat-o. Apoi au procedat în acelaşi mod ca şi cu mine. Numai că au înfăşurat-o într-o cuvertură ca să o transfere în casă; probabil că era prea mare ca să se ghemuiască în ladă. S-a aflat mai târziu că l-au văzut nişte vecini ducând acel pachet şi că el a pretins liniştit că era vorba despre fiul lui, bolnav…

Povestirea în stare de somnolență a Laetitiei semăna mai departe cu a mea.

— Mi-a dat medicamente, pe care eu le-am scuipat, mi le-a dat cu Cola. Le-am scuipat din nou. Atunci el mi-a spus: «Eşti o răutate mică.»

Pe moment, el nu a văzut că Laetitia le-a scuipat direct în sticla de Cola. I-a dat iarăşi medicamente, vârându-i-le pe gât, iar imbecilul a băut restul sticlei. Când şi-a dat seama că lichidul făcea spumă, era prea târziu, băuse şi el.

— A treia oară, mi le-a băgat direct în gură. Încă mai simt efectul, chiar şi acum…

Ea vorbea într-un ritm destul de lent. Din când în când, o întrebam, „Nu vrei o tartină?" Ea răspundea: „Nu", cu un aer adormit. Eu eram lucidă, enervată, iar ea plutea în ceață.

— Dar tu ce faci cât este ziua de mare?

„El" îmi dăduse într-un fel sarcina să îi explic cum funcționa ascunzătoarea. Trebuia să te piteşti, dacă se auzea zgomot, să nu răspunzi decât dacă el spunea: „Eu sunt". Cele două lămpi, cea slabă şi cealaltă, mai puternică şi care trebuia deşurubată ca să se stingă, etajera, găleata de

toaletă, cutiile de conserve din care trebuia băută şi zeama, canistra de apă. Pâinea, care se mucegăia atât de repede, micul filtru de cafea.

Cafeaua instant, pe care o primeam când şi când, dar nu cu zahăr! El se opunea, dar nu şi pentru sine însuşi, bineînțeles! îmi dădea uneori câte trei bucăți de zahăr, iar eu trebuia să mă descurc cu ele.

Laetitia mă asculta amorțită. Şi tare mi-ar mai fi plăcut ca ea să se trezească, de când tot aşteptam să vorbesc cu o prietenă! Se vedea clar că rămâne cu greu trează.

— Dar tu ai televizor?

— Nu, nu, televizorul merge numai împreună cu consola. Dacă aş fi avut televizor, aş fi avut şi ştiri. Oricum, ştiu că suntem în Belgia.

Această primă zi împreună a fost o dezamăgire pentru mine. Ea era pe jumătate adormită, probabil că el o „drogase" zdravăn. Nici a doua zi nu era mai bine, mi se părea că vorbesc singură!

I-am arătat ghiozdanul meu, pe care avusesem norocul să-l păstrez, şi cărțile de şcoală. I-am spus că le scriam părinților mei.

„- Crezi că, mai încolo, am să pot şi eu să le scriu?

— A trebuit să trag din greu ca să pot scrie, ştii, mă plictiseam în aşa hal aici, încât aveam nevoie de cineva, de o prietenă..."

Pe moment, ea nu a reacționat. Era atât de amețită, încât nici măcar nu i-a trecut prin cap să-mi spună:

— Eşti de-a dreptul imbecilă, aşadar, din cauza ta sunt eu aici?

Mi-a povestit că el i-a spus:

„Un şef al naibii îți vrea răul, eu te-am salvat..."

„Şi mie mi-a spus acelaşi lucru!"

Şi nici măcar nu mi-am pus întrebări asupra acestei similitudini. Ea ar fi putut să mă facă să pricep, în cele din

urmă.

Că acest derbedeu spunea gogoşi. Laetitia dormita mai tot timpul. Mă plictiseam. Îmi venea să ies de *acolo,* Eram prinse în capcană. Am aranjat lucrurile, aşa cum am putut la capătul saltelei, nu mai ştiam cum să mă instalez şi mă întrebam cum o să ne organizăm ca să respirăm amândouă în acea gaură de şobolani. Acolo mă sufocam şi de una singură. Acest prizonierat era un chin. Fiind copil încă, aveam nevoie de libertate: trebuia să mă joc pe afară cu mingea, să alerg. Aici, chiar că înnebuneam cu totul. Probabil că eram deja nebună. Murdăria, şortul meu dezgustător, cămăşuța înnegrită toată de slin! Şi această lumină electrică, pe care nu o închideam niciodată noaptea, într-atât mi-era de frică de întuneric.

La un moment dat m-am gândit că am putea să fugim împreună. Atunci când am încercat să mişc acea uşă, nu am avut suficientă putere, dar am reuşit tocuşi să o urnesc destul cât să-mi scot capul, aproape cu totul. Şi atunci, fiind două, nu cumva am reuşi? apoi am abandonat ideea, nici măcar nu i-am spus nimic Laetitiei. Fusesem certată bine şi dacă începeam iar. Împreună, poate că el ne-ar fi şi pocnit Laetitia era mai mare, dar eu o simțeam, psihic – fiind drogată – mai puțin în stare decât mine să reziste la eventualele lovituri. Şi chiar admițând că uşa s-ar fi deschis mai mult şi că ne-am fi putut strecura din pivniță, mai rămâneau scara, uşa încuiată cu cheia, cele două încăperi de la parter, de traversat până la uşa de afară, la rându-i zăvorâtă. Toate acestea, fără să ştim dacă el era sau nu prin preajmă şi dacă nu avea să ne sară în spate cu faimoasa „bandă a şefului".

Tot încercam să mă organizez în ascunzătoare, dar nu era uşor. Laetitia stătea lungită pe saltea, amețită, nu mai ştiam cum să procedez. Deja nu era loc nici pentru una, or în două, era mai rău decât într-o cutie de sardele. Ea îmi vorbea din

când în când, iar eu tot aşteptam să o facă, tot gândindu-mă – dar nu prea mult – la prostia pe care o făcusem, cerându-i lui o prietenă. Nu ştiam că avea să-i facă şi ei acelaşi lucru ca şi mie.

Când a coborât în pivniță, el mi-a poruncit:

„Tu stai aici!”

Ştiam prea bine ce avea să-i facă ei, dar într-un ungher din nintea mea îmi spuneam că în acest timp am să fiu liniştită. Mai târziu, mi s-a părut că am fost cam sadică, din moment ce am simțit această uşurare, dar atât mă scrântisem în ultimele două săptămâni şi atâta suferisem… El îşi bătea joc cu totul de această suferință, fie că sângeram, fie că nu; iar dacă urlam sau nu, acest monstru se defula după bunul lui plac.

Mă aşteptam să înceapă din nou cu mine într-una dintre zile şi atunci, oleacă de răgaz era binevenită. Atunci când el a poruncit „Tu stai aici!” numai că n-am făcut „uf!” de uşurare, rrist, dar asta este.

Apoi m-am gândit iar la ceea ce mi-a spus Laetitia:

„Mi-am ținut gura…”

Dacă ea îi dădea de înțeles că o să i se supună, el o să-şi închipuie că ea este de acord! Acest cretin nu vedea mai departe de lungul nasului, era în stare să creadă aşa ceva! Ca şi cum ai fi putut fi de acord! îl uram pe omul ăla de nimic. Speram ca Laetitia să-i arate şi ea câtă scârbă îi producea.

Întorcându-se, ea nu a spus nimic. Am văzut pe fața ei că nu era momentul să vorbim despre „asta”. Nu îndrăzneam. Mă gândeam: „Înduri cum poți, urli, te zbați, oricum, nu se schimbă nimic!” Şi apoi, era în stare să dea în ea, şi eu, în cele din urmă, m-am temut de asta, atunci când făcea mutra lui de om al dracului şi când bătea cu pumnul în masă sau mă amenința mârâind:

„Tacă-ți gura!”

Laetitia a început cu adevărat să se trezească prin a patra

sau a cincea zi, mi se pare că pe 14 august.

Îi era foame. În afară de câteva tartine şi de nişte Nic-Nac, ea nu pusese nimic în gură de când era aici, de frică să nu mai fie drogată din nou. De-abia începea să-şi vină în fire.

„- Pot să mănânc conserve?

— Ei, na, poftă bună. În orice caz, în ceea ce mă priveşte, răspunsul este niet.

— Am să gust chiftelele cu sos de roşii".

Ea nu a mâncat decât jumătate dintr-o chiftea, atât de groaznice erau la gust neîncălzite.

— Nu se pot încălzi în vreun fel în cafetieră?

— Deloc, nu avem nicio chestie de gătit pe aici, trebuie să le înfuleci reci. Cu sosul şi cu toate treburile alea scârboase din el. Pâinea se înverzeşte, după două zile pline devine de nemâncat. Poți să te arunci la Nic Nac, apă sau lapte... numai dacă nu se acreşte. Şi dacă se acreşte, poate să țină mult.

Nu auzeam niciun zgomot de paşi deasupra noastră, nimic altceva decât tăcere. Laetitia îmi spusese că fusese răpită pe 9 august. În ajun, el se dezlănțuise din nou asupra mea. Monstrul nu stătea deloc prea mult timp fără să facă ravagii. O silise pe Laetitia să înghită pilule anticoncepționale al căror termen era expirat; se pare că avea un stoc întreg.

O coborâse în ascunzătoare, împreună cu mine, pe 12 august, şi profitase de prilej ca să-mi ia radioul-deşteptător. Nici măcar nu mai puteam să ascult puțină muzică! Uneori, chiar cântam, atunci când eram singură. Şi apoi, când nu mai rezistam, mă podidea şi plânsul... Atunci opream muzica, o puneam din nou şi totul se lua de la capăt. Mă temeam mai ales să nu mi se termine bateria de la ceas şi să rămân fără repere în timp.

Pe 12 august, el a venit din nou după Laetitia şi, de când se ntorsese ea în ascunzătoare, nimic.

Cu atât mai bine pentru noi, numai că dacă ar fi plecat în

nisiune, fără ca măcar să-i fi cerut provizii suplimentare, ar fi trebuit să rezistăm cu ceea ce mai rămăsese din conserve şi din pâine. Pentru cât timp? Eram două cu o singură canistră de apă, cu o singură găleată pentru toaletă. Nimic pentru spălat. Iar lui prea puțin îi păsa de asta. Tipul era monstruos de respingător.

Începuse să mi se pară nefiresc că el nu a mai coborât după noi. Ipochimenul avea „nevoi", nu trecea de fel vreo zi în care să nu mă plictisească. Am crezut că o să facă acelaşi lucru şi cu „cea nouă". I-am şi spus Laetitiei. Era ciudat.

Ciudat chiar că era, pentru el, în acel moment! Fusese înhățat, la rându-i, pe 13 august, iar noi, fireşte că nu ştiam nimic. Culmea este că un jandarm făcuse o percheziție în ziua aceea şi nu observase nimic în casă. În ceea ce ne priveşte, nu am auzit nimic. Laetitia dormea, cred că dormeam şi eu, şi oricum, dacă am fi prins cel mai mic zgomot, nu ne-am fi mişcat niciuna, nici cealaltă, înainte de a fi auzit vocea cretinului, anunțându-se ca întotdeauna, cu accentul lui răspicat, de să-l tai cu cuțitul: „Eu sunt..."

Bietul jandarm a fost înjurat, mai apoi, în toate felurile. Asta îi făcuse atât de rău, încât a plâns la proces. El îşi făcuse treaba de a percheziționa, inspectând casa şi pivnița, dar desfid pe oricine să descopere şmecheria acelei etajere, pe şuruburi, îngreunată de două sute de kilograme, fără instrumentele adecvate. Dacă tipul ar fi vorbit imediat, poate că Laetitia ar fi suferit mai puțin, deşi i-a făcut rău, încă din prima zi. Cât despre mine, în halul în care eram, patruzeci şi opt de ore în sus sau în jos... Nu-i reproşez nimic bietului om. Nu trebuie să ne înşelăm asupra vinovatului.

În după-amiaza zilei de 15 august, din câte mi-am putut da seama după ceasul meu, am pus cu anticipație o cruce în fața datei, aşa cum făceam adeseori, atunci când el nu venea să ne „plictisească", spunându-mi că este o zi de suspendare a ostilităților, câştigată în acest război cotidian şi imund. Eu

tot nu mai speram să văd sosind pacea.

O zi în plus. Eram acolo de optzeci de zile şi de tot atâtea nopți, minus una…

Poate că ne mâncam eternele noastre Nic-Nac sau că îi arătam desenele şi lecțiile mele, nici nu mai ştiu.

Ca să dormim, trebuia să ne strângem una în cealaltă, pe acea saltea putredă de nouăzeci şi nouă de centimetri, când am auzit zgomote.

— Ai auzit zgomotul?

— Da, ce este?

— Probabil că el este aici, cu şeful şi cu prietenii lui.

Ea era la curent cu faptul că, la fel ca şi mine, pentru „şef", era, chipurile, moartă şi că acest ticălos ne proteja. Şi pentru ea, el era salvatorul!

Habar n-am cât timp ar fi crezut ea asta, dar atunci, aşa stăteau lucrurile.

— Pregăteşte-te să te piteşti sub cuvertură. Dacă spune că el este, putem să ieşim.

Apoi, am auzit paşi în josul scării, de-a lungul ascunzătorii.

De data asta, „pericolul" se apropia.

Este prea mult zgomot, nu am auzit niciodată atâta zgomot, nu este normal, hai să ne ascundem…

Percepeam voci de bărbați, care strigau în toate părțile, fără să putem distinge ce spuneau.

Eram înspăimântate, tremuram sub acea cuvertură. Laetitia încă mai era sub efectul medicamentelor, deci era încă şi mai stresată. Probabil că ea nu a priceput mare lucru, în afară de faptul că ne aflam într-o primejdie de moarte. Vorbeam în şoaptă sub cuvertură.

Eu eram lucidă întru totul. Nu voiam să o înspăimânt şi mai tare, încercam să o îmbărbătez, aşa cum puteam, fiindu-mi şi mie frică. Şi nu era uşor, dar eu eram „cea veche", mie îmi revenea sarcina să pândesc primejdia şi să gândesc.

— Cine crezi că este?

— Ascultă, sunt aici de două luni şi jumătate, nu mai am mare lucru de pierdut, nu mă mai aştept la nimic. Fie că au venit să ne caute pe amândouă, şi atunci nu ştiu ce or să facă, fie că este vorba de una dintre noi două, şi atunci, eu sunt aceea. Vin ca să mă omoare. Să aşteptăm!

Cred că nu era nici măcar un milimetru între cele două trupuri ale noastre, care tremurau în acelaşi timp, atât de tare ne ghemuisem una în cealaltă, față în față, ca să putem vorbi în şoaptă.

Mai întâi am auzit zgomotul cărămizilor, care erau risipite prin beci, apoi că erau mişcate sticlele şi bidoanele de pe etajerele de afară. De data asta, chiar mi-era frică, frica adevărată, cea pe care nu o poți stăpâni. Frica de moartea care se apropie. I-am spus la ureche Laetitiei:

— Sunt mulți. Mă trec fiorii. Nu am mai auzit niciodată aşa ceva. Ei mişcă sticlele, în curând vor deschide uşa.

Totuşi, am auzit vocea lui, ca de obicei:

— Eu sunt! Am să intru.

Uşa a alunecat greoi, s-a întredeschis atât cât să ne permită să ieşim şi atunci am intrat în panică. Era chiar el pe mica treaptă, chiar în locul unde ne aştepta să ieşim, dar era o mulțime de lume, în spatele şi în jurul lui. Înțepenisem, înnebunită de spaimă.

— Nu vreau să ies, nu vreau să ies, cine sunt toți oamenii ăştia… Ați venit să ne omorâți, nu vreau să ies…

Şi către Laetitia:

— Uite, a spus că el este, dar nu ştim cine sunt toți oamenii ăştia.

Dar foarte repede, Laetitia mi-a arătat pe cineva:

— Da, el! Pe el îl cunosc, îl cunosc! Lucrează la Bertrix! îl ştiu pe el, este un curcan! Nu-ți fie frică! Ieşi!

În acea clipă, eram amândouă încredințate că „salvatorul” nostru s-a dus la jandarmerie sau că s-a predat ca un viteaz,

pe scurt, că a găsit el un mijloc să ne elibereze… Am mai ezitat un pic, ameţită. Era adevărat? Puteam ieşi de acolo?

Chiar l-am întrebat dacă puteam să iau creioanele colorate pe care avusese „bunăvoinţa” să mi le dea, Laetitia a cerut să ia altceva, nu mai ştiu ce anume. El a răspuns:

— Da, poţi să le iei. Da, poţi.

Atunci, i-am spus, ca o idioată: „Mulţumesc, domnule”, strecurându-mă prin gâtuitura trecerii, şi, ca o imbecilă, i-am trimis un pupic! Laetitia a făcut la fel.

Iar de atunci turbez de furie că am crezut până la sfârşit că acest nimic, acest individ fără nume, acest gunoi ar fi avut curajul să se predea. Îmi închipui că el nici măcar nu ştie ce ar vrea să însemne curajul. Pe moment, am gândit – dar totul se derulează foarte repede în asemenea momente – ceva de genul: „S-a săturat de această situaţie, nu mai găsea nicio cale de ieşire, a apelat la curcani… Mulţumesc…” Dacă măcar aş fi putut să-l scuip în faţă în ziua aceea! Când mă gândesc că am ratat ocazia!

Ne-am aruncat în braţele anchetatorilor, la întâmplare. S-a nimerit să mă agăţ de jandarmul Michel Demoulin. După proces, peste ani, el mi-a spus:

— Nu mai voiai să-mi dai drumul, mă strângeai atât de tare! Nu prea îmi mai aduc aminte.

Noi două sub cuvertură, tremurând de spaimă, uşa care se deschide, toţi aceşti oameni necunoscuţi… mi se păreau o haită! Iar mai apoi, accelerat, mă strecor pe uşă, mă arunc în braţele primului poliţist şi nu-i mai dau drumul.

Laetitia a căzut în braţele lui Andre Colin, cel pe care, din fericire, îl recunoscuse, pentru că era de pe la ei. El i-a dat batista lui şi ea a început să plângă în batistă. Cât despre mine, m-a apucat un soi de excitare nebună, începând din acel moment. Tot ceea ce ştiam cu siguranţă era că aveam să ies de acolo! Prea puţin îmi păsa de orice altceva, bănuiesc că emoţia eliberării a fost tot atât de violentă ca şi spaima din

clipele anterioare. Era atât de bruscă trecerea de la o gaură mizerabilă de şobolan, unde lâncezisem optzeci de zile, la lumina soarelui!

Am crezut că am să leşin, când am ieşit afară. Nu mai respirasem aer curat de atâta timp! Şi vorbeam, vorbeam... ca o nebună.

— Sunt atât de mulțumită! E adevărat? E adevărat că am să mă întorc acasă? E sigur? O să-mi revăd părinții? O să o revăd pe mama?

Atunci nu-mi mai era frică. Tremuram de uşurare, de bucurie, plângeam, eram euforică. O luasem chiar puțin razna, fără să-mi dau seama cu adevărat de ceea ce mi se întâmplă, în sfârşit. Nu era cumva o glumă? Visam? Era aievea?

Şi am plecat cu maşina, având creioanele mele colorate, cu toată viteza spre jandarmeria de la Charleroi. Cred că acele creioane le-am lăsat pe banchetă sau la jandarmerie. Nu mai ştiu ce am făcut cu ele, dar le văd clar în mâna mea.

Sunt îmbrăcată cu micul şort şi cu cămăşuța slinoasă, am părul vâlvoi. Sunt foarte bucuroasă!

În maşină, unul dintre anchetatori, privindu-mă, a spus: „Asta este o poveste ca la balamuc!”

Avea un aer atât de uluit că mă vede acolo! Pe Laetitia o căuta jandarmeria în momentul acela. Ei nici măcar nu mai sperau să mă găsească în viață după atâta timp. Şi deci, datorită răpirii Laetitiei şi a anchetei rapide care a urmat, am ieşit şi eu vie de acolo.

Într-o bună zi, el s-ar fi săturat de mine.

Degeaba ar mai minți el, tot restul vieții, individul ăsta fără nume, care nu făcea nici cât o ceapă degerată, luase obiceiul să răpească fetițe sau adolescente, două câte două. Eu nu sunt polițai, dar acest *modus operandi* al lui, cum s-ar spune în latineşte, modul lui de a proceda, era acelaşi şi la sfârşitul carierei. A dovedit-o singur, şi de cel puțin două ori.

Mai înaintea noastră au fost An şi Eefje, Julie şi Mehssa.

Scriind toate acestea, nu încerc să mă dezvinovățiesc că am cerut o prietenă. Într-adevăr, am cerut acea prietenă, în naivitatea celor doisprezece ani ai mei şi în nebunia care începuse să pună stăpânire pe mine, în izolarea înfiorătoare în care mă ținea.

Sunt încredințată că monstrul îşi pregătea astfel „rezerva". Eu nu mai eram „utilizabilă". Laetitia prelua ştafeta.

Numai că iată... poate că eu am precipitat puțin lucrurile. Sau lui îi şi venise ideea, nu mai contează. Ceea ce contează este că, în ziua răpirii Laetitiei, camioneta lui putregăită a fost, în sfârşit, reperată. Mai întâi, de către un prim martor: unei călugărițe aflate la fereastră i s-a părut că ea face prea mult zgomot, cu țeava ei de eşapament plesnită.

Pentru un tinichigiu, căci asta îi este meseria, faptul nu este o dovadă de istețime.

Apoi a fost detectată de cineva care a descris aceeaşi camionetă ruginită, albă şi zornăitoare, un Renault Trafic ticsită cu autocolante la geamuri. Băiatul îşi amintea trei litere sau cifre de pe plăcuța de înmatriculare. Pornind de la aceste informații, jandarmeria l-a descoperit pe fericitul proprietar al acestui morman de fiare, un maniac sexual, recidivist, fost puşcăriaş... Marc Dutroux.

El a fost „înhățat" pe neaşteptate, după cum mi s-a spus, în grădina casei sale, împreună cu soția lui, şi i s-au pus imediat cătuşele – sper că într-un timp mai scurt decât i-a trebuit lui ca să mă smulgă de pe bicicletă, cu două luni şi jumătate în urmă.

La sediul jandarmeriei din Charleroi, nu ştiam încă acest final al poveştii. Eram încă zăpăcită, dar îmi venisem în fire.

Ne-au întrebat dacă vrem să ne vadă un medic. Am refuzat, eu nu eram bolnavă!

„A, nu, eu vreau ceva de mâncare şi de băut şi vreau să mă spăl şi să-mi scot hainele astea, cu totul şi cu totul

dezgustătoare. Şi vreau să-mi văd părinții!

— Tatăl tău tocmai a fost anunțat, a pornit la drum, i-am cerut să-ți aducă haine".

Reacția mea i-a surprins pe anchetatori. Mi s-a spus că am ieşit „de acolo" cu o vigoare surprinzătoare pentru vârsta mea. Se prea poate. Nu mi-am dat seama de asta, eu am fost întotdeauna nerăbdătoare!

Tot ceea ce voiam era să mă întorc acasă, pur şi simplu, şi cât mai repede cu putință.

Dar aveam de aşteptat, părinții mei locuiau departe. Aş fi vrut ca lucrurile să meargă încă şi mai repede. Eram atât de bucuroasă!

marea reîntoarcere

Stăteam la masă, în fața unei căni cu ciocolată şi a unei *gau-fre.* Nu era mare lucru la automatul jandarmeriei, au ales ceea ce era mai sățios.

„Ți-l prezint pe judecătorul de instrucție, însărcinat cu această problemă".

Îl priveam cu uimire pe acest om. Ce anume este un judecător de instrucție? Responsabil cu această problemă? Ce problemă? Eram buimacă rău.

— Sunteți judecător de instrucție?

— Da.

M-am întors spre un anchetator.

— Hei, el are o cămaşă havaiană.

Nu mă aşteptam să văd un judecător de instrucție şi cu atât mai puțin unul în cămaşă pestriță! Judecătorul Connerotte era îmbrăcat ca şi cum s-ar fi întors din vacanță. Nimeni nu spera să mă mai găsească în viață după două luni şi jumătate de la dispariție. Anchetatorii mă priveau de parcă aş fi ieşit dintr-o cutie cu surprize! Nu puteam înțelege de ce se mirau ei atât. Prin toată Belgia erau afişe de căutare cu mine şi cu bicicleta mea, iar eu nu aveam habar de nimic. Nici măcar nu am crezut-o pe Laetitia, atunci când mi-a

spus: „Eşti căutată”. Iar eu tot nu pricepeam acest lucru. Totul îmi era neclar. Eram afară, dar habar n-aveam nici de ce şi nici cum. Scenariul, pe care ticălosul mi-l vârâse în cap, încă mai funcționa. Eu nu puteam să mă bag în mintea Laetitiei, ca să ştiu ce anume înțelesese şi ea la rândul ei, dar cum amândouă îi spusesem „mulțumesc” celuilalt maniac, şi chiar cu câte un pupic pe obraz, se impunea ca anchetatorii să ne pună de îndată la curent cu faptele.

Nu-mi mai amintesc exact ce termeni au folosit ei, dar suna cam aşa: „V-a spus gogoşi. V-ați lăsat înşelate. El nu este salvatorul vostru. Îl bănuiam de mult timp, este un recidivist, are un trecut foarte încărcat. Se află în celula de alături”.

Această frază, „v-ați lăsat înşelate”, mi s-a înfipt în creieri ca o săgeată otrăvită. Castelul din cărți de joc se prăbuşea. „Înghițisem” totul, încredințată că acest sadic nu mințea. El mă băgase în sperieți cu privire la mine, la părinții mei, şi îmi făcuse „aia” numai ca să-mi facă rău?

Din nou, reacția mea i-a uluit.

— A, da? Se află în celula de alături? Vreau să-l văd! Ca să-i spun eu ce gândesc despre el!

— Nu, nu, stai cuminte!

— L-am crezut ca o idioată. Chiar i-am mulțumit acestui mizerabil!

Mai rău nici că se putea. Dacă m-aş fi putut întoarce la evenimentul petrecut, aş fi radiat acel „mulțumesc” imbecil.

Eram furioasă, gata să mă arunc asupra lui, dacă m-ar fi lăsat polițiştii să o fac. Şi sigur că l-aş fi gratulat cu un „imbecilule!”

M-aş fi simțit uşurată dacă în acele momente aş fi putut să-i spun: „Ți-ai bătut joc de mutra mea! Dar o să-l vezi tu pe dracu’! Acum tu eşti cel care o să putrezească în puşcărie, na, îți convine?” Eram în formă, desigur, şi chiar cam prea mult, dar eram şi copleşită de evenimente. Nu aveam decât

doisprezece ani şi un „caracter infect”. Şi reacționam ca şi cum vreo prietenă de la şcoală mi-ar fi jucat un renghi. Voiam să-l insult pe acest sadic, să i-o spun în față, să închei eu însămi socotelile în povestea asta!

Eram în acelaşi timp şi furioasă şi euforică. Nu ştiam dacă trebuia să râd sau să plâng. Toate se buluceau în capul meu. Mă gândeam simultan la ceea ce aveam să fac în zilele următoare, la părinții mei, la casă, la şcoala care reîncepea peste două săptămâni. Mă întorceam la mine acasă, era grozav. Dar părinții, familia? Urma să sosească şi ei!

„Ce vor zice? Ce am să le povestesc?”

Le explicasem deja totul în scrisorile mele. Dar le primiseră ei cumva?

Peste ani, îmi este greu să despic firul în patru în privința sentimentelor care mă stăpâneau atunci. Vinovăție, ruşine pentru ceea ce a trebuit să îndur, furie, bucuria de a fi afară... trebuie să fi fost un amestec groaznic, care mă împiedica să trag vreo concluzie. Reacționam cum puteam față de toate aceste contradicții, instinctiv.

Anchetatorii mi-au spus:

— Nu te îngrijora, nu-ți face probleme. Ai să vezi tu ce faci. Atunci când or să vină ei.

Şi chiar în acel moment m-au anunțat că tata sosea singur.

— Unde este mama?

— Tatăl tău nu a vrut să vină şi ea. El nu ştia în ce stare oi fi şi, prin urmare, a lăsat-o acasă”.

Nu eram deloc mulțumită de asta. Ei mă anunță că o să-mi regăsesc părinții, iar eu mă întâlnesc doar cu unul dintre cei doi, din cauză că ei sunt îngrijorați de starea mea? Dar prea puțin contează starea mea, ea ar fi trebuit să fie încântată să mă vadă! De ce a lăsat-o proțăpită acasă?

În plus, ei mă credeau cu toții nebună sau bolnavă, îmi propuneau un doctor! O lăsau pe mama acasă!

Când a sosit tata, îmi venea să urlu la el, pentru că era acolo de unul singur, dar în realitate i-am spus că sunt mulțumită, că tocmai mâncasem, că totul este marfă şi că era timpul să plecăm, pentru că mă săturasem. Iar el mă înnebunea cu întrebările. Nici măcar nu ne mai auzeam, pentru că toată lumea vorbea în acelaşi timp, el, eu, anchetatorii…

Eram emoționată. Am plâns, căzându-i în brațe. Voiam să plec. Mă plictisea tot circul de acolo. Eram afară, prea puțin îmi păsa de orice altceva. El mi-a dat hainele mele. M-am dus împreună cu o asistentă socială la toaletă, ca să mă spăl pe ochi şi să mă îmbrac. La rândul ei, şi Laetitia a făcut la fel. Ea şi-a regăsit părinții. Pentru fiecare dintre noi, viața „normală" îşi relua cursul.

După care, l-am tras pe tatăl meu de mânecă.

— Bine, haide, să ne întoarcem, eu nu mai stau aici.

Dar un anchetator primise un telefon că mama venea cu maşina, împreună cu o colegă de serviciu, atât de mult voia să mă vadă, încât nu a mai ascultat de nimeni. Eram foarte încântată atunci când a venit şi ea, dar plictiseala s-a instalat foarte repede. De fapt, stând în biroul jandarmeriei din Charleroi, deja mă sufocam. Aş fi vrut să plec în goana mare. Şi mama mi-a picat pe cap:

— Ți-e bine? Cum te simți? Ne-a fost greu! Atâta te-am căutat!

— Eu nu mă gândeam că mă căutați. Acolo am fost. Singură singurică, fără niciun semn de viață de la voi.

Nici măcar nu mai ştiu ce anume mă întreba ea.

Mereu acelaşi lucru: „Te simți bine?

— Da, mi-e bine".

Eram întreagă, ăsta era esențialul. Poate nu eram în cea mai bună formă, dar nu era nimic grav… ce altceva să răspunzi, în afară de „merge"?

Mă gândeam: „Ne întoarcem, să nu mai vorbim despre

asta, să mă lase dracului în pace, măcar în seara asta, vreau să dorm în adevăratul meu pat!”

Privind în urmă, mă gândesc că toată lumea se aştepta să regăsească o zdreanță, o biată fetiță înspăimântată şi înlăcrimată. Dar eu plânsesem destul în acea gaură de şobolani şi suferisem destul din cauza claustrării. Adulții vedeau altfel lucrurile. Eram una dintre victimele unui sadic de anvergură. Ei nu vedeau nimic altceva decât asta: actele de violență. Iar eu nu mai voiam să mă gândesc la asemenea lucruri. Scăpasem de la moarte, eram în viață… Niciodată n-o să-mi mai fie nici frică şi nici rău, iată ceea ce îmi spuneam eu. Şi repede, repede să-mi regăsesc propriile urme, patul meu, jucăriile de pluş, obiceiurile.

Am pornit din nou, în trei, însoțiți de unul dintre anchetatorii din Toumai, într-o maşină a jandarmeriei, fără însemne. Când am ajuns la intersecția Toumai Kaim, acel faimos pod pe sub care trecusem în dimineața zilei de 28 mai, mergând spre şcoală, am văzut o pancartă: „Bun venit!” Localnicii avuseseră timp să o meşterească. Vestea eliberării mele făcuse înconjurul cartierului ca o dâră de praf de puşcă, iar eu chiar că nu mă aşteptam la aşa ceva. O mulțime de oameni pe jos se îndrepta spre reşedința unde locuiam. Intrarea era blocată. Maşini peste tot. Era marea sărbătoare, ei ardeau toate afişele de căutare. Eram deja înspăimântată şi enervată, această hărmălaie mă cam speria. Maşina jandarmeriei nu mai putea înainta prin mulțimea de localnici, de jurnalişti cu camioanele şi antenele lor parabolice.

Eu nu mai vedeam nici măcar fațada de cărămidă roşie a casei mele. Simțeam din nou că mă sufoc. Nu-mi place mulțimea. Dintotdeauna, în mijlocul ei mă simt prizonieră. Pentru mine era amețitor acest şuvoi de entuziasm. Am întrebat doar atât:

— Ce e asta? Cine sunt toți oamenii ăştia?

— De optzeci de zile te căutăm, este normal să facem o petrecere!

Habar n-aveam că toți aceşti oameni ştiau că dispărusem; că mă căutaseră fără odihnă, că organizaseră expediții, că dragaseră râul, că jandarmii survolaseră regiunea cu elicopterul. O celulă specială fusese însărcinată cu căutarea copiilor dispăruți din Belgia: Julie şi Melissa, în vârstă de opt ani. An şi Eefje, de şaptesprezece şi nouăsprezece ani, şi alții. Eu nu ştiam nimic despre marele răsunet al arestării monstrului din Belgia. Părinții îşi căutau copiii, eu însămi, înainte de dispariția mea, văzusem un afiş cu Julie şi Melissa la o prietenă. Culmea! Şi ei mă căutaseră cu toții, iar eu eram în viață!

Domnea o adevărată psihoză şi lucrurile aveau să se înrăutățească încă şi mai mult, după arestarea „omului cel mai urât de belgieni". Ea avea să se reverse, să dea peste cap o țară întreagă, să provoace conflicte politice, demisii, înlăturarea anumitor anchetatori, a judecătorului pe care tocmai îl întâlnisem, cel cu cămaşa lui hawaiană, a lui Michel Demoulin însuşi, salvatorul meu! Peste câțiva ani, aveam să mă trezesc în mijlocul unei polemici uriaşe: martor supraviețuitor al relelor unui psihopat laş şi mincinos, care aveau să bântuie mințile a mii de oameni şi să umple kilometri de hârtie de ziar…

Eu nu ştiam decât povestea mea şi câte ceva din cea a Laetitiei. Ca şi acum.

Mă simțeam vinovată pentru că cerusem o „prietenă". Mult timp, mi-am spus că ar trebui să fiu pusă în aceeaşi oală cu acest ticălos, chiar dacă ştiam că, logic, nu e vina mea. El este cel care a traumatizat-o, nu eu. Dar eu am fost proastă, că nu mi-am închipuit că-i va face şi ei acelaşi lucru. Mă săturasem în aşa hal să stau închisă cu el, mă săturasem de camera supliciului, de a fi prizonieră în fundul unei găuri, că nu am socotit nicio clipă că el ar fi putut face aşa ceva.

Le-am spus anchetatorilor că eu eram cea care i-a cerut-o. Dar ei au văzut pe fața mea că eram atât de bine manipulată, încât, pe moment, nu reuşisem nici măcar să mă simt vinovată. Totuşi această vinovăție mi se răsucea prin minte. Am încercat să scap de ea, spunându-mi: de acord, eu am cerut-o, dar el este cel care i-a făcut rău, iar dacă nu i-aş fi cerut-o, eu aş fi fost moartă, iar el nu ar fi fost arestat! Dar nu am să mă eliberez niciodată pe deplin de asta. Laetitia o ştie. Dar cred că ea îmi şi poartă pică, chiar dacă nu mi-a spus-o niciodată, poate ca să nu-mi facă rău. Ea ştie că şi eu am de dus o grea povară… Sau poate că nu-mi poartă pică şi eu sper că aşa este. Noi am vorbit amândouă în momentul procesului. Îmi părea rău, dar dacă nu ar fi fost ea, el ar fi găsit o alta. Şi, în cele din urmă, Laetitia ne-a salvat pe amândouă.

Întorcându-mă acasă, eu încă nu-mi clarificasem acest lucru, dar sentimentul de vinovăție era deja acolo şi a trebuit să trăiesc şi cu el, pe lângă toate celelalte.

Era ciudată, această atmosferă de sărbătoare în cartier. Eu ieşisem dintr-o gaură de şobolani, unde acest ticălos îmi spălase creierul cu povestea lui despre răscumpărare, despre moarte, despre părinții cărora prea puțin le păsa… Şi mă trezeam în mijlocul unei mulțimi care mă căutase în tot acest timp! Nu reuşeam să pun cap la cap cele două imagini. Îl crezusem pe ticălos şi mi-era ciudă pe mine însămi. Era singurul lucru pe care l-am înregistrat cu claritate în acel moment.

Un polițist m-a dus în brațe pe sub butaşii de trandafiri ai isei. Am spus bună ziua la o mulțime de oameni, fără ca măcar să ştiu cine erau. Şi când am adăugat: „Mi-a fost dor *de* voi”, ceea ce a fost adeseori reluat de mass-media, nu mă dresam cuiva în mod special. Era la modul general. De viața însăşi îmi fusese dor.

Ajungând în fața uşii, mi-am recunoscut prietenele din

cartier. Sora mea m-a prins în zbor, din brațele polițistului, auzeam voci, strigăte de bucurie, un şuvoi de cuvinte, dar în pragul uşii mă aştepta bunica. Mama-Bună a mea. Ea mi-a şoptit la ureche, ca o adiere de fericire, numai pentru mine:

„Mă bucur că te văd".

Eram mai emoționată în brațele ei decât atunci când a ajuns tata la jandarmeria din Charleroi. Mama-Bună era stabilitatea mea, siguranța că sunt iubită necondiționat.

Casa era plină cu întreaga familie. Atât de plină, încât nu m-am putut aşeza pe divan, nu mai era loc. M-am aşezat pe jos, lângă masa din salon. Ceream veşti despre toată lumea, încercam deja să zăpez, să tai, să fac decupaje, aşa cum se taie montajul unui film, cu tot ceea ce mă privea pe mine. Nici măcar familiei nu aveam ce „povesti". Dacă ei au citit mai apoi din presă, prea puțin îmi pasă.

Am urcat în camera pe care o ocupam pe atunci împreună cu una dintre surorile mele. M-am dus să-mi văd jucăriile de pluş. Cum încă mai erau la noi toți acei oameni, care sărbătoreau şi ardeau afişe, m-am uitat pe fereastra de la baie, ridicând uşurel perdeaua, fără să aprind lumina. Am făcut un semn mic mulțimii şi ei au aplaudat cu toții, ca nebunii. Atunci, am izbucnit în lacrimi, singură.

Era cu adevărat o nebunie să-i vezi pe toți acei oameni aplaudând, când ei mai că nu mă vedeau. Doar o umbră la fereastră. Mi se făcuse frică. Era prea mult.

Am stat mult timp în baie, înainte să mă culc. Miroseam frumos, atunci când am ieşit de acolo, asta era fericirea. Îmi aflasem, în sfârşit, liniştea şi voiam să mi-o păstrez. Am deschis dulapul, am privit îmbrăcămintea, mi-am verificat pernele, toate erau la locul lor; camera părinților, cea a celeilalte surori. În salon, am văzut obiecte noi, lămpi, perne. Ei le cumpăraseră în timpul absenței mele. Aveam un sentiment ciudat. Nu l-am analizat la doisprezece ani, asta m-a şocat cu adevărat.

„Ia te uită, ei au cumpărat toate astea, în timp ce eu mă aflam în acea gaură de şobolani…”

În primele zile, îmi era frică să ies, mi-era teamă să mă duc să-mi văd prietenii. Frică de priviri şi de întrebări. În sfârşit, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, a fost fără întrebări. Ei nu erau proşti, chiar dacă erau mici. La rigoare, prietenii au înțeles mai bine ceea ce simțeam decât unele persoane adulte din anturajul meu.

Am avut un şoc, citind presa cu portretele Laetitiei şi al meu şi cu titluri de o şchioapă: „În sfârşit, eliberate!” „în viață!”. Era şi un rezumat a ceea ce se întreprinsese ca să fiu găsită, în timp ce eu mă îndoiam de părinții mei, fără să le-o spun în scrisori, în vreme ce îl suportam pe acest ticălos, crezând tot ceea ce-mi povestea el. Mă simțeam atât de proastă, atât de umilită de a mă fi lăsat dusă de nas în scenariul lui de doi bani!

Pe 16 august a fost defilare la noi acasă. Mulți oameni veneau ca să-mi facă daruri, să-mi aducă flori, cartierul a organizat un foc de artificii în reşedință. Eram încântată, îmi făceau plăcere, dar eu încă mai eram captivă şi îngrădită de acel „Cum îți mai este?

— Da, mi-e bine!”

Pe 17 august, dimineața, anchetatorii au venit acasă la mine, ca să-mi înregistreze declarația. În aceeaşi seară, aflam de la jurnalul de televiziune despre descoperirea trupurilor Melissei şi Juliei, în grădina uneia dintre casele acestui ticălos, la Sarsla Buissiere. Cele două fetițe de opt ani, dispărute în luna iunie 1995.

Imaginile arătau din plin săpăturile cu excavatoarele şi gropile din peluză. Şi eu trecusem pe lângă asta. Aş fi putut fi eu în acea grădină. Iar ceva mai târziu, Laetitia.

Aveam neapărată nevoie să o rup cu toate astea. Cu acea frică a morții, care mă apăsase timp de peste două luni. Realitatea, imaginile crude mă readuceau în ascunzătoare,

noralul îmi cobora cu câteva trepte şi eu nu mai voiam să cad în nou în gaura aceea.

Dimineața mi-a fost greu să le răspund anchetatorilor. Nici nu avusesem răgazul să respir cu adevărat. Dar trebuia să o fac, înainte să uit prea multe lucruri. Din când în când, mă stingherea să răspund la întrebări. Ei înțelegeau prea bine, şi atunci mă mai păsuiau.

„Dacă te-ai săturat, spune-o, facem o mică pauză, şi apoi reluăm. Nu ne aflăm aici ca să te batem la cap. Spune-ți în gând că tu nu trebuie să fii stânjenită, nu este vina ta, şi cu cât ne spui mai multe, cu atât mai mult ne va ajuta".

Celălalt, ticălosul, se afla în plin interogatoriu, nu era să-l las să mai spună şi alte poveşti. Înțelesesem prea bine că trebuia să spun totul, înainte să uit detaliile importante pentru anchetatori. Aceşti oameni îl „înhățaseră" pe monstru, ne scoseseră din ghearele lui, aveam deplină încredere în ei. Lor puteam şi trebuia să le vorbesc. Nimănui altcuiva. Nu voiam să mă duc la vreun medic, dar a trebuit totuşi să accept. Pentru anchetă.

Dar seara, în fața acelor imagini, era prea mult pentru mine. Încă de a doua zi, am simțit nevoia să fug, să mă duc să-mi văd prietena de alături sau, pur şi simplu, să mă retrag în cabana mea, să profit de cele câteva zile de vacanță care îmi mai rămăseseră până la începerea şcolii. Uneori cam trebuia să bat cu pumnul în masă, ca să mă duc la prietena mea. Aveam de parcurs trei metri, ca să mă duc la ea.

— Nu ieşi, fii atentă!

— Bine, lasă, ce crezi că mi se mai poate întâmpla! Este ziuă, e lume în reşedință, e frumos afară, cineva îşi tunde iarba... Vreau să ies.

Nu mă mai temeam de lume, voiam să-mi regăsesc viața dinainte. Locuitorii cartierului îmi oferiseră o bicicletă, voiam să o iau ca să merg la şcoală, dar sigur că ei au spus că nu.

— Nu, nu ai să te duci singură la şcoală! Nu acum, nu

imediat!

— Nu o să mă împiedice să merg la şcoală cu bicicleta faptul că aşa s-a întâmplat! Dacă se întâmplă din nou, chiar că înseamnă că nu am noroc!

La început, am fost ceva mai suspicioasă. Atunci când cineva mergea în spatele meu, mi se părea că mă urmăreşte, că merge în acelaşi loc cu mine. Voiam să-i văd mutra. Putea fi vorba, pur şi simplu, de cineva din cartier care se ducea la brutărie, dar îmi spuneam că e mai bine să-i reţin chipul, în caz că… Aveam spirit de observaţie, de exemplu, am putut să descriu la perfecţie detaliile răpirii, pe sfrijitul cu şapcă, tricoul lui. Descrierea casei, încăperile, tot ceea ce remarcasem sau auzisem mi se întipărise în minte. Am o memorie bună, cea a detaliilor.

Înainte de toate acestea, deja reţineam cu uşurinţă cifrele de pe plăcuţele de înmatriculare de la maşini, numerele de telefon, era un joc inconştient. După aceea, dacă, de exemplu, vedeam vreo camionetă, mă uitam drept la numărul de înmatriculare, chiar dacă nu avea nimic suspect, chiar dacă era cea a vânzătorului de îngheţată. Eram ceva mai atentă, şi atâta tot. Voiam o viaţă normală, nu trebuia nici să devin paranoică.

Nu era să alerg după toate puştoaicele ca să le spun să fie atente şi să le previn… de ce anume?

Avem întotdeauna tendinţa să credem că aşa ceva nu li se întâmplă decât altora, dar asta se poate întâmpla la toată lumea. Asta se poate întâmpla la colţul străzii. O mică Loubna, de exemplu, care făcea comisioane trecând pe la colţul pompei de benzină. Cine ar fi putut spune că un ticălos avea să o răpească la acea pompă de benzină? Că ea nu va fi găsită decât peste ani? Nimeni. Nimic nu poate pune un copil la adăpost de un ticălos! Eu mergeam, pur şi simplu, la şcoală. Am ajuns cumva vreodată? Cine ar fi putut să mă prevină de aşa ceva? Nimeni. Nu ştiu când m-am întors

singură pe bicicletă la şcoală, dar am vrut destul de repede să o fac. Şi dacă sora mea voia acum să mă însoţească, asta se mai întâmplase şi „înainte”. Uneori, se putea să plec înaintea ei, iar ea mă ajungea din urmă, pe drum.

Dar ai mei mă cocoloşeau dintr-odată, mai ales mama. Iar eu înghiţeam cu greu aşa ceva.

Toţi locuitorii rezidenţei se temeau, puştii lor nu mai eşeau! Eu nu voiam o psihoză în familie. Nu voiam să povestesc nimic şi nici ca mama să citească scrisorile, pe care i le scrisesem în fundul acelei ascunzători. Anchetatorii, da, judecătorul, da, la proces, mai târziu, da. Dar ea nu înţelegea acest lucru.

„La urma urmelor, le-ai scris pentru mine! Am dreptul să le citesc!”

Voiam să uit, să redevin eu însămi, după capul meu şi, mai ales, să nu mă cufund din nou, zilnic, în această istorie. Însă la început a fost greu. L-am văzut o dată pe medic pentru o poveste cu prelevarea de probe sau cam aşa ceva, pentru că „ordonase” judecătorul, dar m-am opus. După câteva zile, cineva a venit să-mi recolteze păr, tot pentru analize. Trebuia verificată urma somniferelor şi a altor mizerii, pe care celălalt m-ar fi pus să le înghit. Dar doza era atât de mică, încât nu m-ar fi putut prosti, aşa cum au pretins unii mai târziu, şi a trebuit ca acest om să vină să dea mărturie la proces că nu era niciun motiv să se facă atâta caz de asta!

Primarul a venit să mă viziteze acasă. Am profitat ca să-i cer să instaleze iluminatul public pe acea faimoasă stradă a stadionului, unde fusesem răpită. Mulţi copii treceau pe acolo, dimineaţa şi seara. După două-trei săptămâni, acolo era lumină. Pentru asta, a fost nevoie să mi se întâmple mie aşa ceva!

La al doilea interogatoriu l-am reîntâlnit pe anchetatorul Michel. El era cel care obţinuse mărturisirile monstrului, care

îl trăsese de limbă. Pe atunci, el a trebuit să-mi explice unele lucruri, pe care le-am uitat de îndată, din moment ce voiam să uit totul. În afară de faptul că el era adevăratul meu „salvator". Numai după proces, atunci când ne-am reîntâlnit, mi-a spus câte ceva despre metoda lui de a obține mărturisiri: acel om de nimic era atât de plin de sine, încât Michel l-a jucat pe degete tocmai prin mândria lui. Îl cam hărțuia cu întrebările de câtva timp. Complicele său, un drogat, îl şi turnase, imbecilul era deci încolțit. Michel mi-a spus că la un moment dat era „pe aproape", şi atunci l-a flatat, spunându-i că, fără „ajutorul" lui, nu o să o scoată niciodată la capăt, că celălalt îl acuza. Şi atunci el a „mirosit" că monstrul avea să mai scape ceva, să-i facă un fel de „dar", chestie de „dominare" în continuare a situației. Îl interogau asupra răpirii Laetitiei, pe care nu o putea nega, din moment ce existau martori. Şi, dintr-odată, el ia anunțat, cu un aer de mare senior:

— Am să vă dau două fete! Michel mi-a spus:

— Eram uimiți, noi o căutam pe Laetitia, de ce spunea el că, două"? Atunci, m-am întors cu spatele, era o fotografie cu tine, în localul unde îl interogam. L-am întrebat dacă tu erai, iar el a răspuns că da şi că Laetitia nu este singură, că ne va da cheile casei sale din Marcinelle şi că o să ne arate chiar el unde vă ținea ascunse.

Bănuiesc că lăudărosul le-a explicat că este singurul care putea să ne facă să ieşim din gaura lui de şobolani, pentru că nouă ne-ar fi fost frică, dacă el nu ar fi fost acolo... din moment ce victimele sale funcționau numai la auzul „vocii" lui!

Am aşteptat ani întregi până să-l revăd pe Michel, pentru că, în mod deliberat, mă țineam la distanță de această uriaşă afacere, care lua proporții nebănuite. El a fost înlăturat de la ancheta în curs, ceea ce mi s-a părut jalnic. Îl admir pe omul acesta, munca lui, imparțialitatea şi rigoarea sa. El face parte

dintre cei care îl consideră pe ticălos un psihopat plin de sine şi un manipulator. El nu i-a făcut jocul, dar s-a folosit de acesta. Monstrul nu este, aşa cum ar vrea el să se creadă, umila verigă într-o aşa zisă rețea, ai cărei capi ar fi, nici mai mult, nici mai puțin, decât înalți conducători ai statului. Minte cum respiră, lansează teorii tot atât de jalnice ca şi el însuşi şi sper ca încetul cu încetul să-i stea în gât. Când mă gândesc că el are copii, că nevasta lui i-a fost complice, că a aşteptat ani întregi până să mărturisească totul, în timp ce mureau fetițe în singurătate, iar altele erau îngropate în grădina ei! Oamenii ăştia nu sunt oameni. Nici nu ştiu ce sunt. Pe el îl cheamă Marc Dutroux, pe ea Michelle Martin, dar pentru mine sunt de nenumit.

Ticălosul ăsta o făcea din 1980. Fusese condamnat la treisprezece ani de închisoare pentru viol şi diverse alte fapte rele, dar eliberat la 8 aprilie 1992 pentru „bună purtare", în timp ce psihologul închisorii şi procurorul se opuseseră...

Şi îşi jurase să o ia de la capăt, de data asta fără să se mai lase prins. A făcut-o, timp de patru ani, cu ajutorul acestei femei şi al unui drogat, scos cu totul din circulație. Pentru specialişti, el se numeşte oficial „psihopat".

Nu ştiam ce înseamnă asta la doisprezece ani şi nici la douăzeci tot nu înțeleg cam cum funcționează un psihopat. Tot ceea ce ştiu eu este că, într-o bună zi, voiam să-l privesc în față, drept în ochi. M-au oprit să o fac la doisprezece ani, probabil ca să mă protejeze. A trebuit să aştept opt ani, ca să o pot face.

Iar, el, imbecilul, este cel care a lăsat ochii în jos.

MICA TERAPIE PERSONALA

Judecătorul de instrucție voia să consult un psiholog, îmi amintesc deci vag de desenele bizare, susceptibile să mă facă să reacționez. Era ridicol, nu aveam nimic de spus. Şi, în consecință, am spus nu. Nu voiam să vorbesc despre asta. Da, se întâmplase, da, n-am să-i pun niciodată cruce...

Punct. Nu mi-ar folosi la nimic să mă duc să o tot repet ani întregi. Lucrurile se întâmplaseră, nu mai puteam să schimb nimic. Mintea nu-mi era goală, dar dacă aş fi lăsat pe cineva să cotrobăie prin ea, poate că aş fi înnebunit de atâta „de ce" şi de „cum anume".

Mă credeau bolnavă. Eram, fireşte, şocată, dar nu bolnavă. S-a spus despre mine: „Este cu picioarele pe pământ". Din când în când, poate puţin cam prea mult. Dar asta este. Voiam să mă întorc în mod normal la şcoală. Nu te poţi vindeca de astfel de lucruri, mai bine să te obişnuieşti cu ele şi să te descurci de unul singur. Şi nimeni nu a înţeles asta.

Voiam o baricadă. Avocatul meu este singurul care a admis-o. Totuşi, pe atunci, din moment ce eram minoră, nu mergeam eu la el. Părinţii şi surorile mele s-au dus să consulte un psiholog, mult timp, ani întregi. Ei erau, aşa cred, cei care aveau cea mai mare nevoie de asta.

Nu puteam să vorbesc cu ei, de altfel nu aveam pe nimeni căruia să mă confesez. Prietenele de vârsta mea nu ar fi înţeles nimic. Amicele mele de pe atunci mai aveau încă mentalitatea fetelor de doisprezece ani. Eu eram o fată de doisprezece ani, cu mentalitatea uneia mai mari; în mintea mea, aveam deja optsprezece ani. Nu aveam nevoie de nimeni. Trebuia să fac totul eu singură.

Mi-am înjghebat eu însămi o terapie. De fiecare dată când îmi treceau imagini prin cap, încercam să trec pe repede înainte şi să mă gândesc la altceva şi încă o mai fac şi acum. Nu sunt narcisistă, dar adeseori, atunci când îmi perii părul în faţa oglinzii sau când mă fardez, îmi vorbesc. Uneori cu voce tare, alteori în sinea mea, dacă este cineva în casă. Mă adresez mie însămi, ca şi cum m-aş afla în faţa altcuiva, şi îmi şi răspund. Dacă mă bântuie gândurile negre, mă descurc de una singură. Privind în urmă, după cei opt ani trecuţi, îmi spun că gândurile negre nu folosesc la nimic. Nici vinovăţia. Trebuie să te detaşezi, să-ţi spui că nu se va mai

întâmpla ceea ce s-a întâmplat, în sfârşit, eu aşa sper.

„Ai trecut cu bine prin asta şi nu este acum momentul să-ți pierzi controlul”.

La început, tot ceea ce mă interesa era să am linişte. Mă aflam în globul meu de sticlă şi eram pe cale să-mi meşteresc o armură. Nu voiam întrebări şi nici să dau răspunsuri. Atunci când era câte un reportaj la televizor, refuzam să îl văd, pretindeam că nu mă interesează, iar dacă aveam chef să citesc ziarul la trei dimineața sau să mă uit la ceea ce nu văzusem, o făceam pe ascuns. Aceasta era cea mai bună modalitate ca să nu îmi pună ceilalți întrebări cu privire la reportaj sau la adevărul despre ceea ce se întâmplase de fapt. Am avut norocul ca suflete mărinimoase să-mi dăruiască o independență de care chiar am avut nevoie: o cameră numai pentru mine, instalată în podul casei, cu televizor şi cu tot ceea ce îmi trebuia. Puteam să mă izolez, să mă uit singură la televizorul „meu”, puteam să mă gândesc la ceea ce voiam, să plâng sau să râd după bunul meu plac, iar dacă aşa aveam chef, puteam să nu spun nimic, aveam linişte. Atunci când ei mă întrebau: „Ai văzut jurnalul?”, eu le răspundeam: „Nu, de ce? Mă uitam la un film la televizor”. Uneori, chiar era adevărat.

La început mi-era cam greu să mă apăr. Intre 15 şi 17 august a avut loc descoperirea trupurilor Juliei şi Melissei. Am aflat că ele muriseră în timp ce acest ticălos fusese în închisoare, că nevestei lui, care ar fi trebuit să le aducă apă şi hrană, i-a fost „frică” să ridice capacul ascunzătorii, că Julie îşi scrisese numele pe unul dintre pereții între care mă sufocasem eu însămi. Dar era aproape şters şi eu nu l-am descoperit niciodată. Monstrul, când a ieşit din puşcărie, nu a găsit nimic mai bun de făcut decât să le îngroape în grădină.

Pe 3 septembrie, ancheta a dat la iveală alte două decese. Corpurile lui An şi Eefje erau descoperite în apropierea unei

vile (aparținându-i unui complice de joc murdar) şi de asemenea şi trupul complicelui însuşi. Ele au fost îngropate adormite, dar de vii, ca şi complicele însuşi.

De fiecare dată mă vedeam urmându-le. Unde aş fi fost oare găsită? În ce grădină?

Nici la proces nu am vrut să ascult această parte a dezbaterilor. Eu supraviețuisem şi era greu pentru ceilalți părinți să mă vadă în picioare, călcând pe pământul ăsta. Nu este uşor nici să trăieşti ca supraviețuitor al unui masacru.

În acelaşi timp, acasă aveam presiunea acestei sufocări continue: „Nu ieşi fără sora ta, nu te duce singură la magazin, nu te vei întoarce chiar imediat la şcoală pe bicicletă". Nu mai puteam, îmi venea să strig: „Lăsați-mă dracului în pace, terminați cu vorbitul tot timpul la televizor, încetați să mă mai înnebuniți cu asta, să mai împroşcați cu titluri mari prin ziare! Lăsați-mă să mă duc la şcoală, să-mi trăiesc viața, să se descurce adulții cu monstrul şi cu anchetele!"

Din nefericire pentru mine, nu se auzea şi nu se vorbea decât despre asta în fiecare zi.

La şcoală, totul era perfect. Nu mi-au pus nicio întrebare, pentru că directorul le-a ținut un mic discurs şi pentru că el a venit să mă vadă la începerea şcolii.

El m-a întrebat:

— Când crezi că îți vei relua şcoala? I-am răspuns:

— Pe 1 sau pe 4 septembrie, atunci când începe.

— Eşti sigură? Nu mai vrei câteva zile de stat acasă? N-ai avut vacanță.

— Nu, pentru că a veni mai târziu ar însemna să se facă o diferență față de ceilalți.

Mi-era deja teamă ca oamenii să nu mă ia la ochi, dacă ajungeam chiar în plin an şcolar. Aş fi avut aerul elevei celei noi, care aterizează de nu ştiu unde.

Am aflat că trecusem în al doilea an de gimnaziu, pe când

eu credeam că am rămas în primul... Eram încântată. Şi nu am avut nicio problemă. Între ei, copiii respectă mai mult păţaniile celorlalţi copii. În lumea lor, totul este mai simplu. Nu se vorbeşte despre lucrurile stânjenitoare. Ei auzeau spunându-se destule în afară, din ziare, de la părinţi sau de la televizor. Şi au văzut prea bine că eu voiam să-mi trăiesc viaţa şi să mă detaşez de această poveste. Clasa mea a vrut totuşi să facă o serbare pe la sfârşitul lui august, dar eu am refuzat. Am înţeles de ce voiau să facă acea serbare. Şi ei mă căutaseră. Mi-au oferit un afiş de căutare, pe care semnase toată clasa. Erau fericiţi că mă întorc. Dar eu nu socoteam întoarcerea mea la şcoală ca *pe* o sărbătoare. Nu voiam să văd lume. Oricum, aveam să ne petrecem anul şcolar împreună, or să mă vadă toată ziua, dacă voiau să-mi vorbească despre ceea ce s-a întâmplat cât am lipsit eu, vor avea oricând timpul să o facă. Acum s-au liniştit, eu *nu* eram plină de cicatrice sau de răni, eram vie şi nevătămată. Unii mi-au spus:

— Ce prostie, noi te-am căutat, iar tu nu erai totuşi chiar atât de departe!

— Da, să înnebuneşti, nu alta, dar ce vrei, aşa a fost să fie". Doar nu era să le dau explicaţii despre casă, gaura de şobolani şi toate celelalte. Dacă au aflat detalii, le-au primit din presă. În orice caz, ei nu m-au întrebat nimic, chiar dacă ştiau totul. Nici profesorii nu au întrebat nimic.

La început, jurnaliştii veneau să filmeze în faţa casei mele, dar eu nu ieşeam niciodată. Tata le răspundea. Au înţeles foarte repede că noi voiam să trăim discret, fiindcă avocatul nostru a pus imediat lucrurile la punct. Era clar: „Lăsaţi-i în pace". Dar într-o zi, eram în faţa casei cu câinele meu şi măturam zăpada. Am zărit, la trei metri de mine, pe cineva cu o cameră de luat vederi. Nu i-am dat cine ştie ce atenţie, chiar mă întrebam ce interes ar fi avut să filmeze o puştoaică dând cu mătura prin zăpadă!

Seara, am văzut imaginile pe canalul regional de televiziune şi am izbucnit în râs. Se vedea mai ales câinele meu, care-şi vâra botul prin uşa întredeschisă. Era puțin vânt, şi cum Sam este un soi de cocker cam ratat, urechiuşele lui fluturau în vânt. Am înregistrat reluarea jurnalului, ceva mai târziu, tocmai ca să am imagini cu Sam al meu. Era mult prea drăguț.

Mai târziu, în 1998, nici măcar nu mai ştiu dacă un prof sau un elev m-a anunțat:

— A evadat! Nu-ți e frică?

La început am crezut că-i o glumă bună, dar când am văzut elicopterul învârtindu-se în jurul şcolii, mi-am spus că s-ar putea să fie adevărat. Nu pot pretinde că nu m-am temut nicio clipă, ştiindu-l prin natură. Jandarmeria supraveghea peste tot prin jurul colegiului şi erau chiar oameni puşi de gardă acasă. Când m-am întors de la şcoală, ei plecaseră, pentru că marea „hoinăreală" se şi terminase!

Am citit din ziare, ca toată lumea, detaliile acestei tentative ridicole de evadare. El se afla la palatul de justiție din Neufehâteau, pentru a consulta dosarul „său". Doborâse un jandarm, împinsese un altul, luându-i arma, care, după cât se pare, nici măcar nu era încărcată! Furase o maşină, s-a declanşat o urmărire şi el a sfârşit prin a se împotmoli prosteşte într-o pădure. L-a recuperat un paznic forestier! În fotografie, el are un aer de imbecil, cu capul vârât în şubă şi cu brațele în aer! Fireşte că am gândit: „Dacă ei nu sunt în stare să-l păzească mai bine de atât, suntem încă departe de a putea închide ancheta!"

M-am pornit să-mi constitui un soi de baricadă, în timp ce mass-media se dezlănțuise în țară. Părinții mei îi spuseseră avocatului: „Fără presă, ea vrea linişte". Deci am şi obținut-o, cel puțin în această privință. Nu trebuia să mă cufund în adâncul anchetei judiciare, eram minoră şi nu mă duceam încă să-l consult pe maestrul Riviere, cel care ne reprezenta

interesele. Dacă într-o bună zi el mi-ar fi spus: „Am nevoie de o precizare din partea ta, şi nu din cea a părinților tăi”, eu i-aş fi dat-o. Dar el nu mi-a cerut-o, pentru că a înțeles totul. Tot ceea ce aş fi putut spune se afla în scrisori, din fericire, în parte, regăsite.

Astfel s-a instalat tăcerea în jurul meu; fără jurnalişti, fără declarații sau interviuri. La început, numai tata a acceptat să vorbească pentru un ziar local, iar după aceea, regimul „uşilor închise” s-a instituit în jurul familiei. Au mai fost totuşi, pe 15 august, câteva imagini cu „micuța Sabine” regăsindu-şi casa i familia, dar nimic mai mult. Doar mult mai târziu, fotografii au roit prin jurul meu.

Apoi a avut loc anunțul „marşului alb”, de duminică [O octombrie, dedicat copiilor morți sau dispăruți. Mama ilisabethei Brichet era la originea acestei manifestări; se aflau acolo părinții Juliei, cei ai Melissei şi cei ai lui An. Cei ai lui îefje se arătau a fi foarte discreți, nici nu mai ştiu dacă erau prezenți. Elizabeth avea doisprezece ani, atunci când a dispărut, pe 20 decembrie 1989. Pe vremea „marşului alb” încă nu ştia nimeni ce se întâmplase cu ea. Trupul nu i-a fost regăsit decât în 2004, după cincisprezece ani, în urma arestării lui Foumiret, celălalt răpitor, francez de această dată, care la rându-i îşi căuta prăzile tot în Belgia. Elizabeth era îngropată într-un castel din nordul Franței.

Sloganul marşului alb era „Niciodată să nu se mai întâmple asta!”. Lumea voia să demonstreze şi împotriva recuzării judecătorului Connerotte de la anchetarea cazului, pe care toți îl considerau eficient. O măsură disciplinară, care a fost numită restricția „spaghetelor”. Judecătorul acceptase să cineze cu familiile victimelor. Eu nu m-am aflat pe acolo decât din întâmplare, după ce i-am făcut o vizită Laetitiei, şi nici măcar nu i-am adresat vreun cuvânt judecătorului! în orice caz, el a fost acuzat de „parțialitate”, pentru că împărtăşise o porție de spaghete cu părțile civile! Era foarte

iubit acest judecător, cu cămaşa lui hawaiană... făcea treabă bună. Dar nici judecătorul Langlois, care l-a înlocuit, nu s-a dovedit mai prejos, orice ar spune unii, ca să-şi susțină propriile teorii. Eram prea mică pe atunci, ca să înțeleg toate învârtelile şi tertipurile sistemului judiciar.

Auzisem vorbindu-se despre acest marş alb şi țineam morțiş să mă duc acolo. Avocatul meu mi-a amintit asta de curând, căci eu uitasem, într-adevăr.

„Tu ai vrut să participi la el. Nu părinții tăi. Ba chiar, dimpotrivă, părinții ar fi vrut să te cruțe de acest stres, date fiind mulțimea şi prezența mass-mediei din întreaga lume. Iar tu le-ai răspuns: „Dacă vreți să mă împiedicați să o fac, nu aveți decât să mă încuiați în pivniță!"

De abia trecuseră două luni de când ieşisem dintr-o altă pivniță, dar toată clasa mea participa la marş, deci părinții mei au cedat şi ne-am dus toată familia la marşul alb, împreună cu prietenele din cartier, cu vecinii... Erau peste trei sute de mii de persoane pe străzile Bruxelles-ului în acea zi!

În mintea mea era vorba doar să li se aducă un omagiu celorlalte, celor care erau moarte, pe când eu eram în viață.

În cele din urmă, am regretat acea hotărâre. M-am sufocat repede, atât de multă lume era! O asistentă de la Samu mă supraveghea neîncetat:

„Vrei o mască de oxigen sau o pastilă?"

Nu voiam nimic, doar să mă țin pe picioare. Dacă mă sufocam, o făceam din cauza mulțimii, care se agăța de mine de parcă aş fi fost un animal de circ sau care se uita ciudat la mine. Era, într-adevăr, straniu. Marşul era organizat pentru copiii dispăruți sau morți, dar totodată şi pentru noi, cele două supraviețuitoare. Poziția noastră era dificilă în fața celorlalte familii. Eram în viață, iar acest lucru nu însemna că nu aş fi suferit din cauza morții celorlalte.

Însă acea lume care striga în toate părțile, oamenii care mă

sărutau fără niciun motiv şi mă fixau cu privirea ca şi cum ar fi văzut o fantomă, totul era ceva înfiorător. Nici eu nu eram eroina acelei poveşti macabre, şi nici Laetitia. Nu reuşeam să înaintăm prin acea masă de oameni. Erau microbuze ale jandarmeriei, baloane albe, se împărţiseră şepcuţe din carton alb mai ales fotografii ale fetiţelor răpite: Julie şi Melissa. An şi Eefje, îngropate. Elizabeth şi mica Loubna, dispărute. Mă simţeam foarte stingherită.

Toate familiile ar fi trebuit să se întâlnească pe un podium, dar acest fapt devenise imposibil. Jandarmeria a trebuit să ne ajute. Nu mai puteam, aşa că pe acel podium am rostit trei cuvinte, cu vocea gâtuită. A doua zi, fotografia mea, gata să plâng, se afla într-o revistă, sub forma unui poster gigant. Nu asta am vrut eu, nu venisem acolo ca să mă „arăt" şi cu atât mai puţin ca să „plâng" în public. Plânsul este o treabă intimă. Eram suspicioasă faţă de mass-media. Nu mai voiam ca ei să mă fotografieze. Nu mă aşteptam să fiu astfel prada paparazzilor şi a tuturor acestor oameni. Pentru mine, a fost de nesuportat să mă văd plângând în faţa acestei mulţimi. Dar mi-am venit repede în fire şi am dispărut definitiv de sub privirile celorlalţi.

Era o măsură de precauţie necesară pentru mine, dar care a prilejuit mai apoi bănuieli delirante. „Ea nu mai iese din casă…", „Este foarte afectată", „Fireşte că ea nu-şi mai aduce aminte de nimic, el trebuie să o fi drogat în permanenţă"; „A fost văzută în cutare loc, el a dat-o pe mâna reţelei…"

După acest maraton epuizant pe străzile din Bruxelles, tremia să mergem la primul ministru, ca să participăm la o masă rotundă. Nu am urmărit-o cu atenţie, eu vorbeam cu Laetitia. Ministrul discuta cu părinţii, pentru că, la urma urmei, era o reuniune de adulţi. În ziua aceea, mama Elizabethei Brichet mi-a dat o poză a fiicei sale, mărturisindu-mi: „Semeni mult cu ea, şi ea avea doisprezece ani!"

Mă simțeam prost să mă aflu acolo, în viață, alături de ea. Ia îşi căuta fiica încă din 1989, îşi legase speranțele de zeci de piste, care nu au dus la nimic, fără posibilitatea de a-şi ține doliul, măcinată de trecerile de la spaimă la încredere. Probabil că ea îşi închipuia pe atunci că monstrul „nostru" era vinovat şi de răpirea fiicei sale şi că, într-o bună zi, în sfârşit, avea să spună adevărul. Dar nu a fost cazul, aici era vorba despre Foumiret, celălalt monstru. Nu existau grade ale ororii, cu asemenea psihopați. El ucidea repede, nu tortura luni întregi, înainte să o facă.

În ceea ce îl priveşte pe „al nostru", el nu spunea niciodată adevărul! Nu el era de vină, mereu erau ceilalți! Julie şi Melissa: „Nu eu le-am răpit, ci Lelievre!" (Se pare că sfrijitul cu şapcă, acela care îi fusese complice în cazul meu.) „Soția mea le-a lăsat să moară de foame, încetul cu încetul".

An şi Eetje: „Nu le-am omorât eu, Weinstein a făcut-o! Eu le-am adormit numai!"

Weinstein: „Nu l-am omorât eu!"

Weinstein despre care era vorba (un necunoscut în ceea ce mă priveşte) fusese găsit mort şi îngropat alături de Julie şi de Melissa. An şi Eefje au fost regăsite la Jumet, chiar pe terenul casei lui Weinstein…

Aceasta nu este decât una singură dintre versiunile pe care le-a tot pritocit el mai apoi, de-a lungul anilor de anchetă. Chiar dacă nevasta lui îl acuza, în fine, direct, după anii de complicitate sordidă, el îi întorcea complimentul, „implorând-o" să spună adevărul! Pretinzând că s-a „sacrificat" pentru familia lui, ca să o protejeze de o rețea imaginară.

Această femeie i-a fost complice, n-a clipit şi nici nu i-a dat vreo lacrimă, înainte să fie arestată, or ea „ştia totul"! Şi are şi ea copii! Alt monstru, la feminin…

În ziua marşului alb, habar nu aveam de toate acestea, voiam doar să-i susțin pe cei şi pe cele care pierduseră un copil, pe cei care tocmai îl îngropaseră sau pe care încă îl mai

uitau şi m-am trezit martorul supraviețuitor al nefericirii lor. Nu puteam să-mi mai pun în cârcă şi această formă de vinovățiee suplimentară, era prea mult pentru mine. Copilăria îmi fusese răpită, nu mai eram, la fel cu celelalte fetițe de colegiu, inocentă, şi, în acelaşi timp țineam din toate puterile să-mi găsesc anonimatul printre ele.

Adolescența, perioada aceea dintre cincisprezece şi nouăsprezece ani, mi-a fost cel mai greu de trăit. Oricum, nu a fost cea mai frumoasă vârstă din viața mea, dar încă de pe când eram mică, în familie comunicarea, mai ales cu mama, nu a fost prioritară. Mă simțeam mereu marginalizată, mă gândeam deseori că părinții mei nu au vrut ca eu să mă nasc, că eram un „accident". Poate că ei o spuneau în glumă, dar eu o luam întocmai. Mama mi-a povestit doar că eu m-am născut spre trei şi jumătate patru. Nu se ştia ora exactă, pentru că ea era nesteziată, iar tata nu a asistat la cezariană. Această nebuloasă nu mă mulțumea. Întotdeauna am avut mania preciziei, în ascunzătoare, mă defulam asupra ceasului, aveam nebunia orei, a minutelor şi a secundelor.

Apoi, spune mama, am fost pusă în incubator, pentru că eram prematură. Se pare că aveam mult păr. Transmiterea evenimentului se oprea aici.

Ea părea să spună: „Ce vrei să-ți zic mai mult?"

De exemplu, că mă iubeşte. Sau cel puțin că am început să merg la cutare vârstă, să vorbesc la atât... Genul de detalii care i dau siguranță copilului în ceea ce priveşte propria lui existență. În loc de aşa ceva, eu am reținut, vag, că, la început, nu am fost singură în burta mamei. Ar mai fi fost loc şi pentru un altul, care nu s-a dezvoltat. Buzunarul a fost gol.

Nu i-am pus întrebări mamei pe tema asta. Nu pui întrebări despre vid. Cred că am simțit pe atunci că nu trebuie să insist. Era mult prea ciudat.

Acesta nu este decât un exemplu al distanței care s-a

creat, încă din copilărie, între mama şi mine. Probabil că de aceea eu vorbesc mult şi am mulți prieteni, pentru că am suportat cu greu această lipsă de comunicare. Sper, dacă voi avea copii mai târziu, să nu fac aceeaşi greşeală. Nici n-am să le dau în viață totul de-a gata, dar am să încerc să le răspund la întrebări.

Aş fi vrut doar să mă iubească, pur şi simplu, fără să mă judece. Să exist pentru mama mea. Poate nu aşa cum o iubea pe fata ei preferată, n-aş fi suportat un asemenea ascendent, dar cel puțin să-mi dea de înțeles din când în când... Nu cumva a trebuit să dispar, ca să se ocupe de mine? Dintr-odată, am devenit obiectul întregii atenții, până la sufocare.

Oricum, tot nu eram cea preferată, cea căreia, seara, i se mângâie părul în fața televizorului, cea care izbândeşte la şcoală, la toate materiile. Eram tot zero la matematică. Capacitatea mea de a reține cifrele de pe plăcuțele de înmatriculare ale maşinilor şi numerele de telefon nu-mi folosea la nimic la orele de matematică.

Uram maniera mamei de a mă minimaliza incontinuu în această privință şi chiar şi în multe altele. Ele, surorile mele mai mari, făceau întotdeauna lucrurile bine, mi se părea că eu nu le fac aşa, eu, rățuşca cea urâtă, băiatul ratat. Tandrețea maternă nu era împărțită între noi, nu obținusem decât o atenție relativă din partea ei. De fapt, în cele din urmă, nici nu s-a schimbat nimic. La început, mă cocoloşeau, apoi totul s-a reluat, la fel ca şi mai înainte.

„Carnetul tău de note! Iar ai zbârcit-o! Trebuie măturat! Câinele ăsta lasă prea mult păr!"

Uneori mă revedeam în gaura aceea de şobolani, gândindu-mă la eşecurile mele la matematică şi la toate cele de care mă socoteam vinovată. Atunci eu scrisesem: „Promit să... am să fiu mai amabilă, mai ascultătoare..."

Dar era de ajuns ca mama să-mi ceară din nou să mătur –

era un ordin, trebuia îndeplinit pe loc – şi revedeam acea casă murdară, pe care „celălalt”, mizerabilul, îmi ceruse să o curăț în patru labe, cu o dezgustătoare cârpă veche şi cu detergent lichid de vase. O făcusem pe Cenuşăreasa, fiind silită, în împrejurări pe care nimeni nu şi le-ar putea închipui, şi nu mai suportam acest gen de ordine sau de constrângeri. Pur şi simplu, nu mai înghițeam autoritatea.

Oricum, eu nu mă dădeam în vânt după treburile casnice nici înainte. Eram prea mică şi socoteam că, marea majoritate a treburilor ar fi trebuit lăsate în seama surorilor mele mai mari. Dar mama nu mă asculta. Mă simțeam chiar ținută deoparte de celelalte două.

Copil fiind, mă jucam cu maşinuțele, mă dădeam cu rolele, făceam skateboard şi fotbal. Mă duceam să dorm în cort, împreună cu prietenele mele. Hoinăream adeseori împreună cu tata, îmi făceam grădinița mea. Mă înnebunesc după ridichi. Şi-mi aveam şi propriile refugii: să mă joc în cabană sau să mă duc să mă întâlnesc cu prietenele mele. Ideea că mama nu mă băga în seamă îmi trecea repede pe atunci, mă distram şi, întorcându-mă acasă, mă îmbufnam puțin, aşa cum ştiu să o facă puştoaicele. Şi apoi uitam.

Dar atunci când m-am trezit închisă de acel psihopat, m-am gândit din nou la toate aceste lucruri. Privindu-mi carnetul de note, numărând zilele pe calendarul meu de la şcoală, o vedeam pe mama, o auzeam întrebându-mă: „Ce-i cu zeroul ăsta la matematică?” Şi toate criticile şi reproşurile ei. Şi totuşi.

Cum i-am scris, ea este cea pe care doream să o revăd înaintea tuturore celorlalți. Dacă, de exemplu, „celălalt” mi-ar fi spus: „Poți revedea o singură persoană din familia ta*\ aş fi ales-o pe mama sau pe Mama-Bună a mea. Ca să închei, la adolescență, am conchis ca, la urma urmelor, era mai bine atunci când ea nu se ocupa de mine. Lipsa de comunicare în familie poate fi dăunătoare. Şi dacă se întâmplă ceva mai

grav, prăpastia se adânceşte încă şi mai mult.

În cei doi ani care au urmat eliberării mele, am rezistat destul de bine în familie.

Apoi, conflictele țineau îndeosebi de faptul că refuzam să văd un psiholog. Astfel încât orice ceartă, în legătură cu orice şi cu nimic anume, se încheia în general cam aşa: „Ți-am spus noi să te duci să consulți un psiho!"

Nu-i chiar atât de simplă supraviețuirea în solitudine. Dacă aş fi crezut că m-aş fi putut confesa bunei pe 15 august şi că asta m-ar fi uşurat aş fi făcut-o. În realitate, poate că în ziua aceea, ei ar fi trebuit să mi-o aducă pe Mama-Bună. Înainte de cele optzeci de zile de captivitate, eu nu-mi dădeam seama cu adevărat de o asemenea lipsă de afecțiune. A trebuit să fiu închisă, ca să-mi dau seama de asta. Un sentiment de „prea târziu": a fost nevoie să supraviețuiesc acelui infern, pentru ca el să se producă. În primele săptămâni a fost bine, dar, în cele din urmă, această fericire perfectă nu a durat câtuşi de puțin şi am plătit-o scump. Îmi spuneam: „Înainte, nu-mi vorbea nimeni în familia asta, iar acum, când am văzut moartea cu ochii, toți sunt încântați să mă vadă, şi va trebui să vorbesc cu toți". În mod inconştient, probabil că am vrut să mă răzbun, nevrând nici să mă confesez, nici să o las pe mama să citească scrisorile, care îmi rezumau toată suferința. Ca şi cum aş fi anunțat-o: „Tu n-ai vrut niciodat a să comunici, acum este rândul meu".

Dar ceea ce este cel mai important lucru în acest refuz este faptul că eu scrisesem în disperarea prizonieratului şi în singurătate, negândindu-mă că o voi mai vedea vreodată, şi că acum consideram că această lectură i-ar face prea mult rău. Atât ei, cât şi mie, de altfel. Mama tocmai fusese grav bolnavă, terminase de curând un tratament anticanceros foarte dur şi mi se părea necuviincios să-i arunc în față propria mea durere. Şi aşa mi-era destul de ruşine.

Ea ar fi trebuit să înțeleagă că o cruțam, cruțându-mă

totodată şi pe mine însămi. În schimb, mi s-a părut că ar fi vrut să-şi apropie suferința mea, ca şi cum ea ar fi trăit-o. Într-un fel, să şi-o fotocopieze asupra ei înseşi. Iar eu nu înțelegeam tipul ăsta de atitudine, pentru că ea nu putea să-mi ia cu mâna suferința. Nimeni nu poate face aşa ceva. Ne putem preface că înțelegem, din compasiune, dar noi nu am trăit-o pe pielea noastră. Familia mea a suferit, dar din afară. Am simțit acelaşi lucru la proces, privind publicul, care asista la audieri ca la teatru. Erau oameni în sală şi alții prin decor. Iar cei care sunt în decor, nu trăiesc acelaşi lucru aidoma celor care se află în sală.

Anumite femei mi-au spus, prea des, după gustul meu, „Te înțeleg". Or ele nu o trăiseră nemijlocit, eu da. Şi nu poți înțelege ceea ce nu ai trăit tu însuți.

Cred că dacă ar fi interogate toate femeile violate, ele ar spune acelaşi lucru. Eu ştiu că mama a suferit, că ea şi-a petrecut nopțile fără să doarmă, aşteptându-mă, şi că nu avea o sănătate înfloritoare, dar ea nu era în locul meu şi exista deja între noi două ceva pierdut, cu mult timp înainte de asta.

Tot astfel, atunci când părinții mei s-au despărțit, cuplul lor era destrămat de multă vreme. Iar asta nu s-a întâmplat, aşa cum au spus experții psihiatri, „din cauza" a ceea ce mi s-a întâmplat mie. Părinții mei nu se pot ascunde în spatele meu, ca să-şi explice divorțul. Şi nici experții, în spatele teoriilor lor, ca să explice comportamentul meu.

Toată lumea insista să mă duc să mă descarc de această suferință la un psihiatru. Dar eu am repetat de sute de ori că asta nu mi-ar folosi la nimic.

„Totul este în noi înşine, şi asta aşa rămâne!"

Să vorbesc ar fi însemnat pentru mine, pur şi simplu, să-mi încredințez durerea în mâinile altuia, ale unui tăinuitor.

Mai era vorba, şi încă mai este, şi de o altă componentă a dezinteresului meu față de afacerea care preocupa întreaga

Belgie: privirea celorlalți.

Atunci când eram mai mică îmi spuneam: „Ei mă privesc pieziş”, iar acest lucru nu-mi place, pentru că, în ciuda eforturilor mele, îmi era imposibil să trec neobservată. În țara mea toată lumea ştia. Şi privirea „piezişă” este cea mai stânjenitoare. Fie că ea afişează milă, ceea ce nu vreau câtuşi de puțin, fie că nu se poate stăpâni să-şi dea frâu liber „închipuirii”. Era insuportabil. Nu puteam suferi expresii ca „Sărmana mea micuță”, sau „Eu ştiu ce înseamnă...” Ba chiar şi mai rău decât atât: „Vino să te pup”.

Unei femei adulte şi îi este atât de greu să scape de privirea celui sau a celei care „ştie”. Un copil de vârsta mea, pierdut ca o pietricică în această saga de oroare, care lua proporții naționale, politice şi mediatice de o asemenea amploare, nu avea şanse câtuşi de puțin să scape unor asemenea priviri, nici acasă, şi nici în afara ei. Atunci m-am blindat împotriva exteriorului. Aşa îmi stătea în fire şi era singurul mod în care puteam să fac față în universul meu.

Singura persoană cu care mă simțeam în largul meu era Mama-Bună. Era idolul meu, Mama-Bună a mea, chiar dacă nu-i dădeam întotdeauna destule semne de afecțiune şi dacă mă duceam pe la ea mai rar, fiindcă nu-mi place să mă exteriorizez. Cu toate că nu i-am sărit de gât de trei ori pe zi, ea era şi mai mult mama mea. Când eram în clasele primare, iar mama lucra dimineața, mă duceam la ea pentru micul dejun. Ea mă însoțea la şcoală, mă întorceam la prânz tot la ea, iar mama venea să mă ia la orele 16, de la Mama-Bună sau de la şcoală. Iar dacă ea lucra după-amiaza, era invers, şi atunci, la orele 16, îmi făceam lecțiile la Mama-Bună. Când eram şi mai mică, îmi începeam chiar nopțile la ea, atunci când mama se întorcea târziu. În ciclul primar, încă mai era uşor pentru Mama-Bună să mă ajute la teme. Oricum, ea venea să se aşeze lângă mine, se uita la ceea ce aveam de făcut, fără să-i tragă cu „ei, bine, ai să faci asta şi asta, şi

apoi ai să faci ailaltă!" Ea spunea frumuşel:

„Apucă-te şi, dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi".

Îmi mâncam tartina, îmi scoteam ghiozdanul şi mă apucam de treabă liniştită. Şi dacă aveam vreo problemă, o chemam pe Mama-Bună. Dacă ştia să mă ajute, ea o făcea cu dragă inimă. Părinții mei nu făceau aşa ceva, dimpotrivă:

„Bun, hai, cam pe când o să-ți termini temele alea? E deja 5 şi jumătate!"

Bunica mea a murit la optzeci şi cinci de ani, când eu aveam vârsta de cincisprezece ani, şi pe atunci mi-am reproşat că nu m-am dus să trăiesc la ea sau cel puțin să o văd mai des, în loc să bântui cu amici şi amice de seama mea. Dar nu era uşor. Familia mea se ducea regulat acolo şi se vorbea despre mine, iar eu nu aveam chef să aud ce spuneau ei. Tot aşa după cum am hotărât să nu merg la mormântul ei în fiecare an, de ziua Tuturor Sfinților. Se poate plânge şi altfel, decât în fața unui mormânt. Această Mama-Bună era duioasă cu mine, nu mă judeca. Dacă m-ar fi putut aştepta, cu ea aş fi vorbit. Ea ştia să asculte, ceea ce poate că m-ar fi uşurat şi sigur că i-aş fi mulțumit într-o bună zi. Dar eu nu aveam decât cincisprezece ani şi am ratat" ocazia.

Aveam atâta nevoie de prieteni şi de prietene de vârsta mea! Cu ei, râdeam, dansam, discutam ore întregi. Trăiam.

Spre şaisprezece ani, am întâlnit un băiat ceva mai mare decât mine, în mica mea gaşcă de amici. Eu nu vorbeam despre acea poveste şi nimeni nu aducea vorba despre ea. Timp de aproape patru ani. Am avut cu adevărat linişte, o viață ca oricine. Sigur că a trebuit să mă răzvrătesc împotriva părinților, care întotdeauna puneau oprelişti în calea dorinței mele de a ieşi, mai ales mama. Dar eu chiar că duceam o viață normală şi nici nu se punea problema să mă priveze de ea.

Nu se mai vorbea despre afacere la televiziune. Nici măcar nu mai aveam nevoie, în momentul acela, să-mi fac singură o

terapie proprie: îmi trăiam, pur şi simplu, viaţa de adolescentă. Chiar dacă, în mintea mea, mă consideram mai bătrână şi, mai ales, diferită de fetele de vârsta mea, cel puţin nu mă mai gândeam la „celălalt”, iar dacă dădeam peste vreun articol de presă, nici măcar nu mă mai uitam la detalii.

Dar relaţiile de familie s-au degradat şi mai mult, tocmai pornind de aici. Prietenul meu, care chiar mi-era doar prieten, cât se poate de onorabil, nu plăcea familiei. Eu eram tot o neisprăvită, tot mai aveam note proaste în carnet. Şi-mi făceam veacul cu un neisprăvit.

Într-o bună zi trebuia să mă îndrăgostesc şi eu. Ca şi celelalte fete. Aveam nevoie de asta, dar, în acelaşi timp, mi-era şi teamă. Însă pentru asta nu trebuia să fiu arsă pe rugul familial. Iubirea este ceva important, mai ales la şaptesprezece ani. Este vârsta când am făcut pasul. Până atunci vorbeam, vorbeam la nesfârşit şi terminam prin a ne ciondăni, ca şi copiii. El era tot atât de încăpăţânat ca şi mine, dar, de cele mai multe ori, eu cedam.

Încă nu-i spusesem că îl iubesc mult, chiar dacă asta se vedea de la o poştă. El îmi ştia povestea, ca toată lumea, dar noi nu prea vorbeam despre asta. Era o „primă dată” pentru noi, la mine în dragoste, la el ca experienţă.

Am avut curajul să-mi justific prima temerile:

„Probabil că-ţi dai seama că este un moment greu în viaţa mea, nu o să fie deloc uşor”.

În ceea ce îl priveşte, nici el nu ştia mare lucru… şi atunci am putut să fac haz de asta:

„Perfect, o să o facem în doi pe imbecilii!”

Şi chiar a mers. Am reuşit să depăşesc blocajul care ameninţa să-mi otrăvească pentru multă vreme viaţa de femeie tânără. Numai iubirea mi-ar fi putut oferi această eliberare.

Nu era o poveste menită să dureze veşnic, dar am făcut greşeala să cred câtva timp în ea şi, prin urmare, am

cunoscut şi primul necaz în dragoste. O mare dezamăgire. Era în firea lucrurilor.

Cel puțin a fost iubire de la un capăt la altul şi o făceam de bunăvoie! El, psihopatul, nu a cunoscut niciodată dragostea. Nici măcar nu ştie că există aşa ceva.

La sfârşitul studiilor şcolare, mi-am luat diploma de absolvire a liceului, nici nu se punea problema de prelungiri. Finanțele materne nu mi le permiteau. Mi-am luat viața în propriile mâini destul de devreme, ca multe fete de vârsta mea. Din stagii în slujbulițe prost plătite, mi-am croit drumul până la obținerea unui salariu minim, dar stabil. Cum atmosfera de familie se deteriora până la a atinge stadiul criticilor insuportabile, şi chiar mai rău decât atât, în cele din urmă m-am hotărât.

Într-o bună zi, să trântesc uşa, în sensul zgomotos şi definitiv al termenului, lăsându-mi acolo ursulețiii de pluş şi iluziile, dar luând cu mine „caracterul meu infect", ca să-mi construiesc o existență oriunde altundeva. Dacă nu aş fi avut acest „caracter infect", habar n-am cum aş fi supraviețuit. Probabil tare greu.

În cele din urmă, chiar îți face bine să-i trânteşti uşa copilăriei tale. Uiți uşor ceea ce s-a spus în spatele ei, iar acest lucru prezintă şi avantajul că nu mai eşti prizonier.

De fiecare dată când îmi cade câte o cărămidă în cap, mă străduiesc să mă gândesc că „asta" nu poate fi mai rău decât „ceea ce" am trăit eu la vârsta la care învățam solecismele şi verbele latine. Cred că, ieşind din acea gaură de şobolani, am reuşit, încetul cu încetul, să-mi fac o părere bună despre mine, spunându-mi: „Rezistă, merită, atâta timp cât trăieşti, iar tu ai rămas în viață".

Fiecare zi pe atunci era o speranță de a mă mai afla acolo şi în ziua următoare. Eu m-am înăsprit, fireşte, după această încercare. Unii vor socoti că este rău, eu continuu să consider că este un bine şi să iau viața în derâdere. Eu m-am

ales chiar cu un soi de umor negru, care îi şochează pe mulți, dar care mie îmi permite să râd de unele orori şi chiar de „psihopatul cel mai urât din Belgia”. Nu voiam să clachez şi am ținut pariul cu mine însămi timp de opt ani. Eu cred că trebuie să te depăşeşti pe tine însuți, ca să dai un sens propriei vieți, şi mai ales să nu ratezi momentul de a o face. Dacă eu m-aş fi prăbuşit la doisprezece ani, ieşind din ghearele lui, aş fi ratat acest moment crucial. La douăzeci de ani, aşteptam procesul, un alt moment crucial.

Îmi doream acea întâlnire față în față, care mi se refuzase la doisprezece ani.

BLESTEMATUL

*Maestrul Riviere mă întâlnise de două ori, pe când aveam doisprezece ani. Nici nu-mi mai aduceam aminte de asta.

Habar n-aveam nici că, mai înainte, el participase benevol la căutări, din motive întemeiate, pe când nu-i fusese încă încredințat dosarul. El le propusese jandarmilor să patruleze cu motocicleta lui între intersecțiile de autostrăzi, din apropierea casei, şi să controleze instalațiile subterane ale canalizării, unde se refugiau adesea drogații şi marginalii. Atunci când am devenit majoră, la optsprezece ani, el m-a invitat să mă prezint la cabinetul său, ca să-i confirm mandatul. Eu eram cea care hotăra de aici încolo dacă mai voiam să continue în direcția pe care i-o recomandaseră părinții mei: fără presă, şi păstrând cea mai mare discreție asupra vieții mele private. Pentru mine, era clar. Nu mai eram o copilă. De acum încolo, el mi se va adresa direct şi mă va ține la curent cu toate, ceea ce nu a fost cazul până atunci. Mi se întâmplase să-mi mestec furia în tăcere, atunci când părinții mei se întorceau de la o întâlnire la cabinetul lui, fără să-mi dea detalii. După părerea mea, eu eram prima direct implicată.

Nu ştiam mare lucru despre mersul anchetei. Şi mai ales că o teorie fusese înjghebată, şi anume aceea că acest

Dutroux, „zis blestematul”, ar face parte dintr-o mare rețea de recrutare, destinată prostituției tinerelor fete, în care el n-ar fi fost decât recrutorul dovedit. Pornind de aici, se constituiseră două tabere.

Unii credeau cu tărie că ancheta fusese dezastruoasă, chiar sabotată, şi că „zis blestematul” beneficiase timp de ani întregi de o protecție „sus pusă”. Într-adevăr, el îi implicase în proces, în afară de sfrijitul cu şapcă, numitul Lelievre, pe propria sa soție, Michele Martin, şi pe alți doi complici: Weinstein şi Nihoul. Weinstein, un fost tâlhar, ieşit din puşcărie în Franța, se instalase în Belgia în 1992, într-o vilă situată la Jumet. Locul unde au fost găsite trupurile Anei şi al lui Eefje, drogate şi îngropate de vii.

Pentru simplificarea relațiilor dintre cei doi bărbați, ei furau maşini. Aşa „zis blestematul” îl acuza pe el pentru toate. Weinstein era cel care voia să le lichideze, iar el însuşi nu ar fi făcut nimic altceva decât să le „adoarmă”, înainte ca Weinstein să le îngroape de vii. În prezent, acest Weinstein este mort. Corpul i-a fost găsit la Sars-la Buissiere, în grădina lui Dutroux, unde se mai aflau şi cele două fetițe, Julie şi Melissa. Cine îl eliminase pe Weinstein? Dutroux jura că el nu ştie nimic despre asta…

Celălalt complice desemnat, numitul Nihoul, încă în viață, era asociat în furturile de maşini, dar Dutroux afirma că lui ar fi trebuit să-i încredințeze prăzile sale, după ce ar fi profitat el însuşi de ele. Mai pretindea şi că el construise tainița, în care ascundea fetele, în casa sa din Marcinelle, ca să o folosească drept loc de popas, înainte de transferul viitoarelor prostituate către Nihoul. Acest Nihoul, după părerea anchetatorilor, era, în mod evident, un traficant, dar jura că nu se băgase niciodată *în* activitățile pedofile ale ciracului său.

După anchetatorii la cald ai cazului, Michel Demoulin şi colegii lui, adevărații mei salvatori, această poveste nu stătea

deloc în picioare.

În ceea ce mă priveşte, martor supraviețuitor, eu nu puteam să vorbesc decât de ceea ce trăisem în timpul celor optzeci de zile şi tot atâtea nopți. Eu nu-l văzusem niciodată decât pe Dutroux. *Cât* despre Lelievre, el participase la răpirea mea, îl auzisem confirmând, fără mare convingere şi fără alte amănunte, scenariul perversului, scenariul conform căruia tatăl meu ar fi făcut rău unui mare şef şi ar fi refuzat să plătească o răscumpărare, punct. Niloul îmi era necunoscut. Această poveste cu şeful nu era menită decât să mă înspăimânte, să mă facă să admit că el, Dutroux, era salvatorul meu, cu scopul de a mă avea pe deplin sub dominația lui, prin frică. Eu aveam să mor dacă refuzam să fiu violată. Aveam să mor dacă făceam zgomot, mă aflam într-o permanentă amânare. Însă fireşte că nimeni nu i-a cerut nimănui vreo răscumpărare. El se folosise de acelaşi argument pentru Laetitia şi este foarte posibil să fi jucat acelaşi rol şi față de micuțele Julie şi Melissa. Cu An şi Eefje, care erau mai mari, asta nu putea să mai țină. Pe de o parte, el nu le vorbea limba, olandeza, iar Eefje încercase, de altfel, să evadeze de la Vlarcinelle în două rânduri, din păcate fără niciun rezultat, pe Fereastra din acoperiş, sub care mă punea el să mă „bronzez"; dovada faptului că nefericita nu se afla sub influența lui.

Dutroux însuşi declarase că în acel moment „el avea patru în casă, cele două micuțe în ascunzătoare, cele două mari la etaj" şi că „nu mai făcea față".

Nenorocitul ăsta socotea cumva că ar fi fost un tată de familie copleşit?

După părerea mea, în ceea ce o priveşte pe soție, cea mai mare complice a sa, arestată în acelaşi timp cu el, nu exista nicio îndoială pentru anchetatori. Ea mărturisise, ştia totul despre răpiri, despre violuri şi despre toate celelalte, şi nu l-a denunțat, fiindcă îi era prea supusă şi se temea de el. Ea îşi

acuza „marea dragoste” pentru tot ceea ce refuza să admită. După părerea ei, el era răspunzător pentru răpiri, ca şi Lelievre, care îl eliminase pe Weinstein, ca şi pe cele două tinere. Ea recunoştea că se temuse să coboare în ascunzătoare ca să le ducă de mâncare celor două mai mici, atunci când Dutroux fusese încarcerat pentru furt de maşini, dar habar nu avea de felul cum muriseră ele, şi nici când!

Am aflat toate aceste detalii treptat, cu atât mai mult cu cât „zis blestematul” îşi schimbase versiunea.

Toate acestea erau atât de complicate, de confuze, încât era evident că Dutroux încerca să-şi salveze pielea, sub acoperirea unei rețele imaginare. Cu atât mai mult, cu cât prin anii 1980 se mai folosise de asemenea aserțiuni: „Condamnat pe nedrept şi victimă a unei pretinse erori judiciare, victimă a unei maşina-țiuni puse la cale de oameni prea periculoşi ca să-i denunțe el etc”. Căci blestematul mai ispăşise o pedeapsă cu închisoarea, fiind condamnat în 1989 la treisprezece ani de temniță, pentru violuri asupra copiilor şi a adolescentelor. Dar el a reuşit să iasă în aprilie 1992, „pentru bună purtare” şi cu obligația de a fi supravegheat de un psihiatru, ca şi soția sa (deja complice la violuri). Vizite pe fugă, eliberare de Rohypnol” pentru toată lumea, pe care el s-a grăbit să-l stocheze, fără să-l înghită, cu scopul evident de a-l folosi în alte ocazii. Alt amănunt, care îşi are importanța lui: „zis blestematul” a făcut cunoştință în ichisoare cu un deținut pentru furt, care i-a explicat cum să construiască o „ascunzătoare”, invizibilă în cazul unei percheziții. Acest om a depus mărturie.

Pentru alții însă, tot ceea ce povestea pedofilul era dovada asistenței unei rețele importante, în care el nu ar fi fost decât verigă slabă.

În 2003, scadența procesului se apropia. Eu nu doream decât un singur lucru, să mă țin la distanță de tot ceea ce nu mă privea direct în această afacere, de ceea ce ei numeau

diferitele „fațete” ale anchetei. Voiam să depun mărturie cu privire la ceea ce trăisem şi îndurasem, el nu trebuia să scape hiar atât de uşor.

Însă presiunea asupra mărturiei, pe care mă hotărâsem să o» depun, devenea tot mai puternică în cadrul mass-media şi al partizanilor faimoasei rețele.

Note:

— Anxiolitic (benzodiazepină) favorizează somnul şi este utilizat la anumiți pacienți, victime mai ales ale acceselor de delir («. *A).*

Se pretindea că am fost drogată n permanență, că nu-mi aminteam probabil de nimic; că devenisem acolo un soi de legumă inconştientă şi că este posibil să mai fiu încă în această stare…

„Eşti sigură, nu l-ai văzut decât pe el?”

Ca şi cum ar fi spus: „Ei, tu crezi în prădătorul izolat, tu chiar că nu ai înțeles nimic!”

Maestrul Riviere a remarcat o afirmație făcută de procurorul regal la adresa mea: „Presupunând că ea şi-ar aminti totul, pohypnolul este de fapt omniprezent în acest dosar…”

Venită din partea viitorului minister public, afirmația era ngrijorătoare şi umilitoare pentru mine. La început, mărturia mea îl interesase, dar cum susțineam în continuare că nu l-am văzut decât pe acuzat în timpul celor optzeci de zile petrecute în gaura mea de şobolan şi doar o singură dată pe acolitul său, pe nimeni altcineva, dintr-odată îl interesam mult mai puțin.

Maestrul Riviere m-a apărat întotdeauna în presă, afirmând că eu nu am fost drogată decât în primele trei zile. El era cel care le răspundea ziariştilor, eu nu acordasem încă niciun interviu. Eu nu vorbisem decât cu anchetatorii. Singura mea participare la dosarul de anchetă, în afară de primele interogatorii, a constat în refacerea, pe bicicletă, a

traseului de acasă până la şcoală, însoțită de jandarmul meu, Zorro", Michel Demoulin. Era o reconstituire necesară pentru cercetare, organizată, din fericire, fără prezența acuzatului.

Şi-mi amintesc ce-am mai râs amândoi, atunci când ne-a tăiat drumul o furgonetă inscripționată cu „La regele puilor"... Am păstrat fotografia făcută în ziua aceea de un ziar regional ziar în care se menționează că totul se desfăşoară într-o atmosferă destinsă şi că eu pedalez straşnic! Dar niciun ziarist nu mă mai revăzuse de când aveam doisprezece ani!

De această dată, avocatul meu mi-a spus: „Trebuie să vă întâlniți cu presa!" Dumneavoastră vă revine sarcina să le explicați că nu ați fost drogată timp de optzeci de zile! Şi că memoria vă este într-o stare excelentă!"

Prin urmare, el a organizat o conferință de presă în cabinetul său, cu vreo zece ziarişti din presa scrisă. Eram cam stresată de această primă confruntare, chiar dacă nu era filmată.

Îi înfruntam pe ziarişti pentru prima oară în viață. Întrunirea era simplă, informată, m-am destins repede şi apoi am devorat câteva sandviciuri, la un pahar, împreună cu ei. Ei m-au văzut glumind, râzând, chiar l-am întrebat pe avocatul meu: „Unde-mi sunt sandviciurile cu Rohypnol? Să nu vă atingeți de ele, sunt ale mele!"

Pe scurt, ei şi-au dat seama că eu sunt normală, sigură pe mine în răspunsurile la întrebările lor. Nu aduceam deloc a femeie pe jumătate nebună, aşa cum voiau unii să se creadă, iar dacă aş fi avut cea mai mică îndoială privind prezența altcuiva la Marcinelle, în acea mizerie de casă, mi-aş fi dat seama neîntârziat şi mi-aş fi însemnat acest lucru, din moment ce eu notam tot ceea ce puteam să observ. Şi aş fi spus-o imediat!

Dar, după cum spuneam împreună cu avocatul meu „atunci când nu ştii, inventezi". Sub pretextul că eu nu

vorbeam cu ziariştii, după cum făceau alții din plin pe atunci, şi că maestrul Riviere respecta cu scrupulozitate secretul anchetei, ei încă mai voiau să dea de înțeles că eu eram sau drogată, sau manipulată. Acest mod de a-mi răstălmăci dinainte mărturia m-a rănit groaznic. Ei, anchetatorii, Michel Demoulin şi colegii săi, oameni pe care eu îi respect enorm, pentru că ne-au eliberat şi pentru conştiința lor profesională, nu mi-au pus niciodată la îndoială depozițiile. Ei m-au pescuit la ieşire şi ştiau bine în ce stare eram atunci. Şocată cât cuprinde, dar lucidă până la voința de a-l apuca de beregată pe acest pedofil! Laetitia stătuse acolo şase zile, dintre care trei „mahmură", după cum declarasem. În două luni şi jumătate de detenție e clar că aveam mai multe amintiri decât ea. Dar pornind de la ceea ce presa numea „seismul" declanşat de afacerea secolului în Belgia, se părea că fiecare cetățean avea mica lui părere asupra subiectului. Oamenii nu vorbeau decât despre asta, pe stradă, în cafenele, în metrou. Ziariști şi scriitori publicaseră deja peste cincisprezece cărți. Părinții mei păstraseră tone de arhive de presă – eu însămi îngrămădisem multe prin mape, fără să am curajul să le triez sau să le citesc. Propria mea poveste şi amintirile care îmi țâşneau adeseori cu brutalitate în minte îmi erau de ajuns. Voiam să-mi mențin comportamentul pe linia necesară pentru reconstrucția mea personală. Să-mi trăiesc viața şi să nu mă preocupe celelalte sau, oricum, cât mai puțin posibil.

Atunci când data procesului a fost, în sfârşit, fixată definitiv, pentru 1 martie 2004, ştiam că urma să mă cufund din nou în acea baltă urât mirositoare. Perspectiva procesului a fost amânată de mai multe ori, ancheta a fost presărată cu noi avânturi, cu piste reluate şi părăsite. Patru sute de mii de file de procedură, comisii de anchetă, destituirea judecătorului Connerotte, anchetatori înlăturați de la cercetări, printre care chiar şi Michel Demoulin, cel care

obținuse primele mărturisiri ale „monstrului din Charleroi” şi care ne descoperise în viață. Demisii ale oamenilor politici, o repunere în discuție a sistemului judiciar, a jandarmeriei, a guvernului. Ministrul justiției de pe atunci a fost acuzat de a fi aprobat cererea din 1992 de eliberare condiționată a monstrului. Şuvoiul marşului alb, o anchetă asupra anchetei, îndoiala de ani întregi.

În sfârşit, Belgia spera să obțină adevărul. Speranță cam nebunească, în confruntarea cu un psihopat.

În fața acestui munte, pe care îl reprezenta afacerea, mă simțeam în acelaşi timp minusculă şi uitată.

Habar nu am ce simțea Laetitia. Mi se părea, şi era oarecum legitim, că atunci când se vorbea despre părinții victimelor, nu se vorbea de fapt decât despre ele. Eu mă simțeam oarecum deplasată în această poveste, pentru că supraviețuisem.

Curtea trebuia să se întrunească la Arlon. Era o problemă de competență teritorială, ancheta avându-şi sediul la Neufehâteau, care îi era subordonat. Sala curții cu juri nu putea să cuprindă decât puține persoane, în afara ziariştilor şi a celor patru acuzați: „zis blestematul”, soția lui, Michele Martin, Lelievre şi Nihoul.

Doamna ministru al justiției anunțase un prim preț exorbitant pentru organizarea acestui uriaş show mediatic, ceva cam pe la patru milioane de euro. Oraşul se aştepta să primească mii de ziarişti din întreaga lume. Peste o mie trei sute dintre ei fuseseră acreditați, pentru cele şaisprezece scaune din sală, pe care nu le puteau ocupa decât cu rândul. Dar ei urmau să dispună de o încăpere cu ecrane video şi aveau să fie conectați în permanență la dezbaterile care, inițial, erau programate să dureze două luni, dar, în realitate, nu s-au încheiat decât pe 22 iunie! Părțile civile aveau dreptul la găzduire gratuită într-o cazarmă militară. Avocatul nostru a preferat să ne adăpostim, el, colaboratoarea lui,

maestrul Parisse şi cu mine, într-un loc izolat. O măsură care îmi convenea, cu atât mai mult cu cât nu (doream să mă afişez peste măsură în faţa fotografilor. Peste trei sute de poliţişti asigurau securitatea.

Era impresionantă o asemenea desfăşurare de forţe într-un oraş atât de mic. În ceea ce mă priveşte, eram mulţumită că publicul va fi restrâns în sală, în timp ce oamenii se plângeau dinainte că nu aveau acces acolo.

Maestrul Riviere concepuse mărturia mea în două părţi. Lectura scrisorilor mele, făcută de către un anchetator, ca să mă cruţe de răspunsul direct la întrebări privind maltratările pe care le-am descris. Apoi urma să dau mărturie direct, în faţa Curţii, asupra împrejurărilor răpirii şi ale „sejurului" meu de „vacanţă" în bârlogul „zis blestematului". Mai rămânea de luat decizia finală pentru mărturia mea, alegerea sau nu a regimului „uşilor închise". Eu aş fi preferat cu uşile închise. Dar maestrul Riviere m-a prevenit: „Începând din momentul în care juraţii vor cunoaşte conţinutul scrisorilor dumneavoastră, nu va mai trebui să reveniţi asupra detaliilor murdare, lectura ar fi de ajuns pentru lămurirea lor. Dar dacă alegeţi regimul uşilor închise, se va crede că aveţi ceva de ascuns".

Am optat deci să depun mărturie în public. Eu nu trebuia să asist decât la şedinţele care mă priveau în mod direct pe mine.

Maestrul Jean-Philippe Riviere şi maestrul Celine Parisse asigurau, în ceea ce îi priveşte, continuitatea procesului şi mă ţineau la curent cu evenimentele. Eu nu aveam posibilitatea să mă constitui personal parte civilă decât după ce eram citată ca martor. După înregistrarea mărturiei mele de către Curte, aş fi avut toată libertatea de a participa la şedinţele următoare.

Am aşteptat, cu nervozitate, până pe 19 aprilie 2004, ca să compar în faţa Curţii.

Între timp, îmi parveneau informații prin telefon. Aşa am aflat, de-a valma, lucruri uneori aberante despre torționarul meu personal.

Un anchetator a raportat că făcuse un experiment de inseminare artificială absolut nebunesc asupra soției sale. El îşi pierduse speranța să mai aibă o fată şi deci a imaginat, pornind de la lectura uni text dintr-o revistă, o tehnică anumită, care consta în a o face pe partenera sa „purtătoarea" în propriul trup şi timp de mai multe zile, a conținutului capitalului lui sexual, într-o pungă de plastic. Ea nu trebuia să-l elibereze decât după un răstimp pe care el îl estimase, mi se pare, la trei, patru zile. El trebuie să fi înțeles din acest articol de vulgarizare că spermatozoizii aflați la originea băieților mureau înaintea celor susceptibili să dea fete... Eu nu ştiu chiar nimic despre ceea ce cred oamenii de ştiință în privința asta.

Între alte rele, mai puțin ştiințifice, dar tot atât de premeditate, el s-a străduit, împreună cu soția sa, cu care se căsătorise în închisoare, să-şi deposedeze bunica, bătrână şi bolnavă, de casa şi de venitul ei.

El era pe atunci încarcerat pentru viol la Mons şi cu permisie de ieşire.

Eliberat pentru „bună purtare", cu avizul administrației penitenciarelor, el a reclamat şi a obținut indemnizații de invaliditate, sub pretextul că s-a îmbolnăvit în închisoare. Opt sute de euro lunar, pe spezele statului.

Atunci când câştigi salariul minim... asta te scoate din sărite.

Un fost deținut de la închisoarea din Mons, i-a spus, mi se pare unui ziarist: „Era un vierme!"

Asta te mai uşurează... Un vierme, un monstru, un căpcăun, un pedofil, un psihopat... nu mai ştiam cum să-i spunem.

Pentru mine, el era mai întâi de toate jegos şi împuțit, ulei

pentru cartofi prăjiți, unsuros, după ce am folosit toate injuriile. Am auzit spunându-se că el tot mai putea. Şi se mai plângea de condițiile lui de detenție! Se izbea cu capul de un perete ca să fie compătimit! Dădea detalii înfiorătoare pentru urechile părinților victimelor. Continua să-şi joace rolul de vedetă jalnică, de unul singur, ridicol şi sfâşietor, lipsit de respect pentru ceilalți şi fără nicio umbră de vinovăție sau de remuşcare.

Mi se părea că o celulă proprie, cu cele necesare spălatului, mâncatului, consultării dosarului „său", era deja un lux prea mare pentru el. Aş fi preferat temnița. Obscuritatea, cu o lumină în ochi, cu ciment pentru dormit, suprafața de un metru nouăzeci în lungime şi nouăzeci de centimetri lățime. Fără înălțimea necesară ca să stea în picioare. Pâine mucegăită şi o găleată igienică.

Dar astea sunt lucruri la care nu poți decât să visezi…

Pe 15 aprilie 2004, un anchetator a citit în fața jurații scrisorile adresate familiei mele şi pe cele pe care i le rezervasem mamei în mod special. Cei doi consilieri ai mei voiau să mă cruțe să revin eu însămi, în timpul viitoarei mărturii, asupra detaliilor sordide şi a acestor confesiuni dureroase. Eu nu-mi dădusem seama cu adevărat mai înainte de impactul pe care ele l-ar fi putut avea. S-a făcut linişte în sală şi unii au plâns.

Realitatea „camerei calvarului", maltratările şi suferințele pe care le detailam cu inocență mamei mele, pe când aveam doisprezece ani, erau îngrozitor de ascultat, dar trebuia ca jurații să le audă.

După această şedință, maestrul Riviere a declarat presei: „Ne aflăm în momentul de răscruce al acestui proces, abordând dosarul „victimelor în viață" ale lui Marc Dutroux. Va fi mai greu de aruncat responsabilitatea pe fantome şi pe fantasme".

M-am gândit în acea zi că dacă aş fi murit în timpul

acestor opt ani de anchetă, mai înainte ca, în cele din urmă, procesul să aibă loc, aceste scrisori ar fi vorbit oricum în locul meu.

Din fericire, eu mă aflam încă aici, victimă, desigur, dar „martor în viață".

PUZZLE

Acest proces era un uriaş puzzle, pe al cărui fundal întunecat trebuia să plasez frânturile tot atât de întunecate ale celor optzeci de zile de supraviețuire a mea în ascunzătoarea de la Marcinelle. Faptul că eram martor nu era pe placul tuturor. Mi s-a adus la cunoştință că unii foloseau această apelațiune cu un oarecare dispreț. „Domnişoara Dardenne, «martorul», după cum i se spune acum" sau „despre care se spune acum că ar fi «martorul în viață» în această afacere…"

Eu puteam înțelege deznădejdea celor care nu şi-au mai găsit copiii în viață. Dar îmi era greu să pricep că mi se reproşa faptul că am rămas în viață… sau că avocatul meu îmi spunea „Domnişoara Dardenne" şi nu „micuța Sabine".

Eu nu eram o fetiță moartă. Aveam douăzeci de ani şi eram în viață, nu puteam totuşi să-mi cer veşnic iertare; şi nici să păstrez tăcerea asupra a ceea ce trăisem. Eu nu credeam în fantasmagoria marii rețele, aşa cum voia să o impună laşul acela, iar această luare de poziție mă penaliza în mintea anumitor părți civile. Uneori îmi spuneam că dacă ar fi fost legală folosirea serului adevărului asupra acestui mincinos patologic, s-ar fi putut alina disperarea unor părinți. Şi că şi acest proces monstruos s-ar fi putut desfăşura mai liniştit.

Părinții mei erau ei înşişi parte civilă, dar eu nu am dorit prezența familiei la acest proces. Şi eu şi ei aveam nevoie de linişte.

Am ajuns la Arlon, să mă întâlnesc cu avocații mei, în ajunul depoziției mele, cu o mulțime de întrebări în minte. Stresată şi agitată.

Oare i-aş putea răspunde preşedintelui: „Nu-mi aduc aminte”, dacă mi-ar pune o întrebare de detaliu? Oare o să fie înțelegător acest preşedinte? Şi dacă am să uit ceva, nu or să spună din nou că sunt nebună?”

Ne instalasem într-un hotel, în afara oraşului, cu un parc superb. Maestrul Riviere preferase liniştea, pentru el, pentru maestrul Parisse şi pentru mine. Maestrul Celine Parisse aranjase să aibă o cameră apropiată de a mea, în caz că m-aş simți prea înspăimântată, pentru că eu trebuia să dorm şi să încetez să le mai pun zece întrebări deodată. Ei mi-au propus ca medicament un pahar de vin alb, iar eu, care nu beam niciodată, m-am destins, în sfârşit.

În fața hotelului se afla o maşină combi. Ziariştii nu ştiau unde eram. Personalul hotelului era la curent, dar se arăta discret. Puteam să stau liniştită.

Acest moment, pe care îl aşteptam de ani întregi, de fapt nu mă înspăimânta. Voiam să-l înfrunt pe acest monstru, față în față. Numai că mă întrebam, înainte să adorm, dacă aveam să simt vreo emoție şi ce fel de emoție anume. Nu credeam că voi izbucni în lacrimi, nici că am să tremur din toate încheieturile, nu-mi mai era frică de el. Îl văzusem deja la televizor, în cuşca lui de sticlă, la costum, cu părul jegos şi cu aerul lui de grefier.

Aflat pe punctul să ia notițe. În acel moment, el încă mai făcea pe „vedeta”, se plângea de „condițiile de detenție”, „domnul Dutroux” refuzând să fie pozat, în timp ce nu ezitase să fotografieze el însuşi puştoaice goale şi în lanțuri, să-şi filmeze isprăvile de violator al tinerelor, pe care le drogase undeva prin Slovacia, sau propriile zbenguieli cu nevasta.

În cele din urmă, eu am dormit bine.

A doua zi, un comisar de la jandarmerie a venit după mine, într-o maşină fără însemne, jurnaliştii cunoscând prea bine maşinile avocaților mei. Maestrul Riviere a plecat singur, maestrul Parisse mă însoțea – ea avea să nu mă părăsească

până în clipa în care eu intram în sala tribunalului şi îi voi mulțumi toată viața pentru ceea ce a făcut. Maşina mergea cu mare viteză şi cum era lume multă pe drum, comisarul, o femeie tânără, la vreo treizeci de ani, şi-a pus în funcțiune sirena, ca să se deplaseze prin mijlocul şirului de automobile. Girofarul, sirena cu două tonalități, mă credeam într-un film polițist, iar eu sporovăiam ca de obicei, probabil ca să-mi înăbuş stresul unei zile care se anunța a fi de mari încercări.

Odată ajunşi la Curtea din Arion, a trebuit să o luăm prin spate, la adăpost de curioşi, ca şi acuzații, martorii importanți, anchetatorii şi magistrații.

Nu mai pusesem niciodată piciorul într-un palat de justiție şi observam totul, cordonul de siguranță cu alarmă, controlul poşetei mele – fără cuțit sau puşcă, doar țigări şi brichete.

L-am revăzut pe Andre Colin, unul dintre anchetatorii care mă scoseseră din ascunzătoare. Nu îl mai întâlnisem de opt ani, dar l-am recunoscut fără dificultate, era o adevărată plăcere să îl regăsesc acolo. El m-a întrebat discret:

— Merge?

— Pentru moment, merge, o să vedem mai târziu.

Râdeam, glumeam incontinuu. Ştiu prea bine că era vorba de o fațadă şi că nu-ți poți stăpâni întotdeauna emoțiile, dar este o formă de demnitate față de mine însămi şi față de ceilalți.

M-am trezit apoi în sala martorilor, în compania a doi psihiatri, a unui analist şi a unui judecător de instrucție din Toumai. Ei trebuie să-şi fi spus: „Nu credeam ca ea să fie aşa…”

Glumeam împreună cu uşierul Jules, un bunicuț căruia îi păsa de mine: „Vrei o picătură de apă? Vrei un biscuit? Hai, ia un biscuit, o să te simți mai bine”.

Omul ăsta de ispravă mă făcea să-mi dea lacrimile. Maestrul Parisse trebuia să mă lase, ea nu putea să stea cu martorii şi ora audierii se apropia.

Pe culoarul care duce la sală, am început dintr-odată să mă simt rău. Jules întredeschisese uşa, ca să urmărească apelul martorilor, şi vedeam acum toată acea lume, presa, banca părților civile, publicul. M-am aşezat treizeci de secunde pe un scaun. Un val de căldură subită a pus stăpânire pe mine, iar eu îmi spuneam: „O să mă simt prost, o să cad pe jos, nu-mi mai e bine…”

Şi Jules mi-a strecurat atunci:

„Trebuie să te duci acolo!”

M-a ajutat să mă ridic, ca pe o băbuță, şi m-a împins spre uşă. Ştiam că merg, însă nu eu hotărâm asta. Dar intrând în sală, puterile mi-au revenit dintr-odată. Eram din nou motivată, pur şi simplu, boxa acuzaților se afla în fața mea.

Dutroux, Lelievre, acolitul său şi ceilalți doi, pe care nu-i mai văzusem decât la televizor, Michele Martin şi Nihoul. Acesta din urmă nu mă interesa deloc. Părea cu gândurile aiurea, crispat, de parcă s-ar fi întrebat ce face el acolo.

Dar pe ceilalți trei, prizonieri în cuşca lor de sticlă, nu mă puteam stăpâni să nu-i țintuiesc cu privirea, mai ales pe el.

Nu bănuiam, cu câteva clipe mai devreme, ce aveam să simt, revăzându-l după opt ani. Dar, ciudat, chiar nimic.

Îmbătrânise, era tot aşa de hidos. Îşi lăsa ochii în jos, atunci când eu îl țintuiam cu privirea.

Dacă aş fi putut să-i spun: „Amărâtule, uită-te bine la mine când îmi fac apariția!…”

Dar mă aflam într-o Curte cu juri şi aveam totuşi trac în fața tuturor acestor oameni, care aşteptau ca eu să vorbesc. Sala mă impresiona mult mai mult decât acuzatul. Atunci, am aruncat o privire către maestrul Riviere, ca să-l liniştesc, ca şi cum i-aş fi spus, Nu vă îngrijorați, eu n-am să-mi pierd cunoştința”.

N-am mai aşteptat ca preşedintele să facă apelul, m-am dus cu un pas hotărât să mă instalez pe scaunul rezervat martorului.

— Sabine Dardenne?

— Prezentă!

A doua zi, se spunea în ziare că îmi tremura puțin vocea. Eram foarte intimidată de Curte, firește, decorul, toți acești oameni care mă priveau, dar dimineața eu nu am glas și cu greu îmi dreg vocea, așa sunt eu, încă de când eram mică. Nu este decât o minoră problemă de bronhii... Vocea nu-mi tremura de teamă.

Maestrul Riviere îmi spusese:

„Să vă adresați întotdeauna președintelui. El este cel care pune întrebări, lui trebuie să i se răspundă. Și dacă doriți să puneți și dumneavoastră o întrebare, tot lui trebuie să vă adresați".

Atunci, l-am privit pe președinte, m-am concentrat asupra lui, ca să evit să mă gândesc la toate acele priviri, ațintite asupra mea. Mi-am declinat identitatea și președintele a început cu blândețe:

„Deci, mergeați la școală cu bicicleta, și apoi...?"

Mi-am spus povestea, devenise mai ușor de narat, din moment ce scrisorile mă precedaseră în această sală. Președintele m-a întrebat dacă doream să revin asupra acestui subiect, i-am răspuns:

„Nu în mod deosebit..."

Maestrul Riviere a luat cuvântul, ca să-mi pună trei întrebări, pe care le considera importante: cum mă obligase el să fac curățenie în casă; dacă mă uitasem la televizor împreună cu el; și la ce fel de emisiuni, în afară de „Inter-orașe" sau de „Castelul măslinilor"?

Îmi amintesc ultimul meu răspuns.

„Canal +, neclar. Trebuia să mă străduiesc să privesc printre dungi, așa îmi spunea el. Eu nu aveam niciun chef, chiar nu mă interesa, aveam deja parte de toate astea «live".

Așteptam ca președintele să mă întrebe, după cum se obișnuiește: „Mai aveți ceva de adăugat?..."

Maestrul Riviere ştia prea bine că eu aveam o întrebare în minte. Întrebarea mea, personală, pentru acuzat. Cum preşedintele nu părea să se gândească la asta, a intervenit el însuşi.

L-am privit pe acuzat în ochi, formulându-mi întrebarea către preşedinte, ca să respect regula, dar nu-l slăbeam din priviri pe el, lui şi numai lui îi era adresată:

— Aş dori să-l întreb ceva pe Marc Dutroux, chiar dacă am un oarecare răspuns în minte. El se plângea că am un caracter porcesc, vreau să ştiu de ce nu m-a lichidat?

El s-a ridicat în picioare, ca să răspundă, de dincolo de geamul lui, şi tot nu se uita la mine.

— Dar nu mi-am pus niciodată problema să o lichidez. I s-a băgat asta în cap, după ieşirea ei din ascunzătoare.

Tot adresându-mă preşedintelui, am conchis:

— Cu asemenea persoane, nici nu trebuie să te aştepți la alte răspunsuri.

Îmi încheiasem depoziția, preşedintele mă autorizase să părăsesc sala, dar chiar în acel moment, când îmi părăsisem deja scaunul, presimțeam că unul dintre acuzați se va ridica să spună ceva. Aş fi pariat că era ea, femeia, mama familiei, complicea, şi chiar ea era, cea care voia să se scuze, servil.

— Domnişoară Dardenne, vreau să-mi cer iertare… Mi s-a urcat sângele la cap:

— Dumneavoastră, care ştiați unde sunt, cu cine sunt, şi ce înduram? Din partea unei mame de familie, scuzele dumneavoastră îmi provoacă repulsie, nu le accept!

— Îmi pare rău că nu l-am denunțat pe Dutroux de când le-a răpit pe Julie şi pe Melissa. Eu nu vă cer să mă iertați, pentru că este de neiertat. Nu pot să concep ceea ce ați îndurat, pentru că nu pot să mi-i închipui pe copiii mei închişi într-o cuşcă, îmi recunosc vina.

— Regret nespus. Nu iert nimic!

Cred că ea, cerându-ne iertare, fiindcă a făcut acelaşi

lucru şi cu Laetitia, încerca să se apere de tot ceea ce apăsa încă pe umerii ei.

Ea ştiuse totul dintotdeauna, era complicea lui de la început, din anii 1980. El îi făcea confidențe, iar ea suporta un psihopat ca tată al copiilor ei. Acum, când ea era în închisoare şi nu îi mai vedea, sper că îşi dădea seama de propria ei monstruozitate. Ea lăsase să fie violați şi omorâți copiii altora şi îi reclama pe ai săi! mai avea încă un drept de vizitare pentru cei mai mici, avocații ei se bătuseră pentru asta! îi deplângeam pe acei copii. Ei au fost nevoiți să-şi schimbe numele, pentru că erau insultați, sunt târâți pe la familii sociale, cu această povară groaznică de a avea un tată şi o mamă criminali. Cum mai îndrăznea ea să ceară iertare?

Am plecat, uşurată. Se terminase pentru mine, nu mai eram pe banca martorilor. L-am biruit, în sfârşit, el nici măcar nu a îndrăznit să mă privească în ochi. Răspunsese la nimereală, dar eu nu mă aşteptasem la adevărate răspunsuri din partea lui. Avocații lui l-au calificat într-o bună zi drept „psihopat imaterial". Ciudat, deoarece, pentru mine, tocmai că el era îngrozitor de material. Ministerul public a conchis asupra mărturiei mele, spunând:

„Niciun alt comentariu, niciun rechizitoriu nu ar putea înlocui o asemenea mărturie, noi o înțelegem cu umilință şi cu respect".

A doua zi, el a mai spus, în cursul unei audieri la care eu nu asistam, că aş fi fost hărăzită rețelei lui Nihoul. L-am întrebat pe preşedinte dacă acuzatul putea să dea explicații pe această temă, căci ar fi fost „drăguț" din partea lui, eu neînțelegând probabil „tot ceea ce a vrut să spună acuzatul".

Sper că el nu a luat ironia, din cuvântul „drăguț", în sensul originar al termenului. El a răspuns, dar tot privindu-şi notițele, după modul său de a nu-i înfrunta pe ceilalți:

— La început trebuia să o dau rețelei lui Nihoul, dar m-am ataşat de ea…

Preşedintele i-a retezat-o.

— Credeam că era pentru a acoperi lipsa Juliei şi a Melissei? De aici încolo, el s-a împotmolit într-un monolog încurcat, cu vocea lui prostească şi monotonă, „de ipocrit" care o face pe nevinovatul în faţa Curţii, care a violat, dar nu a omorât pe nimeni.

— Pe scurt, ar trebui să-i mulţumesc? Mi-a salvat viaţa!

— Nu, eu nu spun nici aşa ceva, am şi eu vina mea.

De ce oare el nu m-a lichidat? Gunoiul ăsta se declara ataşat de mine? Voia să manipuleze juraţii, făcându-i să creadă o asemenea mârşăvie? Sau poate să mă facă să o cred eu, victima lui?

Apoi a venit rândul Laetitiei. Ea i-a spus preşedintelui că nu poate să depună jurământul, că va vorbi „fără ură şi fără teamă". Şi a început să-şi spună povestea, ca şi mine.

„Eram la piscină, o camionetă s-a oprit... Tipul s-a prefăcut că nu înţelege, iar în timpul acesta, celălalt m-a înşfăcat şi m-a şi îmbarcat..."

Preşedintele a întrebat-o, atunci când vorbea despre ascunzătoare:

— Cum vă descurcaţi amândouă în acea ascunzătoare?

— Venea peretele. Sabine, eu şi peretele.

— Da, şi pe atunci eraţi micuţe şi slăbuţe.

— De ce, acum sunt grasă?

Mi-am înăbuşit râsul. În schimb, m-am înfuriat, atunci când un jurat i-a pus o întrebare stupidă şi, după părerea mea, deplasată.

— Vă aflaţi la piscină, nu înotaserăţi pentru că eraţi la ciclu... şi totuşi spuneţi că el v-a violat?

Laetitia era stânjenită, se pierduse cu totul pe scaunul ei. Eram cât pe ce să iau microfonul şi să-l dau naibii pe mârlanul acela! Oare chiar se poate pune o asemenea întrebare, atunci când ai sarcina să judeci un psihopat, pedofil şi obsedat sexual? Ca şi cum un asemenea soi de

„detaliu” l-ar fi putut deranja pe acest monstru!

O întâlnisem pe Laetitia la o săptămână de la începutul procesului, dar ea nu era sigură în acel moment că va depune mărturie. Eu îi spusesem:

„O să fie greu, dar spune-ți şi tu că este bine să o faci pentru mutra lui, trebuie să vii să spui ce ți s-a întâmplat!”

Iar ea se afla acum aici, curajoasă, chiar îl ataca.

Ea voia să ştie până la ce punct o drogase el în primele zile, câtă luciditate îşi mai păstrase sau nu. Amintirile îi erau vagi, iar acest lucru era cam greu de suportat pentru ea.

„De ce m-a pus să beau toată cafeaua?”

Altfel spus, cafeaua mai avea sau nu droguri în ea? El a răspuns liniştit că, în ceea ce îl priveşte, obişnuia să-şi bea cafeaua până la capăt. Era normal, nu-i plăcea risipa! Pentru o dată, eu cred că el nu mințea; ăsta-i era stilul, să bea zeama din cutiile de conserve, să golească apa din cadă în toaletă, să lase să mucezească pâinea, să nu se spele pe dinți, să-şi termine cafeaua…

Iar întrebările se înlănțuiau, necruțătoare.

— El vă spunea: „Tot răul pe care pot eu să ți-l fac este să fac dragoste cu tine?”

— Da.

— V-a dat pilule anticoncepționale expirate?

— Da.

— Nu ați fost sub supravegherea unui psiholog?

— Nu.

— După cât se pare, vă puteți lipsi de el.

Nu ştiam că şi ea se „descurcase” singură, după acel infern.

Privind-o pe Laetitia depunând mărturie şi, mai ales, auzind-o răspunzând uneori, la anumite detalii, cu „nu ştiu” sau „nu mai ştiu”, în timp ce încerca, întocmai ca şi mine, să țină piept curajos monstrului, mi se perindau prin fața ochilor imagini vrednice de milă, cu ea legată. Încă o mai

auzeam răspunzându-mi cu o voce adormită, atunci când am vrut s-o previn:

„S-a şi întâmplat…”

Eu eram de vină pentru faptul că ea se afla acolo, în faţa tuturor acelor oameni şi constrânsă să răspundă sau să motiveze ceea ce trăise. Degeaba îmi spuneam că dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost altcineva, tot mă durea inima. Încercam să mă eliberez de această vinovăţie, dar nu reuşeam. Deja, la doisprezece ani, cred că în momentul „marşului alb”, m-am scuzat cum am putut.

„Ştii, eram singură, pe măsură ce trecea timpul o luam razna, nu mai aveam nimic de făcut, după cum ţi-am spus când ai venit, trecuseră şaptezeci şi şapte de zile de când mă aflam acolo cu acel netrebnic, suportându-l în fiecare zi sau cam pe aproape. Sunt o puştoaică, eu nu-mi puteam închipui că tipul ăsta ar fi un „răpitor” de copii şi că se va întâmpla la fel şi cu tine”.

Însă în ziua aceea, în care timpul era dat înapoi, atunci când preşedintele l-a întrebat pe acuzat: „Aţi răpit-o pe Laetitia?

— Sabine este cea care m-a împins, cerându-mi o prietenă! a răspuns el.

Aş fi vrut să intru în pământ. O să mi se arunce asta în faţă toată viaţa? Laetitia m-a privit şi ne-am făcut un mic semn de amărâtă înţelegere.

Noi vorbisem împreună despre asta, înainte ca ea să depună mărturie. Eu nu voiam nici să o uimesc, şi nici să răsucesc cuţitul în rană, ci doar să o fac să priceapă că am fost salvată datorită ei.

— Să nu uiţi un lucru. Eu nu am avut norocul să fie martori, atunci când am fost înhăţată. Deci, dacă tu n-ai fi fost acolo… A picat pe tine, din nefericire, dar datorită răpirii tale, m-au regăsit, eu sunt în viaţă, şi eşti şi tu în viaţă. Ţi-am cam stricat existenţa, cerând o prietenă, mi-e ciudă pe

mine, pentru toate astea, dar datorită ție şi martorilor răpirii tale sunt eu acum aici.

Nu voi scăpa niciodată de această povară, chiar dacă cu tot mai sper că, în ceea ce o priveşte, ea nu-mi poartă pică. La ieşirea de la audiere, i-am spus, în glumă:

— Ascultă, mai este loc în boxă, dacă vrei, mă duc şi eu acolo!"

— Ei bine, nu. Este adevărat că tu ai cerut o prietenă, dar dacă nu eram eu, ar fi fost altcineva. A căzut pe mine, dar el este cel care m-a făcut să trăiesc cele mai grele momente, şi nu tu!

Mai târziu, un ziarist mi-a spus:

— Se vede că vă înțelegeți foarte bine tu şi cu Laetitia.

— Da, noi suntem apropiate în unele privințe, avem ceva în comun. Numai că nu suntem două prietene din tabăra de vacanță, nici prietene de la şcoală sau din vecini. Laetitia este o prietenă de suferință.

Ea a văzut-o, ca şi mine, după mărturia ei dificilă, pe soția lui Dutroux încercând să-şi ceară scuze, dar i-a retezat cuvintele imediat.

— Nu vreau să vă ascult regretele, răul este făcut, este prea târziu!

Şi Dutroux:

— Vreau să-mi exprim cele mai umile scuze... îmi dau seama de răul pe care l-am pricinuit...

Era obositor. Mai bine şi-ar fi ținut gura amândoi. Oricum, tipul acesta era impermeabil la orice sentiment de vinovăție; lui prea puțin îi păsa de răul pe care îl făcuse, de copiii pe care îi răpise, pe care îi lăsase să moară sau îi îngropase de vii. El nu voia decât să-şi „facă numărul" în fața Curții. Cu mine nu-i mergea.

Nici nu mă aşteptam la altceva. El îşi era credincios lui însuşi, aşa cum îmi rămăsese în amintire: vanitos, manipulator, complicat, incapabil de a spune adevărul.

Ieşind de la audieri, la sfârşitul mărturiei Laetitiei, am spus în faţa camerelor de luat vederi – şi încă abţinându-mă:

— Scuzele lui, n-are decât să crape, cu ele cu tot!

Presa a scris că eu triumfasem, că eram îndrăzneaţă şi că aveam caracter. Cu atât mai bine, dar eu aşteptam rechizitoriul şi verdictul, ca să mă eliberez de această întoarcere în trecut, mai ales că ne mai aştepta încă o încercare.

Curtea hotărâse să-i ducă pe juraţi, pe avocaţi, pe martori şi pe acuzaţi, într-un fel de plimbare de informare, să viziteze ascunzătoarea.

Pe moment, mi s-a făcut rău, deşi credeam că voi avea puterea să suport asta.

La faţa locului, la Marcinelle, râdeam împreună cu Laetitia. Ea îmi mărturisise: „Dacă este vreun păianjen, eu am să urlu. Să nu te îngrijorezi…”

Iar eu i-am reamintit ceea ce ne spunea el, de fiecare dată când ne cobora în ascunzătoare, „Nu trebuie să atingi pereţii! Altfel o să fii certată!”

Nu ştiu de ce cerea el asta, tocmai în legătură cu acest perete, pe când eu chiar că îmi puneam mâinile pe toţi ceilalţi.

„Da, da, n-am uitat! Crezi că posterul cu dinozaurul mai este încă aici?”

Ştiam că Laetitia s-a îndepărtat mai puţin de trecut decât mine şi că, în unele momente, umorul meu negru o şochează, ea nu reuşeşte să facă faţă situaţiei în felul acesta. Dar râdeam totuşi, aşteptând să intrăm în ascunzătoare. Odată ajunse în faţa acestei case sinistre, dincolo de barierele care ne apărau de curioşi, era cu totul altceva. A trebuit să aşteptăm ca toată lumea – sau aproape toată lumea – să treacă înaintea noastră. Juraţii, judecătorii, asesorii, celelalte părţi civile. Iar pe măsură ce vedeam oamenii urcând din nou, cu feţele descompuse, începeam să realizez. Şi Laetitia

la fel.

„Le-ai văzut mutrele?”

Laetitia a coborât înaintea mea. Iar atunci când s-a întors, m-a speriat. Dacă ea era într-un asemenea hal, nestând acolo decât şase zile, pentru mine n-o să meargă deloc. M-am făcut albă ca moartea. M-a cuprins un val de spaimă.

Am intrat împreună cu ambii avocaţi ai mei în prima încăpere, aici încă mai făceam faţă.

„E tot o harababură în maghernița asta”.

Mă întrebam cu ce să încep. Cu pivnița sau cu camera?

Am ales mai întâi pivnița. Am coborât scara, fără să ating pereţii, dar de data asta, pentru că ei instalaseră o frânghie, pentru persoanele în vârstă.

Scările sunt destul de înguste. Sunt douăsprezece trepte, înainte le număram în timp ce coboram.

Am intrat singură în această gaură de şobolani. Era imposibil, fireşte, să rezişti în trei.

Într-o clipă, eram înapoi, în trecut, şi ca într-un film mi se perinda totul prin faţa ochilor, imagine cu imagine. M-am revăzut făcându-mi lecţiile, scriindu-mi scrisorile; înspăimântându-mă în timpul penei de curent, luptându-mă cu lumina şi cu ventilatorul, care nu mai mergeau. Şi apoi, mai era şi acel semn lăsat de Julie şi încercuit de către anchetatori, semn care mă învinovăţiea că eu nu am văzut nimic. Şi dacă l-aş fi văzut, oare aş fi înţeles? Oare i-aş fi pus întrebări? Habar n-am, dar, pe 15 august aş fi putut cel puţin să-l semnalez anchetatorilor.

Era într-atât de mic locul acesta, încât eu îl vedeam încă şi mai mic, mai înăbuşitor, mai înspăimântător.

Am urcat din nou, ca să vedem camera cu paturile suprapuse. Ele ruginiseră, scara era tăiată cu ferăstrăul, posterul cu dinozaurul nu mai era acolo. Şi această încăpere o vedeam acum mai mică. În cealaltă cameră se păstrase totul: patul, dulapul de haine, masa de la capul patului,

unde se afla marele puzzle, care mă enerva atâta. El era deja început, atunci când am venit eu acolo. Atunci când aveam dreptul la un pic de linişte, când el se uita la televizor la programele lui de doi bani, eu priveam pe pereți sau la acest puzzle. Am încercat de vreo două, trei ori, să-l termin. Nu mai erau decât câteva piese de pus. Dar era un peisaj greu de făcut, cu mult verde şi gri-bleu, în nuanțe foarte apropiate. Nu m-am gândit niciodată să întreb cine l-a început. Se poate ca toate patru să-l fi privit înaintea mea.

Iar eu nu am reuşit niciodată să-l termin. La un moment dat, m-am enervat pe el şi l-am cam zgâlțâit… Şi apoi, puzzle-ul ăsta mă cam scotea din minți, era groaznic. Casa însăşi era groaznică, trebuia să ies de aici, dar nu reuşeam.

Laetitia a mai coborât o dată ca să mă ia de acolo şi eu am ieşit împreună cu ea. Cineva mi-a spus că în clipa aceea păream de doisprezece ani. Şi eram tristă, palidă şi furioasă, pentru că şi „celălalt" avea să facă turul casei de la Marcinelle, încătuşat şi cu o vestă antiglonț.

Nu mai ştiu dacă eram furioasă pe mine, pentru că m-au lăsat nervii, sau pe el, care mai avea încă dreptul să se afle aici şi încă să mai şi critice! Apoi, el şi-a permis chiar să spună:

„În ce hal mi-ați adus casa…"

Nu mai puteam, i-am mărturisit Laetitiei:

„Eu vreau să rămân aici. Să aibă curajul să treacă pe la picioarele noastre şi să ne privească o dată în ochi. Aici, nu este nicio cuşcă de sticlă…"

M-am aşezat intenționat în calea lui, l-am țintuit cu privirea, el s-a uitat în pământ, iar eu l-am făcut „secătură". Doar atât, nimic mai mult. Singurul cuvânt care mi-a trecut prin cap.

M-au dat la o parte. Laetitia mi-a spus:

„Respiră, respiră, du-te să iei aer…"

Erau acolo toate furgonetele jandarmeriei, cordoanele,

barierele şi atunci m-am dat deoparte.

Când am văzut că el ieşea din această casă, aş fi vrut tare mult să-l înfrunt din nou şi, eventual, chiar să mă postez în faţa portierei de la maşina în care avea să se urce. Mi se făcuse lehamite de faptul că el lăsa ochii în jos. Dar riscam să fiu pusă la punct de către preşedinte, să ies iarăşi în evidenţă. Atunci, am rămas pe loc. El a trecut la un metru de mine şi asta nu m-a afectat câtuşi de puţin. Eram puternică, până şi în lacrimi, în mintea mea, eu eram cea care îl domina pe el. Nu mă temeam de el, casă, ascunzătoarea, camera mă aduseseră în acea stare.

Numai că presa era în preajma noastră şi a doua zi nu era prin ziare decât acest cuvânt: „Secătură".

Asta m-a uşurat. Dacă aş fi putut să continuu, dacă m-ar fi lăsat cel puţin să mă iau de el, aşa cum aveam atâta chef, încă de la 15 august 1996...

„Ai văzut ce ai făcut? Ai văzut unde ai ajuns? Acum eşti mulţumit?"

Ca la doisprezece ani. Încă mai aveam furia celor doisprezece ani ai mei. Aş fi avut poate ideea nebunească să cer permisiunea de a vizita casa împreună cu el. Ca să i se fixeze bine, în mintea lui de psihopat, că totul se sfârşise.

„Vezi? Nu-mi mai e frică, fac chiar această vizită împreună cu tine!"

Şi totuşi, nu. Cred că micul soldăţel războinic şi-ar fi cumpănit forţele.

În pledoaria sa, maestrul Riviere a ştiut să spună în cuvinte emoţionante, cum am reuşit să-mi reconstruiesc existenţa de fetiţă, apoi de adolescentă, ca să ajung, în cele din urmă, până la acest tribunal şi să-l privesc pe el în faţă.

„Domnişoara Dardenne nu vrea să vă imaginaţi, ea vrea să ştiţi că, la şaisprezece ani, era îndrăgostită şi că a trebuit să motiveze anumite refuzuri. Era o umilinţă să-i explici celuilalt acest refuz, refuz care nu era, în mod sigur, expresia

dezgustului față de ființa iubită. Dar, Dutroux, între cei doi se afla răsuflarea dumneavoastră urât mirositoare, respirația de bou şi labele murdare. Şi totuşi, ei au făcut dragoste! Ei au făcut dragoste, Dutroux! O experiență pe care dumneavoastră nu ați trăit-o niciodată. Iar aceasta este revanşa Sabinei!"

A avut îndrăzneala să murmure la sfârşitul pledoariei că îmi ura o viață frumoasă şi că el „nu era gelos". Cine ar putea înțelege un asemenea psihopat?

Un tribunal, un procuror şi jurați

Rechizitoriul era clar, nu mai era vorba de fantomatica rețea, ci de asocierea infractorilor; de răpiri, de violuri. De sechestrări, de asasinate şi de crime.

Jurații trebuiau să răspundă, prin da sau nu. La două sute patruzeci şi trei de întrebări.

Şi verdictele au picat fără circumstanțe atenuante. Închisoare pe viață, combinată cu punerea la dispoziția guvernului timp de zece ani, pentru Dutroux.

Va trebui să-şi înghită pedeapsa, până la ultimul strop, aşa, ca pe cafeaua lui.

Soția sa, Michele Martin: treizeci de ani, Lelievre: douăzeci şi cinci de ani. Şi cinci ani pentru Nihoul, ultimul acuzat fiind traficant, turnător, hoț, dar neavând deci, în ochii juraților, nimic a face cu „rețeaua" cu care ținea morțiş să-l încalțe Dutroux.

Teoria primilor anchetatori, Michel Demoulin şi Lucien Masson, şi a judecătorului de instrucție Langlois a câştigat, în cele din urmă. „Domnul care mă păzea" era, într-adevăr, un pervers izolat.

Totul se sfârşise. Acuzații încă mai puteau face recurs la casație, unul sau altul, dacă apreciau că au fost lezați în desfăşurarea procesului.

Perversul izolat a făcut-o, după cum şi era de aşteptat. În ceea ce mă priveşte, nici eu nu am îngropat securea

războiului.

Nu reuşesc să intru în mintea unui psihopat, fie el şi izolat, dar tare mult mi-ar plăcea să înțeleg cam cu ce ar aduce ea, cum funcționează şi de ce.

Poate că asta m-ar face mai deşteaptă.

Mi-am reluat viața privată şi partenerul, pe care a trebuit să-l neglijez pe parcursul acestei perioade de nebunie. Dar şi lucrul, şi acest tren de periferie care mă enervează şi privirile „ciudate". O dată am avut parte chiar de o cerere insolită de autograf, care m-a făcut să fiu într-adevăr violentă.

Adeseori mi se părea, în această mulțime de lume şi de ziarişti, care aşteptau în afara palatului de justiție, că trebuie să-mi croiesc o cărare într-un univers de voyeur-işti.

Şi apoi, m-am închis, voluntar de data asta, ca să strâng crâmpeiele acestui puzzle, uriaş şi sumbru, în mijlocul căruia am supraviețuit. Voiam să mi-l clasez în memorie, în felul meu, într-un mod care sper că este definitiv. Doar o carte pe un raft.

Şi să-l pot uita foarte repede.

Sabine Dardenne Vara lui 2004

Mulțumiri

Țin să mulțumesc în mod deosebit următoarelor persoane:

Marie Therese Cuny şi Philippe Robinet, ca şi tuturor persoanelor care mi-au permis să fac această carte.

Maestrului Riviere şi maestrului Parisse, în care am mare încredere. Ei m-au sprijinit, m-au sfătuit, m-au apărat şi continuă să o facă şi acum.

Mamei-Bune a mea, care nu mai este aici şi care tare mult îmi lipseşte.

Mamei, în ciuda neînțelegerilor dintre noi Doar nu avem decât o singură mamă! Tatălui meu.

Partenerului meu, pe care în mod intenționat l-am lăsat deoparte în timpul procesului, dar care m-a susținut şi încă mă mai susține, ca şi familia lui.

Jacques Langlois, judecător de instrucție.

Michel Demoulin, care este o persoană la care țin mult, ca şi tuturor anchetatorilor celulei din Neufehâteau.

Le mulțumesc:

Surorii mele mai mari, care a fost acolo pentru mine, Prietenei mele Davina, gata mereu să mă asculte, Laetitiei, care, în ciuda neînțelegerilor de odinioară, m-a susținut în timpul procesului şi cu care am rămas în legătură. Celor de la castelul Pont d'Oye, unde am fost cazați timp de patru luni.

Comisarilor Shull şi Simon, care au pus totul în mişcare pentru ca organizarea să fie perfectă pentru mine în timpul procesului şi tuturor celorlalți din dispozitiv.

Lui Jean-Mare şi Arme Lefebvre, care ne-au primit la ei, cu brațele deschise.

Lui Thierry Schamp, care a stat o zi întreagă în maşina lui, în caz că aş fi avut vreo problemă la vizitarea ascunzătorii, pe 27 aprilie 2004.

Restaurantului *Tante Laure,* a cărui echipă s-a ocupat întotdeauna bine de noi.

Acelora dintre jurnaliştii care m-au susținut şi care au fost întotdeauna corecți față de mine.

Celor de la serviciul meu, care mi-au permis să merg fără nicio grijă la proces.

Țin să mulțumesc de asemenea, în mod diferit, fiecăruia, la rându-i şi în ordine alfabetică lui;

Andre Collin, Jean-Mare Connerotte, Robert şi Andree Flavegece, Jean Lambrecks, Jean-Denis Lejeune, Lucien Masson, Philippe Morandini, Bernard Richard.

Judecătorului de instrucție Touebeeck şi tuturor anchetatorilor din Toumai.

Lui Yves şi Josiarme Vandevyver.

CUPRINS

Aveam doisprezece ani 11

Pe bicicletă…26
Scenariul…42
Să rezist…62
Duminică. 14 iulie 1996 79
A 77-a ZI…94
80 de zile.110
…Marea" reîntoarcere…125
Mică terapie personală 145
z. Blestematul" 157
Puzzle 175
Mulțumiri
CĂRȚI ADEVĂRATE
RĂPITĂ LA 12 ANI

Sabinne Dardenne avea 12 ani când a fost răpită, în timp ce se îndrepta, pe bicicletă, spre şcoală. Ea a fost găsită şi eliberată din mâinile pedofilului belgian Marc Dutroux. După 80 de zile de captivitate. Împreună cu ea a fost găsită încă o supraviețuitoare, în timp ce alte patru cadavre erau îngropate în curtea casei lui Dutroux.

După opt ani de la tragicele evenimente care au îngrozit opinia publică belgiană şi mondială, Sabinne scrie această carte-document a calvarului de violuri repetate şi spaime, mai ales, după spusele ei, „pentru ca niciun alt judecător să nu mai hotărască eliberarea înainte de termen a unui pedofil, fără a lua alte măsuri de precauție" (Dutroux fusese condamnat, în anii '80, la 13 ani de închisoare pentru violuri repetate şi eliberat pentru bună purtare în 1989).

În urma unuia dintre cele mai mediatizate procese din Belgia, Marc Dutroux a fost condamnat din nou. De data aceasta la detenție pe viață. Rămân în urma lui patru fetițe decedate şi două supraviețuitoare, ce nu vor uita însă, toată viața, coşmarul acelor zile.

Rămâne şi această carte un document excepțional, în numele tuturor victimelor, menită să pună capăt fascinației

pe care, din păcate, o exercită încă monştrii.

Sabine Dardenne, născută în 1983 la Kain în Belgia, ducea o viață absolut normală alături de frații şi surorile ei. La 28 mai 1996. În drum spre şcoală, este răpită de un pedofil responsabil şi de dispariția altor fete din Belgia. La 13 august 1996 este eliberată şi opt ani mai târziu depune mărturie în procesul lui Marc Dutroux, care este condamnat la închisoare pe viață.

Autobiografia ei. *Răpită la 12 ani,* a fost aleasă cartea anului 2004 în Belgia şi a fost bestseller în Europa.